



ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
จังหวัดเพชรบุรี

**The Ability in Writing English Basic Sentence through Skill Exercises
on English Grammar about Sentence Building for Non-English
Majored Teachers Teaching English in Primary Schools,
Phetchaburi Province**

สรिता บัวเขียว

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มกราคม 2561
งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสภากิจแห่งชาติ

ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จ การศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จังหวัดเพชรบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก 2) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ได้มาด้วยความเต็มใจและยินดีเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 คน ใช้เวลา 18 ชั่วโมง แบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมี โครงสร้าง แบบฝึกทักษะ แผนการจัดการเรียนการสอน จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถ ทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน แบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าt-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชา ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย

4 ชุดได้แก่ part of speech, sentence pattern, tense, sentence building และแบบฝึกหัดมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/80.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

3. ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาวชิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด

The Ability in English Basic Sentence Writing through Skill Exercises on English Grammar about Sentence Building for Non-English Majored Teachers teaching English in Primary Schools, Phetchaburi Province

Abstract

The purposes of this research were to 1) implement the skill exercises to compare the non-English majored teachers' ability in English basic sentence writing before and after being taught through skill exercises 2) develop and assess the efficiency of skill exercises on English grammar about English basic sentence writing for non-English majored teachers teaching English in primary schools, Phetchaburi province to meet the standard criterion of 70/70 3) study the opinions of non-English majored teachers on skill exercises. The sample consisted of 30 non-English majored teachers teaching English in primary schools, Phetchaburi province who were willing to be the sample for this research, 1st semester of 2017 academic year. The duration of the implementation covered 18 hours. The research design was one group pretest – posttest design. The research instruments were the structured interview form, skill exercises, the pre-posttest, the questionnaire inquiring teachers' opinions on skill exercises. The obtained data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, dependent t- test, and method of content analysis.

The findings were as follows:

- 1) The teachers' ability in English basic sentence writing after being taught through the skill exercises was significantly higher than that before being taught at the .01 level.
- 2) The skill exercises were developed into 4 sets; part of speech, sentence pattern, tense, sentence building, and the efficiency of skill exercises was 76.52/80.74 which was higher than the standard criterion of 70/70.
- 3) The teachers' opinions on the skill exercises were at a high level.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลงได้ด้วยทุนสนับสนุนการทำวิจัยของสภาวิจัยแห่งชาติ ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นิภา เพชร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ นาคจัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนวรรณ กำคำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เต้จ กำคำ และดร. นพมาศ หงษาชาติ ผู้เชี่ยวชาญ

ขอขอบคุณครูที่อาสาสมัครเป็นกลุ่มตัวอย่าง และทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้งานวิจัยนี้สำเร็จ
ลุล่วง

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพคณาจารย์

สรีตา บัวเขียว

มกราคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(2)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(12)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหาวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
หน่วยงานที่น่าผลการวิจัยไปใช้.....	10
กรอบแนวความคิดในการทำวิจัย.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ.....	13
หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Part of Speech.....	21
หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Pattern.....	65
หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense.....	74
แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกเสริมทักษะ.....	86
ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's taxonomy).....	104
การนำหลักสูตรไปใช้และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้.....	105
การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding).....	111
หลักการเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Scoring rubrics).....	115

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	119
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ.....	123
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	127
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	127
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	128
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	128
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	142
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	143
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	144
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	150
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	150
ลำดับในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	151
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	151
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	163
สรุป.....	163
สรุปผลการวิจัย.....	170
อภิปรายผล.....	171
ข้อเสนอแนะ.....	179
บรรณานุกรม.....	181
ภาคผนวก.....	190
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเรื่อง “การสร้างแบบฝึกการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน (English Basic Sentences)”.....	191
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building.....	1979
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกเรื่อง Sentence Building.....	208
ภาคผนวก ฉ หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	213

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ง แบบประเมินแบบฝึกเรื่อง Sentence Building โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	219
ภาคผนวก จ ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกเรื่อง Sentence Building.....	224
ภาคผนวก ฉ ผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559.....	227
ภาคผนวก ช ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building.....	233
ภาคผนวก ซ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ พื้นฐาน.....	236
ภาคผนวก ฌ แบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building.....	242
ภาคผนวก ญ ภาพบรรยากาศในการวิจัย.....	246
ประวัติผู้วิจัย.....	251

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การเปลี่ยนคำนามเอกพจน์ (singular noun) เป็น คำนามพหูพจน์ (plural noun).....	23
2.2 คำนามจากคำประเภทอื่น ๆ.....	25
2.3 ชนิดและหน้าที่ของคำสรรพนามประเภท personal pronouns.....	31
2.4 การเปลี่ยนคำคุณศัพท์ให้เป็นคำกริยา.....	37
2.5 การจำแนกชนิดของ auxiliary verb.....	38
2.6 การใช้คำกริยา modal auxiliaries.....	40
2.7 รูปสามช่องของคำกริยา (verb form) ประเภท ordinary verb และ linking verb.....	41
2.8 รูปคำกริยา (verb form) ประเภท auxiliary verb.....	41
2.9 รูปตามกาลเวลา (verb tense) ของ ordinary verb และ linking verb.....	42
2.10 รูปตามกาลเวลาของ verb to be (verb tense).....	43
2.11 การเปลี่ยน proper noun เป็น adjective.....	46
2.12 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยเติม + er และ + est.....	49
2.13 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยใช้ more และ most.....	50
2.14 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยเปลี่ยนรูป.....	50
2.15 การจัดลำดับ adjective.....	51
2.16 การเปรียบเทียบ adverb โดยใช้ more และ most.....	56
2.17 การเปรียบเทียบ adverb โดยเติม -er และ -est.....	56
2.18 การเปรียบเทียบ adverb โดยเปลี่ยนรูป.....	57
2.19 Tense.....	75
2.20 เกณฑ์ประเมินทักษะการเขียน.....	116
2.21 แบบสังเกตความสนใจในการเรียน.....	117
2.22 ลักษณะของพฤติกรรมกับระดับคะแนน.....	117
2.23 ความหมายระดับคุณภาพของพฤติกรรม.....	118
3.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 1.....	132

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
3.2 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 2.....	133
3.3 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 3.....	134
3.4 เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบอัตนัยรายข้อ.....	141
3.5 แบบแผนการทดลอง.....	143
4.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จ การศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ	153
4.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษของครูผู้สอน วิชา ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก...	154
4.3 ผลความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานก่อนและหลังใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ	156
4.4 จำนวนและร้อยละสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	157
4.5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษหลังจากใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building.....	159
4.6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษหลังจากใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises..	159
4.7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษหลังจากใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านเนื้อหา.....	160

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.8	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหลังจากใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านรูปแบบ..... 161
4.9	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหลังจากใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านการนำไปใช้..... 162

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวความคิดในการทำวิจัย.....	10
2.1 ปริมาณของจำนวนที่ไม่ชี้เฉพาะ.....	28
2.2 ระดับปริมาณ.....	28
2.3 โครงสร้างแบบฝึก.....	90
2.4 โครงสร้างแบบฝึก.....	91
2.5 โครงสร้างแบบฝึก.....	91
2.6 โครงสร้างแบบฝึก.....	92
2.7 โครงสร้างแบบฝึก.....	92
2.8 โครงสร้างแบบฝึก.....	93
2.9 โครงสร้างแบบฝึก.....	93
2.10 โครงสร้างแบบฝึก.....	94
2.11 โครงสร้างแบบฝึก.....	95
2.12 โครงสร้างแบบฝึก.....	96
2.13 โครงสร้างแบบฝึก.....	96
2.14 การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม 6 ระดับ.....	105

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative language teaching) ที่เน้นการใช้ภาษา (use) มากกว่ารูปแบบของภาษา (usage) ได้รับการยอมรับว่าเป็นการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาได้ทั้งถูกต้อง (accurate) และความเหมาะสม (appropriateness) ตามสถานการณ์ต่างๆ จึงทำให้มีผู้เข้าใจว่าผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาอีกต่อไป ซึ่งความเข้าใจเช่นนี้เป็นความเข้าใจที่ผิดเพราะโครงสร้างทางไวยากรณ์มีส่วนทำให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนไวยากรณ์ของภาษาจึงยังมีความจำเป็นอยู่ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 และอรุณี วิริยะจิตรรา, 2545) และได้ระบุอีกด้วยว่าถึงแม้ว่าจะเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) แต่ก็มิควรละเลยความถูกต้องของภาษา

จินตนา สุขเจนนันท์ (2543 : 40-42) และพรสวรรค์ สิปโป (2550 : 4-6) ได้กล่าวอย่างสอดคล้องกันว่าแม้ว่าจะเน้นการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative language teaching) ที่เน้นการใช้ภาษา (use) ก็ยังไม่บรรลุความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะแม้ว่าผู้เรียนอาจจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร แต่ยังคงบกพร่องในด้านไวยากรณ์ ซึ่งเซลลิงเกอร์ (Selinker, 1992 : 251-253) กล่าวว่าหากผู้เรียนต้องใช้ภาษาในชั้นการสื่อสารโดยยังไม่มีความรู้พื้นฐานไวยากรณ์ที่เพียงพออาจทำให้การสื่อสารล้มเหลวเนื่องจากความผิดพลาดในการสื่อความหมาย และอาจทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ผิด ๆ กลายเป็นข้อผิดพลาดถาวรอันยากแก่การแก้ไขในภายหลัง

นอกจากนี้ดิคคินส์และวูดส์ (Dickins & Woods, 1988) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของไวยากรณ์ไว้อีกว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะไม่เกิดความเข้าใจและไม่สามารถสื่อสารในระดับสูงได้ถ้าขาดความรู้ทางระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และวิธีประยุกต์โครงสร้างไวยากรณ์เหล่านั้นในการสื่อสาร จึงกล่าวได้ว่าไวยากรณ์เป็นตัวบ่งชี้ถึงส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดในการตีความถึงความเหมาะสมและความถูกต้องของคำพูด และยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ พร้อมกันนี้โบเวน (Bowen, 1985 อ้างถึงใน จินตนา สุขเจนนันท์, 2543 : 11) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์ก็เหมือนกับเครื่องหมายจราจร สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่จราจรใช้ช่วยบอกว่าคุณขับ

หรือผู้เรียนอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง การที่ผู้เรียนเข้าใจสัญลักษณ์และกฎต่าง ๆ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการใช้มากขึ้น รวมถึง จินตนา สัจจามันท์ (2543) ที่ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของไวยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนว่า ไวยากรณ์เป็นเหมือนกับกระดูกสันหลัง(backbone) ที่เป็นพื้นฐานช่วยให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จในการเรียนทั้งสี่ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ เวฟเวอร์ (Weaver, 1979 และ Weaver; McNally; & Moreman, n.d.) ที่กล่าวว่าไวยากรณ์ช่วยให้นักคนเป็นผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่านและผู้เขียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับ Littlewood (1981) ได้กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ไว้เช่นกัน โดยกล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการใช้ภาษาทุกทักษะโดยมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านไวยากรณ์เนื่องจากไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงข้อแตกต่างระหว่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาอังกฤษ จะพบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะรับรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้อย่างจำกัด เนื่องจากมีโอกาสน้อยกว่าในการสัมผัสกับภาษาน้อยกว่าเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเรียนไวยากรณ์เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้งด้านตัวภาษาและการสื่อสารความหมาย (Skehan, 1998 : 75)

ในการสื่อสารนั้นแม้ว่าผู้เรียนจะสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากมาย แต่ถ้าผู้เรียนนั้นสื่อสารด้วยการสื่อออกไปเป็นคำ ๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าสื่อสารนั้นจะสมบูรณ์ราบรื่นหรือเข้าใจได้เสมอไปเท่ากับการสื่อสารด้วยประโยคที่สมบูรณ์ และที่สำคัญถ้าเป็นการสื่อสารโดยใช้การเขียนย่อมต้องการประโยคที่ชัดเจนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ฉะนั้นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาใดก็ตาม รวมทั้งภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องสามารถสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ให้ได้ เพราะผู้เรียนไม่สามารถที่จะสื่อสารเป็นคำๆ หรือท่องจำประโยคต่างๆ ไปใช้ในการสื่อสารได้เท่านั้น แต่ในทางกลับกันผู้เรียนที่ต้องการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษต้องสามารถสร้างประโยคได้ด้วยตนเอง ซึ่งนั่นหมายความว่าครูผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักไวยากรณ์เกี่ยวกับการสร้างประโยค

จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวนไม่น้อยไม่สามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้โดยปัญหาส่วนใหญ่คือไม่มีความรู้ว่าจะเรียงคำอย่างไร และหลายคนเมื่อเขียนงานส่งอาจารย์ผู้สอนที่เป็นอาจารย์ชาวต่างชาติจะได้รับคำแนะนำว่าให้เรียงคำใหม่ ทั้งนี้เพราะอาจารย์ชาวต่างชาติไม่รู้ว่าผู้เรียนใช้คำภาษาอังกฤษที่เรียงเรียงตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ทำให้ประโยคนั้นๆ ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ทั้งนี้เพราะว่าผู้เรียนไม่ได้รับการสอนให้เข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญในการสร้างประโยคได้แก่ รูปแบบประโยค (sentence pattern) คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) และการปรับคำกริยาให้สอดคล้องตามเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ คือ การเรียนรู้เรื่อง

Tense เหล่านี้เป็นหลักไวยากรณ์ที่สำคัญที่ใช้ในการสร้างประโยคที่ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ

สำหรับหลักการสอนไวยากรณ์นั้นถูกกล่าวไว้ว่าประกอบด้วย 4 ขั้นตอน และขั้นตอนที่ต้องทำหลังจากการเรียนการสอนคือ การฝึกฝน (practice) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ครูควรจัดให้มีแบบฝึกหัดทั้งที่ให้ทำในชั้นเรียน และที่ให้ทำเป็นการบ้าน ให้มีความหลากหลายครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน (นิเทศการเรียนการสอน ปรัชญา พรบ, 2551) อย่างไรก็ตามตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกหัดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ต้องนำไปใช้ในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้แก่ แบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในด้าน คำชนิดต่างๆ ที่ใช้ในการสร้างประโยค (part of speech) โครงสร้างประโยค (sentence pattern) และ Tense เพื่อส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกหัดในเรื่องดังกล่าวให้มีลักษณะที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ รวมทั้งกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการเลือกใช้คำศัพท์ที่อยู่ในระดับที่ง่าย ๆ หรือระดับเบื้องต้น (beginner) รวมทั้งมีการใช้ตารางและภาพ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำและนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในการแต่งประโยคพื้นฐานให้ได้ซึ่งพบว่าได้ผลดีในระดับหนึ่ง

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเริ่มศึกษาค้นคว้าหลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดอย่างเป็นระบบ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยพบข้อมูลเพิ่มเติมว่ามีงานวิจัยหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ (skill exercises) และพบว่าได้ผลสำเร็จเป็นอย่างดีได้แก่ งานวิจัยของดารุณี อินทุฤทธิ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอนศึกษาการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 31101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนห้องสอนศึกษาจำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอน ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละสรุปผลการวิจัย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 84 ของนักเรียนอยู่ในระดับดี ชูติ กลิ่นสุวรรณ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการเรียนจำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนจำนวน 8 แผน แบบฝึกทักษะจำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการทดลองโดยทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนทดลองสอน แล้วจึงดำเนินการ

ทดลองสอนโดยใช้แผนการสอนและแบบฝึกทักษะ จากนั้นทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยแบบทดสอบเดิม แล้วเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test (dependent samples) ผลการทดลองพบว่าคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของแมคพีค (McPeake, 1979 : 1799-A อ้างถึงใน บังอร แก่นจันทร์, 2544 : 101) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคนแต่เวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

อย่างไรก็ตามในการจัดการเรียนการสอนนั้นมีปัจจัยหลายอย่างมาประกอบกันเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จ อันได้แก่ การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน สร้างสรรค์เนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน มีสื่อที่ตีสามารถช่วยเหลือให้ผู้เรียนบรรลุผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีวิธีการวัดผลและประเมินผลที่สามารถสะท้อนความสามารถของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง และส่วนที่สำคัญที่สุดได้แก่ ครูผู้สอน ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถอย่างเพียงพอที่จะเป็นผู้สอน ทั้งนี้ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จไม่ได้เลยถ้าครูผู้สอนไม่ใช่ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในศาสตร์ที่ตนเองรับผิดชอบสอนอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับโบแชมป์ (Beauchamp, 1975 : 164) ที่กล่าวว่าให้นำหลักสูตรไปใช้ เป็นการนำหลักสูตรไปปฏิบัติ โดยกระบวนการที่สำคัญที่สุด คือการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน และ การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเพื่อให้ครูได้พัฒนาการเรียนการสอน เพราะครูเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุด ดังนั้นครูจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่และจริงจัง

ครูผู้สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะการศึกษาขั้นพื้นฐานจะเป็นรากฐานสำคัญในการก้าวสู่ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ถ้าผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ที่ไม่มีคุณภาพ ผู้เรียนเหล่านี้ย่อมมีปัญหาในการเรียนในระดับสูงขึ้น ฉะนั้นจากความสำคัญดังกล่าวแล้วครูผู้สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงควรได้รับการดูแลเอาใจใส่และพัฒนาและปรับปรุงให้มีคุณภาพอย่างสูงสุด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้เชี่ยวชาญ (coach) ในการพัฒนาตนเองของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาทำให้พบว่าประเด็นที่ครูส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำได้แก่ นักเรียนไม่สามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารได้ และเมื่อได้ร่วมกันวิเคราะห์สาเหตุที่แท้จริงของปัญหาพบว่าตัวครูผู้สอนเองที่ไม่ได้สอนผู้เรียนให้ครบองค์ประกอบของ

การสร้างประโยค แต่เน้นการสอนคำศัพท์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ประโยคจะต้องประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง รวมทั้งมีการใช้ Tense ที่ถูกต้อง นั่นหมายความว่า ครูผู้สอนต้องมีความรู้ในด้าน คำชนิดต่างๆ (part of speech) เพื่อนำไปสร้างภาคประธาน และภาคแสดง และต้องเรียนรู้ว่าคำชนิดต่างๆ เหล่านี้มีการเรียงอย่างไร ซึ่งครูต้องมีความรู้ในเรื่อง แบบแผนประโยค (sentence pattern) และที่สำคัญต้องบ่งบอกว่าประโยคนั้นเกิดขึ้นในเวลาใดซึ่งต้องใช้ความรู้ในเรื่องของกาลเวลา (tense) สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักสำคัญที่ต้องเรียนรู้จึงจะสามารถสร้างประโยคได้อย่างถูกต้อง ฉะนั้นหลักไวยากรณ์เหล่านี้จึงสำคัญมากที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้เมื่อต้องสร้างประโยคการเรียนรู้หลักไวยากรณ์เพียงบางเรื่องที่ไม่ครบองค์ประกอบสำคัญเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสร้างประโยคได้ ฉะนั้นครูผู้สอนต้องได้รับความรู้ ความเข้าใจในเรื่องสำคัญเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สอบถามอย่างไม่เป็นทางการกับนักศึกษาที่เรียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่องการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานและครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่าการทำงานแบบฝึกหัดมากๆ มีผลต่อการพัฒนาการด้านการสร้างประโยค และแบบฝึกหัดควรมีเฉลยคำตอบให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการพัฒนาครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ ความเข้าใจในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) คำชนิดต่างๆ (part of speech) ที่ใช้ในการสร้างประโยค 2) โครงสร้างประโยค (sentence pattern) และ 3) กาลเวลา (tense) แล้วทดลองใช้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้ครูมีความรู้ ความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานเพราะครูมีความสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอน

ปัญหาวิจัย

1. ความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่สร้างขึ้นจะเป็นอย่างไรบ้าง
2. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 หรือไม่เมื่อนำไปใช้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

3. ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก
2. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะมีความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานหลังใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้
2. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 70/70
3. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่เขตพื้นที่การศึกษาส่งรายชื่อให้ทั้งหมดจำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คนที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

2.2.2 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

2.2.3 ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน (basic sentence) ประกอบด้วย 3 หัวข้อดังนี้

3.1 Part of speech: คือ คำ 8 ชนิดที่ใช้ในการสร้างประโยค

3.2 Sentence pattern: คือ แบบแผนของประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

3.3 Tense: ได้แก่ การเรียนรู้เกี่ยวกับกาลเวลา (tense) ประกอบด้วยประเภท โครงการ และการใช้ Tense

4. ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนระดับประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบุรี

5. ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งสิ้นจำนวน 18 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน หมายถึง คะแนนของครูที่วัดได้จากการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว ซึ่งทำการทดสอบก่อนใช้แบบฝึกและหลังใช้แบบฝึกโดยเป็นแบบทดสอบเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้แก่ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

ไวยากรณ์ หมายถึง กฎเกณฑ์ของภาษา รวมถึงเสียง คำศัพท์ ประโยคและส่วนประกอบอื่นๆ เช่น การประสมคำ และการตีความ

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง กฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่ความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประเภทประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน ได้ถูกต้องตรงตามสถานการณ์

แบบฝึกทักษะ หมายถึง เอกสารที่ได้รับการพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกฝนในเรื่องใดๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญ โดยใช้ในการฝึกจากการลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนการฝึกในใบกิจกรรมหรือแบบฝึก เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดทักษะตามจุดประสงค์ของแบบฝึกนั้นๆ ที่ต้องการจะมุ่งเน้นโดยอาศัยรูปแบบการฝึกที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการคิด การฝึกฝนจากการลงมือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนเกิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจน

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง เอกสารที่ได้รับการพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกฝน โดยใช้ในการฝึกจากการศึกษาใบความรู้และการลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนการฝึกในใบงาน เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้ถูกต้อง

ในประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง อุทาน โดยผู้วิจัยจัดทำขึ้นจำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุด A Part of Speech ชุด B Sentence Pattern ชุด C Tense และชุด D Sentence Building

ประสิทธิภาพ หมายถึง การใช้ทรัพยากรในการดำเนินการเพื่อมุ่งหวังผลสำเร็จจากการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด และการดำเนินการเป็นไปอย่างประหยัด ไม่ว่าจะเป็นระยะเวลา ทรัพยากร แรงงาน รวมทั้งสิ่งต่างๆ ที่ต้องใช้ในการดำเนินการนั้นๆ ให้เป็นผลสำเร็จ และถูกต้อง

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่มุ่งหวังให้ครูสามารถสร้างประโยค ภาษาอังกฤษพื้นฐาน บรรยายภาพได้ถูกต้องในประเภทประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทานได้ถูกต้อง โดยประกอบด้วย ใบความรู้และใบงานที่มีจำนวนเหมาะสมเพื่อให้เกิดการใช้ ทรัพยากรน้อยที่สุด และการดำเนินการเป็นไปอย่างประหยัดในด้านต่างๆ ได้แก่ ระยะเวลาการฝึก และ วัสดุ แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านการทดลองแล้วจึงนำไปใช้ ทำให้ครูเกิดการเรียนรู้อย่างมี ประสิทธิภาพมีความสามารถหลังใช้แบบฝึกสูงขึ้น โดยประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะพิจารณาจากเกณฑ์ E1/E2ซึ่งมีความหมายดังนี้

E1 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ได้จากการ ทดสอบย่อย แบบฝึกทักษะประจำแต่ละเนื้อหาย่อยระหว่างใช้แบบฝึกสำหรับการวิจัยครั้งนี้ กำหนดเป้าหมายของ E1 เท่ากับ ร้อยละ 70

E2 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบวัดความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานบรรยายภาพหลังใช้แบบฝึก สำหรับการวิจัยครั้งนี้กำหนดเป้าหมายของ E2 เท่ากับร้อยละ 70

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ความคิดเห็นของครูที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง ความรู้สึกของครูที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่วัดได้ จากแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

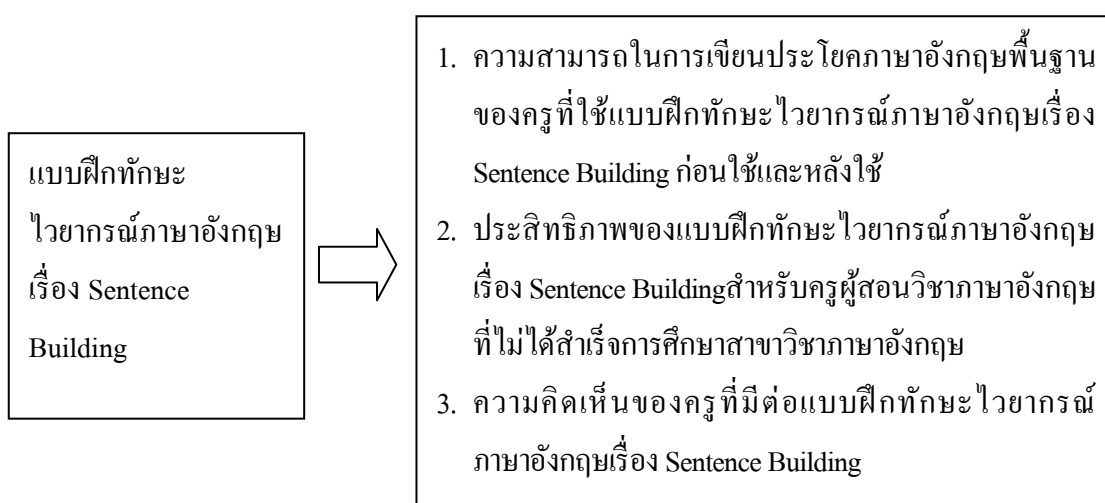
1. ช่วยพัฒนาคุณภาพด้านภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ได้สำเร็จ การศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
2. มีแบบฝึกไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Buildingที่สามารถนำไปใช้ได้ อย่างกว้างขวางทั้งครูผู้สอน นักเรียน นักศึกษา และผู้ที่สนใจทั่วไป

3. ช่วยให้ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีแนวทางในการพัฒนาแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน
4. ช่วยส่งเสริมและกระตุ้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนมากขึ้น เนื่องจากการเรียนการสอนที่มีสื่อการสอนและผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ อย่างเป็นขั้นตอนที่เหมาะสม โดยประกอบด้วยใบความรู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และใบงานที่ให้ทำกิจกรรมฝึกปฏิบัติที่หลากหลายรูปแบบและมีภาพประกอบที่สอดคล้องกัน
5. ช่วยพัฒนาคุณภาพด้านภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

หน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้

1. หน่วยงานทางการศึกษาเช่น เขตพื้นที่การศึกษา โรงเรียน มหาวิทยาลัย เป็นต้น
2. บุคคลทั่วไป ที่สนใจเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน (basic sentence)

กรอบแนวความคิดในการทำวิจัย



ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการทำวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก 2) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
2. หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Part of Speech
 - 2.1 คำนาม
 - 2.2 คำสรรพนาม
 - 2.3 คำกริยา
 - 2.4 คำคุณศัพท์
 - 2.5 คำวิเศษณ์
 - 2.6 คำสันธาน
 - 2.7 คำบุพบท
 - 2.8 คำอุทาน
3. หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Pattern
 - 3.1 ประโยคบอกเล่า
 - 3.2 ประโยคปฏิเสธ
 - 3.3 ประโยคคำถาม
 - 3.4 ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง
 - 3.5 ประโยคอุทาน

4. หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense
 - 4.1 ความหมายของ Tense
 - 4.2 ประเภทของ Tense
 - 4.3 โครงสร้างของ Tense
 - 4.4 การใช้ Tense
5. แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.1 ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.2 ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.3 ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.4 หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.5 องค์ประกอบของแบบฝึก
 - 5.6 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก
 - 5.7 หลักจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 5.8 ประโยชน์ของแบบฝึกเสริมทักษะ
6. ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's taxonomy)
7. การนำหลักสูตรไปใช้และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้
8. การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)
 - 8.1 ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้
 - 8.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้
9. หลักการเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Scoring rubrics)
 - 9.1 ความหมายของเกณฑ์การประเมิน
 - 9.2 องค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน
 - 9.3 ประเภทของเกณฑ์การประเมิน
 - 9.4 การสร้างเกณฑ์การประเมิน
10. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
 - 10.1 ความหมายของความคิดเห็น
 - 10.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น
 - 10.3 การวัดความคิดเห็น

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ

11.1 งานวิจัยในประเทศ

11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ความหมายของคำว่า “ไวยากรณ์”

จินตนา สุจิตานันท์ (2543 : 2-4) และพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2550 : 1-2) กล่าวอธิบายว่า “ไวยากรณ์” หมายถึง การใช้คำรูปแบบต่างๆ โดยมีกระบวนการผูกโยงด้วยกฎเกณฑ์ตามรูปแบบที่หลากหลาย ปรากฏเป็นโครงสร้างของประโยค กระบวนการดังกล่าวนี้จะปรากฏในการสื่อความด้วยการพูดและการเขียน มีส่วนประกอบที่เกี่ยวข้องเนื่องกันที่สำคัญ 3 ส่วน คือ คำ วลี และประโยค และเป็นกฎเกณฑ์ต่างๆทางภาษาเพื่อให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้งในการพูดและการเขียน ผู้ใช้ภาษาทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้โดยอาจเป็นการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัวในฐานะเป็นภาษาแรกหรือการเรียนรู้แบบรู้ตัวเมื่อเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ส่วนสำหรับ กุลสิริสวัสดิ์ (แปลจาก ทอร์นบอรี, 2546 : 16-17) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับ “ไวยากรณ์” ในความหมายที่กว้างขึ้นว่าเป็นคำอธิบายของกฎที่ใช้ในการสร้างประโยค และความหมายที่ต้องการจะสื่อ โดยสามารถใช้ไวยากรณ์ในการบรรยายโลกในแง่ว่าสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อใด ที่ไหน และทำให้การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทำได้ง่ายขึ้น ในขณะที่สมโภชน์ พนาวาส (2545 : 2-9) กล่าวถึงไวยากรณ์ว่าเป็นการใช้กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนรูปแบบของคำและการนำเอาคำมารวมกันเพื่อสร้างประโยค โดยมีองค์ประกอบสำคัญคือ

1. วากยสัมพันธ์ (syntax) หมายถึงการจัดเรียงลำดับของคำและความสัมพันธ์ของคำต่างๆในวลีประโยค หรือโครงสร้างของประโยค
2. คลังคำศัพท์ (lexicon) หมายถึงคำศัพท์ต่างๆ ในภาษาซึ่งมีบทบาทสำคัญในการบอกรายละเอียดเกี่ยวกับเสียงและความหมายของคำและวิธีการใช้คำในประโยค รวมทั้งกำหนดโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคด้วย
3. อรรถศาสตร์ (semantics) หมายถึงการศึกษาด้านความหมายของภาษา เป็นการศึกษาตั้งแต่หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษา นั่นคือหน่วยคำ (morpheme) ที่จะนำมาประกอบคำศัพท์และเชื่อมโยงไปถึงความหมายของประโยคและข้อความต่างๆ

อย่างไรก็ตาม อมรา ประสิทธิ์สินธุ์ และคนอื่นๆ (2544 : 2-3) กล่าวถึงคำว่า “ไวยากรณ์” ว่าตรงกับคำว่า “Grammar” ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ระบบหรือองค์ประกอบหนึ่งในภาษา ความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆ ในประโยคในแง่หน้าที่และ โครงสร้าง หมายความว่าถึงวิทาหน่วยคำ

(morphology) ซึ่งเป็นการศึกษาหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย และกระบวนการที่หน่วยคำรวมกันเป็นคำ ตลอดจนหน้าที่ทางไวยากรณ์ของหน่วยคำ และความหมายรวมถึงวากยสัมพันธ์ซึ่งเป็นการศึกษากระบวนการที่หน่วยคำรวมตัวกันเป็นประโยค และความสัมพันธ์ของคำในแต่ละประโยคในแง่โครงสร้างทางไวยากรณ์ระดับประโยค โดยจะรวมถึงระดับสูงกว่าประโยคอันได้แก่ระดับอนุเจต (paragraph) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ประโยคที่รวมกันเป็นย่อหน้า และระดับข้อความต่อเนื่อง (text) หรือ สัมพันธสาร (discourse) ซึ่งเป็นการศึกษาหน่วยที่ใหญ่กว่า และเรียกการศึกษานี้ว่า การวิเคราะห์ สัมพันธสาร (discourse analysis)

การวิเคราะห์ไวยากรณ์จึงเป็นการแยกแยะข้อความออกเป็นหน่วยเล็กๆ การอธิบายหน่วยเล็กๆ เหล่านี้ และรวมถึงการอธิบายการรวมกันของหน่วยเล็กๆ เหล่านี้เพื่อให้เกิดความหมาย ซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ แม้ว่าจะมีทฤษฎีไวยากรณ์หลายทฤษฎีซึ่งความแตกต่างอยู่ที่การเสนอวิธีวิเคราะห์ภาษาแต่ก็มีองค์ประกอบที่เหมือนกันอยู่ส่วนหนึ่ง กล่าวคือแต่ละทฤษฎีจะเชื่อว่าภาษาทั้งหลายในโลกย่อมมีลักษณะที่เป็นสากลร่วมกันอยู่ในบางส่วน และมีลักษณะแตกต่างกันบางส่วน (จินดา เสงสมบุญ, 2542 : 10-12)

ไวยากรณ์ยังหมายถึงการอธิบายถึงความสามารถทางด้านการใช้ภาษาของผู้ที่ต้องการสื่อสาร เป็นการอธิบายว่ามนุษย์สามารถพูดและเข้าใจภาษาที่ใช้สื่อสารได้อย่างไร (descriptive grammar) โดยไม่ได้เป็นเพียงกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่คอยกำหนดว่าจะต้องใช้ภาษาอย่างไรจึงจะถือว่าถูกต้อง (prescriptive grammar) ดังนั้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นได้เมื่อเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมที่มีการใช้นั้นๆ (Fromkin; Rodman; & Hyams, 2003 : 14-15)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าไวยากรณ์เป็นรูปแบบทางภาษา (language form) แบ่งออกได้เป็น 4 ระดับคือ ระดับข้อความ ประโยค คำ และเสียง เป็นคำอธิบายถึงการใช้กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการนำคำมารวมกันเพื่อสร้างเป็นประโยคหรือข้อความ และความหมายที่ต้องการจะสื่อ ทั้งนี้เป้าหมายหลักของการใช้ทางด้านไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ ผู้ที่ต้องการเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องทำการศึกษาให้เข้าใจอย่างละเอียดเพื่อที่จะสามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเรียนภาษานั้นเป็นภาษาแรก ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศก็ตาม

ความสำคัญของการสอนไวยากรณ์ภาษา

ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือช่วยให้การสื่อสารด้วยภาษาประสบความสำเร็จ ผู้เรียนรู้ภาษาจะไม่สามารถเข้าใจและสื่อความหมายในระดับสูงได้ หากขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์ที่เหมาะสม ไวยากรณ์เปรียบเสมือนสัญลักษณ์จรรยาที่ช่วยบอกว่าผู้เรียนอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง เมื่อผู้เรียนเข้าใจสัญลักษณ์และกฎเกณฑ์ต่างๆ ก็จะสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าทางภาษาของตนเองพร้อมกับการเลี้ยงการกระทำผิด สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาขึ้นเรื่อยๆ จนสามารถใช้

ภาษาได้อย่างถูกต้องและอย่างคล่องแคล่ว (Bowen, 1985 :163 อ้างถึงใน จินตนา สุจิตานนท์, 2543 : 10-11) ผู้เรียนต้องเข้าใจโครงสร้างของประโยคและวิธีที่คำต่างๆ ประกอบกันขึ้นเป็นประโยคซึ่งจะเกี่ยวพันกันเพื่อแสดงถึงความหมาย ผู้เรียนต้องฝึกการใช้โครงสร้างสำหรับการแต่งประโยคแบบต่างๆ จนสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องและอัตโนมัติ (Francis, 1963 : 222; Gurry, 1963 : 80; และ Syoc, 1962 : 72 อ้างถึงใน ปราณี วานิชเจริญธรรม, 2524 : 15-16) ดังนั้นการสอนไวยากรณ์ที่ดีและประสบผลสำเร็จจะทำให้การสื่อสารโดยใช้ภาษามีประสิทธิภาพดีขึ้นเพราะการเข้าใจอย่างลึกซึ้งมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถเกี่ยวกับทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน (เสาวลักษณ์ ลักษณ์โกสิน, 2539 : 5) หากใช้ไวยากรณ์ผิดอาจทำให้ความหมายที่ต้องการจะสื่อสาร เกิดความผิดพลาดเสียหายได้ สอดคล้องกับความคิดของ รัชนีภรณ์ เขียวมณี (2546 : 2 อ้างถึงใน อติคุณ เตชะรัตน์, 2551 : 2) ซึ่งกล่าวว่าหากการสอนไวยากรณ์ถูกมองข้าม ไม่ได้รับการสอนอย่างจริงจังหรือเป็นการสอนที่เน้นแต่หน้าที่ของภาษาในการสื่อสารเพียงอย่างเดียว อาจเกิดปัญหาทางการสื่อสารขึ้นได้

เมื่อพิจารณาถึงข้อแตกต่างระหว่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาอังกฤษ จะพบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะรับรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้อย่างจำกัด เนื่องจากมีโอกาสและเวลาในการสัมผัสกับภาษาน้อยกว่าเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องเรียนไวยากรณ์เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้งด้านตัวภาษาและการสื่อสารความหมาย (Skehan, 1998 : 75) และเนื่องจากความรู้จากการเรียนไวยากรณ์สามารถเปลี่ยนความรู้ที่จำเป็นต่อการสื่อสารต่อไป ผู้ที่ได้รับการสอนไวยากรณ์จึงมีอัตราพัฒนาการทางภาษาที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอน ทั้งอัตราการพัฒนาของการเรียนและระดับสูงสุดของการประสบความสำเร็จในการเรียน โดยจะมีความคงทนในการจดจำโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาได้นานหากมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสาร (Ellis, 1997 : 48)

เอกรินทร์ สังข์ทอง (2543 : 2-4) กล่าวว่า การจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต้องมีทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษา มีทักษะด้านไวยากรณ์ที่ดีพอ มีความเข้าใจในความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมต่อแต่ละบุคคลและสถานการณ์ ดังนั้นการสอนไวยากรณ์จึงไม่ควรจำกัดอยู่เพียงการสอนกฎเกณฑ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ควรพัฒนาให้นักเรียนสามารถนำเอาไวยากรณ์ที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ อย่างถูกต้องตามหน้าที่ทางภาษา สำหรับกุลศิริสวัสดิ์ (แปลจาก ทอร์นบอร์, 2546 : 20-23) ได้สรุปความสำคัญของการสอนไวยากรณ์ไว้ว่า

1. การสอนไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือในการสร้างประโยคใหม่เพื่อใช้ในการสื่อสารได้ได้อย่างไม่จำกัด อย่างไรก็ตามผู้เรียนอาจไม่สามารถสร้างประโยคที่มีประสิทธิภาพขึ้นได้หากมีคลังศัพท์ในวงจำกัดหรือไม่มีความคิดสร้างสรรค์

2. ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ในการแต่งประโยคซึ่งจะให้ความหมายที่ชัดเจนมากกว่าความหมายของประโยคซึ่งขาดไวยากรณ์หรือใช้ไวยากรณ์ที่ผิด

3. เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับผู้เรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (advance organizer) โดยถึงแม้ในช่วงแรกการเรียนรู้ไวยากรณ์อาจไม่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วทันที แต่ก็เป็นการปูพื้นฐานความพร้อมให้กับผู้เรียนให้ใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่วได้ในภายหลัง โดยจะทำให้ผู้เรียนสังเกตเห็น (noticing) หน่วยไวยากรณ์ที่แฝงอยู่ในการสนทนา และจะคงทนหรือติดอยู่กับภาษาที่เขาใช้ต่อไป

4. เป็นการจัดระเบียบภาษาและรวบรวมให้เป็นหมวดหมู่โดยใช้หน่วยย่อย (discrete items) ในการนิยามไวยากรณ์ให้แคบลง ทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น

5. ช่วยให้มีระบบที่จะใช้สอนและทดสอบผู้เรียนได้เป็นขั้นตอนอย่างเป็นระเบียบ ช่วยในการส่งผ่าน (transmission) หรือถ่ายโอนความรู้ในรูปแบบข้อมูลหรือกฎต่าง ๆ จากผู้ที่มีความรู้มากกว่าไปสู่ผู้ที่มีความรู้น้อยกว่า เหมาะกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์และระเบียบวินัย

6. ผู้ที่ไม่ได้เรียนไวยากรณ์อย่างพอเพียง จะทำให้พัฒนาการด้านความสามารถทางการใช้ภาษาหยุดลงเมื่อมีการใช้ภาษามาถึงจุด ๆ หนึ่ง หรืออาจหยุดพัฒนาได้เร็วกว่าผู้ที่ผ่านการเรียนหรือมีความรู้ด้านไวยากรณ์อย่างเพียงพอ (Gass & Schachter, 1990 : 46-47)

จากที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การสอนไวยากรณ์มีส่วนสำคัญในการทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีและสะดวกขึ้น เพราะเป็นตัวเชื่อมโยงโครงสร้างทางภาษาให้เข้ากับความหมายของภาษาและที่สำคัญคือ ผู้เรียนสามารถนำไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

หลักการการสอนไวยากรณ์ (teaching grammar)

ไวยากรณ์ (grammar) เป็นกระบวนการทางภาษาที่จะควบคุม และรวบรวมคำเพื่อก่อให้เกิดหน่วยของความหมายที่ยาวขึ้น ไวยากรณ์จึงเป็นตัวกำหนดเกณฑ์พื้นฐานของกิจกรรมในห้องเรียนที่มีจุดประสงค์ของการเรียนรู้ชั่วคราว เพื่อให้มองเห็นผลได้ในระยะยาว เพราะการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วควรเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้เรียนรู้ด้วยวิธีการหลากหลายในระยะยาว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548 : 19-20) การสอนไวยากรณ์ผู้สอนต้องนำเทคนิคการสอนที่หลากหลายมาใช้ในขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ (นิเทศการเรียนรู้การสอน ปรัชญา พรบ, 2551)

1. การนำเสนอ (presentation) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมายทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

2. การสอนเป็นตอน ๆ และการอธิบาย (isolation and explanation) เป็นการเน้นเรื่อง ส่วนประกอบของไวยากรณ์ ทั้งด้านการออกเสียง รูปแบบ ความหมาย และหน้าที่ หรือกฎเกณฑ์ ในบางชั้นเรียนครูอาจจำเป็นต้องอธิบาย แปล หรือทำให้เห็นภาพรวมโดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน

3. การฝึกฝน (practice) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ครูควรจัดให้มีแบบฝึกหัดทั้งที่ให้ผู้เรียนทำในชั้นเรียน และที่ให้ผู้เรียนทำที่บ้าน ให้มีความหลากหลายครอบคลุมเนื้อหา ที่เรียน

4. การทดสอบ (test) เป็นการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เรียนไปแล้ว เพื่อทราบว่า ผู้เรียนพัฒนาไปมากน้อยเพียงใด ครูควรปรับปรุงการสอนอย่างไรต่อไป

สรุปการสอนไวยากรณ์ขั้นตอนแรกคือ เราต้องนำเสนอเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียนหลังจากนั้นก็อธิบายถึงกฎของการใช้ของไวยากรณ์ตัวนั้นและควรมีแบบฝึกหัดให้นักเรียนเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนนั้นเข้าใจโครงสร้างของไวยากรณ์ตัวนั้นได้อย่างลึกซึ้ง

สมยศ เม่นแย้ม (ม.ป.ป.) กล่าวว่า เกี่ยวกับหลักการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีไวยากรณ์จะต้องใช้ให้ถูกต้อง เมื่อเรียนหลักไวยากรณ์แล้วจะต้องมีการฝึก การใช้ (drill practice) ส่วนจะเรียนกันเรื่องอะไรก็ยอมแล้วแต่หลักสูตรกำหนดให้ และได้เสนอ แนวทางในการสอนไวยากรณ์ไว้ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ (a new grammar pattern)

1. ครูนำเสนอให้นักเรียนฟัง อาจใช้
2. picture
3. object
4. action word
5. example
6. ครูพูดประโยคตัวอย่างนักเรียนจำได้และฟัง
7. ครูพูดประโยคตัวอย่างนักเรียนพูดตาม (repeat) พร้อมกันทั้งชั้นและไล่เดี่ยวทีละคน
8. ครูเขียนประโยคลงบนกระดานดำ นักเรียนลอกประโยคลงในสมุดโน้ต
9. ทำตามขั้นตอนข้างต้นอีกครั้งด้วยตัวอย่างอื่นๆ ถ้าจำเป็น

ข้อสังเกต

ควรยกตัวอย่างง่ายๆ อาจเป็นประโยคที่แต่งเองได้ การฝึกรูปแบบไวยากรณ์ปากเปล่า (drill orally)

หลังจากสอนรูปแบบ (pattern) แล้ว ครูฝึกรูปแบบ (practice the pattern) ตามลำดับ

1. ครูแนะเสนอ อาจเป็นนักเรียนฟัง

picture

object

action

sentence

word

2. นักเรียนพูดประโยคซึ่งครูแนะให้ เช่น การพูด (what/car) อาจใช้รูปภาพประกอบ

นักเรียน A พูด What is that?

นักเรียน B พูด It's a car

โดยวิธีนี้ครูทำตัวอย่างให้ 2-3 ตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนแต่งประโยค ถาม-ตอบ จากรูปที่เตรียมไว้ การฝึกโดยวิธีนี้อาจฝึกทั้งห้องและฝึกเป็นรายบุคคล ฝึกกันไปจนมั่นใจว่านักเรียนจะเข้าใจประโยคเป็นอย่างดีและประโยคหนึ่งอาจให้นักเรียนหลายๆคนได้พูดด้วย

การฝึกไวยากรณ์ (new grammar pattern)

โดยการเขียนหลังจากสอนหลักไวยากรณ์ที่เรียนใหม่โดยการฝึกปากเปล่า (orally) โดยใช้การเขียนบ้างก็ได้ จะช่วยให้นักเรียนจำและใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนได้

1. ครูให้ตัวอย่างเหมือนกับที่ฝึกปากเปล่า
2. นักเรียนเขียนทั้งคำถามและคำตอบลงในสมุด
3. แบบฝึกหัดโดยวิธีให้นักเรียนแก้ไขบนกระดานดำ/หรือให้ครูตรวจสอบแบบฝึกหัด

ว่าทำได้ถูกต้องหรือไม่

การจำกระบวนไวยากรณ์

ไม่มีใครชอบเรียนไวยากรณ์ ความยากของไวยากรณ์ทำให้หมดกำลังใจในการเรียนภาษาไปมากต่อมาก แต่ทุกภาษาจะต้องมีรูปแบบ (form) ทุกส่วนของภาษาจะต้องมีความหมาย (meaning)

1. การเรียนภาษาหากไม่มีรูปแบบไม่มีความหมายก็ไม่ใช่การเรียนภาษา
2. กระบวนไวยากรณ์ที่ได้รับการฝึกมา เรียนรู้มาจะต้องนำเอาออกมาใช้ได้โดยอัตโนมัติ และเป็นธรรมชาติ ซึ่งในลักษณะนี้ครูผู้สอนจะต้องฝึกจนเป็นทักษะ (anchoring skill)

3. การจำกระบวนไวยากรณ์ ครูอาจเสนอวิธีสอนแบบตรง (direct method) โดยครูชี้ไปที่วัตถุ แสดงท่าทาง ผู้เรียนจะสังเกตกริยาท่าทาง วัตถุรวม รวมทั้ง กาล (tense) ของกริยาด้วย

I am closing the door.

I am walking to the desk.

I am picking up a book.

I am closed the door.

I am walked to the desk.

I am picked up a book.

I open the book.

การสอนการฝึกอย่างนี้เรียกว่า direct method ซึ่งลักษณะพิเศษ คือ

- 3.1 ไม่ใช่ภาษาแม่และภาษาอื่นเลย นอกจากภาษาที่กำลังสอน (อังกฤษ)
- 3.2 แสดงกิริยาท่าทาง ชี้ สาธิต เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ (understand)
- 3.3 ใช้สถานการณ์- ภาพ แทนการอธิบาย
- 3.4 ผู้เรียนได้รับรายละเอียดค่อนข้างมาก โดยผ่านประสาทสัมผัสหลายทาง
- 3.5 ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดได้โดยไม่ต้องอาศัยการแปล
- 3.6 ครูเหน็ดเหนื่อยมาก (ต้องไม่ลืมว่า ไม่มีวิธีสอนได้ดีที่สุดในทุกสถานการณ์)
- 3.7 ขึ้นอยู่กับว่าท่านกำลังสอนอะไร เช่น tense, verb, preposition, vocabulary, etc.

การสอนภาษาอังกฤษได้โดยใช้ตารางเทียบแทน (substitution tables)

1. การใช้ตารางเทียบแทน (Substitution drill) ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษผู้สอนจำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกกระสวนไวยากรณ์ที่สำคัญ ทุกแบบจนสามารถนำไปใช้ได้ (ตามแบบ) โดยอัตโนมัติและสามารถปรับใช้จากแบบซึ่งเป็นพื้นฐานอย่างคล่องแคล่วต่อไป วิธีนี้จะต้องฝึกซ้ำมากๆ และพลิกเพลงให้เป็นอัตโนมัติให้ได้และจะต้องฝังลึกอยู่ในตัวของผู้เรียน (anchored skill)

2. ตารางเทียบแทนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษทุกระดับชั้นเพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดทักษะสำคัญที่เรียกว่า thinking in English สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วว่องไวเป็นอัตโนมัติและที่สำคัญคือครูไม่ต้องเหนื่อยมากด้วย

ข้อเสนอแนะการใช้ตารางเทียบแทน

1. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงจากประโยคตารางเทียบแทนที่เตรียมไว้
2. มีหลักการว่าต้องทำโดยรวดเร็วอาจให้นักเรียนอ่านทีละคนหรือทั้งชั้นตามแต่โอกาสจะอำนวย โดยจุดประสงค์ให้อ่านออกเสียงและนักเรียนคนอื่น ได้ยินเสียงที่ถูกต้องด้วย
3. ให้นักเรียนลอกประโยคทั้งหมดจากตารางเทียบแทนเมื่อต้องการและมีเวลามากพอแต่ควรทำหลังจากได้ฝึกปากเปล่า (oral drill) แล้ว
4. ให้นักเรียนคนหนึ่งคนใดออกมาชี้ตารางเทียบ แทนครู การใช้ตารางเทียบแทนเหมาะสมอย่างยิ่งในกรณีที่เป็นการสรุปกฎเกณฑ์การใช้ฝึกจนคล่องเพื่อให้เกิดทักษะอันถาวรและนำไปใช้ได้

บอกเล่า (positive) : ใช้ “กริยารูป past simple” กับประธานทุกประเภท

I	went	to London in 2017.
You		
He / She / It		
We	moved	
They		

ปฏิเสธ (negative) : ใช้ “didn’t + infinitive (without to)” กับทุกประธาน

I	didn’t	Go	to London.
You			
He / She / It			
We		Move	
They			

คำถาม (question) : ใช้ “did + infinitive (without to)” กับทุกประธาน

When	did	I	go?
		you	
		he / she / it	
		we	
Where		they	

ในการจัดการเรียนสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่องใดๆ ก็ตามครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะสอนเป็นอย่างดีจึงจะสามารถถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจได้เช่นกันดังเช่นหลักไวยากรณ์เรื่อง Tense ที่มีเนื้อหาสาระหลายประเด็นที่ต้องเรียนรู้และนำไปประยุกต์ใช้ให้ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นในตอนต่อไปนี้จะนำเสนอเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Part of Speech

Part of speech คือ ส่วนของคำพูดที่ประกอบด้วยคำชนิดต่างๆ 8 ชนิดดังต่อไปนี้

คำนาม (Noun)

ความหมายของคำนาม

คำนามเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อคน พืช สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ความคิด หรือการกระทำ เป็นต้น เช่น Mary, John, Somsak, student, dog, mango, drinking, palace, happiness เป็นต้น (Grammar and Composition Handbook, 2002: 81, McCallum, et.al., 1993 : 76, Bergman & Senn, 1986 : 20, Brown, et. al, 1986 : 3 และ Martin, 1984 : 80-89)

ตัวอย่างคำนาม

คำนามที่เราสามารถพบเห็นได้เสมอๆ มีดังเช่น boy, girl, university, market, television, happiness, beauty, sign, table, hill, water, sugar, atom, elephant, city, road, stadium, school, company, revolution, journey, meeting, fear, hate, love, year, minute, happiness, และ millennium เป็นต้น

ประเภทของคำนาม

โดยทั่วไปแล้วคำนามแบ่งออกได้เป็นสี่ชนิดคือ common noun, proper noun, abstract noun และ collective noun แต่สำหรับในบทนี้จะกล่าวเกี่ยวกับคำนามซึ่งจำแนกตามความหมาย หรือตามรูปแบบ (form) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ (Grammar and Composition Handbook, 2002 : 81-91, Thomson & Martinet, 2000 : 31, McCallum, et.al., 1993 : 78-82, 92, Bergman & Senn, 1986 : 22, Brown, et. al, 1986 : 4-5, Leech & Svartvik, 1981 : 230-231, Klammer, 1977 : 30-33 และ Countable and uncountable nouns, n.d.)

1. Common Noun หมายถึงคำนามทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะเจาะจง เช่น chair, university, rice, juice, noodle เป็นต้น
2. Proper Noun หมายถึงคำนามที่ชี้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นใคร สิ่งใด หรือตัวใด โดยจะมีการระบุชื่อชัดเจน และจะขึ้นต้นคำด้วยพยัญชนะตัวใหญ่ (capital letter) เช่น Thailand, Mr. Williams, Rajabhat Phetchaburi University, England เป็นต้น
3. Concrete Noun หมายถึงคำนามที่เป็นรูปธรรม สิ่งที่มีตัวตนและรับรู้ได้จากความรู้สึก (sense) ซึ่งอาจเป็นการมองเห็น (see) จากการสัมผัส (touch) หรือการดมกลิ่น (smell) เป็นต้น เช่น computer, hair, food, wine เป็นต้น

4. Abstract Noun หมายถึงคำนามที่เกี่ยวกับนามธรรม ความคิด ความรู้สึก เช่น happiness, usefulness, justice, beauty เป็นต้น

5. Countable Noun หมายถึงคำนามที่สามารถทำเป็นพหูพจน์ (plural) ได้ ดังเช่น accident, account, actor, address, adult, animal, answer, apartment, article, artist, baby, bag, ball, bank เป็นต้น

6. Uncountable Noun หรือ Mass noun หมายถึงคำนามที่ไม่สามารถทำเป็นพหูพจน์ (plural) ได้หรือไม่สามารถบ่งบอกเป็นจำนวนได้ ดังตัวอย่างของ uncountable noun ในหมวดหมู่ต่างๆ ดังเช่น

6.1 General ได้แก่ homework, equipment, luggage, clothing, machinery, gold, silver, cotton, glass, jewelery, soap, paper, perfume, wood, petrol, gasoline, baggage, hair, traffic, furniture

6.2 Abstract ได้แก่ advice, help, fun, recreation, enjoyment, information, knowledge, news, patience, happiness, progress, confidence, courage, education, intelligent, space, energy, laughter, peace, pride

6.3 Food ได้แก่ food, flour, meat, rice, cake, bread, ice cream, cheese, toast, pasta, spaghetti, butter, oil, honey, soup, fish, fruit, salt, tea, coffee

6.4 Subjects/fields ได้แก่ commerce, engineering, politics, politics, sociology, psychology, vocabulary, archaeology, poetry, mathematics, economics, physics, ethics, civics, art, architecture, music, photograph, grammar, chemistry, history เป็นต้น

6.5 Weather ได้แก่ thunder, lightning, snow, rain, sleet, ice, heat, humidity, hail, wind, light, darkness เป็นต้น

6.6 Sport ได้แก่ golf, tennis, baseball, basketball, soccer, football, cricket, hockey, rugby, chess, poker, bridge เป็นต้น

6.7 Language ได้แก่ Korean, Spanish, French, Russian, Italian, Hebrew, Chinese, Portuguese, Hindi, Arabic, Japanese เป็นต้น

6.8 Activities ได้แก่ speaking, cooking, sleeping, studying, working, swimming, walking, driving, jogging, reading, writing, listening เป็นต้น

7. Singular Noun หมายถึงคำนามที่บ่งบอกว่าเป็นคนคนเดียว สิ่งเดียว หรือตัวเดียว เช่น flower, watch, motorcycle, teacher เป็นต้น

8. Plural Noun หมายถึงคำนามที่บ่งบอกว่ามีมากกว่าคนเดียว สิ่งเดียว หรืออันเดียว เช่น ten flowers, many watches, two motorcycles, a lot of teachers เป็นต้น

หมายเหตุ

หลักการเปลี่ยนคำนามเอกพจน์ให้เป็นคำนามพหูพจน์มีวิธีการดังต่อไปนี้ (Swan & Walter, 1997 : 59, McCallum, et.al., 1993 : 78, 80 และ Christ & Carlin, 1978 : 289, 293)

ตารางที่ 2.1 การเปลี่ยนคำนามเอกพจน์ (singular noun) เป็นคำนามพหูพจน์ (plural noun)

กฎเกณฑ์ (rules)	คำนามเอกพจน์ (singular)	คำนามพหูพจน์ (plural)
1. ให้เติม “s” หลังคำนาม	doctor, girl,	doctors, girls,
2. คำนามลงท้ายด้วย s, ss, ch, sh, x, or z ให้เติม “es”	glass, fox	glasses, foxes
3. คำนามลงท้ายด้วย y และหน้า y เป็นสระ ให้เติม “s”	boy, play (n)	boys, plays
4. คำนามลงท้ายด้วย y และหน้า y เป็นพยัญชนะ ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม “es”	duty, activity	duties, activities
5. คำนามที่ลงท้ายด้วย f, fe. ให้เปลี่ยนเป็น v แล้วเติม “ves”	knife, wife	knives, wives
6. คำนามที่ลงท้ายด้วย f, fe แต่หน้า f, f เป็นสระ ให้เติม “s”	safe,	safes,
7. คำนามลงท้ายด้วย o และหน้า o เป็นสระ ให้เติม “s”	radio,	radios,
8. คำนามที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ “o” ให้เติม “es”	potato, mango	potatoes, mangoes
9. คำนามที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ “o” ให้เติม “s”	photo,	photos,
10. เปลี่ยนรูปของคำนามเอกพจน์	man, child	men, children

9. Collective Noun หมายถึงคำนามที่บอกกลุ่ม หมวดหมู่ของคน สัตว์ หรือสิ่งของ เช่น audience, committee, class, crew, crowd, enemy, faculty, family, flock, folk, government, group, herd, jury, majority, minority, nation, orchestra, press, public, team เป็นต้น

10. Noun Gender หมายถึงคำนามที่บ่งบอกเกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้มีคำนามจำนวนมากที่บ่งบอกว่า เป็นเพศดังเช่น

10.1 คำนามที่บอกเพศชาย (masculine) เช่น roster, waiter, boy, man และ husband เป็นต้น

10.2 คำนามที่บ่งบอกเพศหญิง (feminine) เช่น hen, waitress, girl, woman และ wife เป็นต้น

10.3 คำนามที่ไม่สามารถบ่งบอกเพศได้ (neuter gender) ซึ่งใช้กับสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น computer, justice, plastic และ book เป็นต้น

10.4 คำนามที่สามารถเป็นเพศหญิงหรือเพศชายก็ได้ เช่น teacher, doctor, a Thai และ children เป็นต้น

หมายเหตุ

คำนามที่บ่งบอกเพศในลักษณะอื่นๆ (Leech & Svartvik, 1981 : 230)

1) คำนามต่อไปนี้อาจมีการกำหนดเพศเช่น เพศหญิง ได้แก่ ship และ moon เป็นต้น และเพศชาย ได้แก่ sun และ war เป็นต้น

2) เปลี่ยนคำลงท้ายสามารถบ่งบอกเพศได้ เช่น actor (ชาย) - actress (หญิง) หรือ hero (ชาย) - heroine (หญิง) เป็นต้น

11. Noun Compounds หรือคำนามผสม เป็นคำนามที่เกิดจากการผสมคำ โดยมีวิธีการดังตัวอย่างต่อไปนี้

11.1 noun + noun	เช่น bedroom
11.2 possessive noun + noun	เช่น traveler's cheque
11.3 adjective + noun	เช่น common sense
11.4 verb + noun	เช่น pickpocket
11.5 noun + verb	เช่น lifeguard
11.6 gerund + noun	เช่น dining room
11.7 noun + gerund	เช่น housekeeping
11.8 preposition + noun	เช่น overalls
11.9 verb + preposition	เช่น makeup
11.10 noun + prepositional phrase	เช่น daughter-in-law

12. Noun Equivalent (คำนามเทียบเท่า) นอกจากคำนามที่มีอยู่แล้วยังมีคำอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้อย่างเทียบเท่าคำนามโดยมีวิธีการดังต่อไปนี้ (Thomas & Martinet, 2000 : 40, 212-213, 217, 228-233, Eastwood, 1999 : 368 และ Frank, 1972 : 12)

ตารางที่ 2.2 คำนามจากคำประเภทอื่น ๆ

กฎเกณฑ์ (rules)	คำนาม (noun)
1. เติม suffix ได้แก่ ment, tion, age, al, ance, sure er, or, ist, ing ness	government, importance teacher, professor, tourist walking, jogging happiness
2. ใส่ the หน้าคำคุณศัพท์ซึ่งจะกลายเป็นคำนาม พหูพจน์ the + adjective	the rich, the poor, the black, the white, the blind, the deaf, the disable, the healthy, the sick, the living, the dead, the unemployed
3. คำกริยา (verb) ที่สามารถใช้เป็นคำนาม (noun)	wash, answer, control, load, dust, request, favor, mistake, fight, outline, influence
4. คำคุณศัพท์ (adjective) ที่สามารถเป็นคำนาม (noun)	standard, equal, elastic, public, native
5. เปลี่ยนรูปคำกริยาเพื่อให้เป็นคำนาม	believe-belief prove-proof live-life defend-defense receive-receipt advise-advice
6. คำกริยาช่องที่ 1 (infinitive) ที่มี to นำหน้าใช้ เป็นคำนามได้ to +infinitive (คำกริยาช่องที่ 1)	To walk is good for health. She wants to walk every evening.
7. คำกริยาช่องที่ 1 ที่เติม ing ใช้เป็นคำนามได้ verb 1-ing = gerund	Swimming is a good exercise for the old. I don't like watching television on holidays.
8. คำนามวลี (noun phrase)	What to do is always in my mind. What to eat is never in my mind. Where to go is my favorite thinking.
9. ประโยคที่ใช้อย่างคำนาม (noun clause)	What he said is right. I don't know why the baby cried .

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กฎเกณฑ์ (rules)	คำนาม (noun)
10. คำนามผสม (compound noun)	
1. noun + noun	bedroom
2. possessive noun + noun	traveler's cheque
3. adjective + noun	common sense
4. verb + noun	pickpocket
5. noun + verb	lifeguard
6. gerund + noun	dining room
7. preposition + noun	overalls
8. verb + preposition	makeup
9. noun + prepositional phrase	daughter-in-law
10. noun + gerund	housekeeping

การนับจำนวนคำนาม

การนับจำนวนคำนามมีหลายวิธี สำหรับคำที่ใช้ับจำนวนนั้นมีทั้งที่นับจำนวนเฉพาะเจาะจง ดังเช่น one, two, three และไม่เจาะจง ดังเช่น much, many, a lot of, lots of, few, a few, little, a little, some, any สำหรับการนับจำนวนหรือปริมาณของคำนามนับได้และนับไม่ได้มีดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000: 41 และ Leech & Svartvik, 1981: 229, 280)

1. การนับจำนวนคำนามที่นับได้ (countable noun) คำนามที่นับได้จะใช้คำที่ใช้ับจำนวนทั้งที่ชี้เฉพาะและไม่ชี้เฉพาะ ดังต่อไปนี้

จำนวนที่ชี้เฉพาะชัดเจนดังเช่น one, two, three และ four เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 1

There is a clock on the wall.

Eat an apple a day, keep the doctor away.

Two teams are competitive today.

จำนวนที่ไม่ชี้เฉพาะชัดเจนดังเช่น some, any, lots of, a lot of, few, a few, several และ many เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 2

Some people are playing on the beach.

There are not any sheep in the field.

We need many boxes of matches.

There are a few cars in the parking lot.

2. การนับจำนวนคำนามที่นับไม่ได้ (uncountable noun) คำนามที่นับไม่ได้จะใช้คำที่ใช้
นับจำนวนทั้งที่ชี้เฉพาะและไม่ชี้เฉพาะ ดังต่อไปนี้

2.1 การนับโดยใช้ลักษณะนามของคำนาม เช่น

- a sheet of paper = sheet แผ่น
- a drop of water = drop หยด
- a bar of soap = bar ก้อน
- a piece of meat = piece ชิ้น
- a loaf of bread = loaf แฉว
- a pinch of salt = pinch หยิบมือ
- a tube of toothpaste = tube หลอด
- a roll of tissue paper = roll ม้วน

2.2 การนับโดยใช้ลักษณะของภาชนะที่บรรจุของนั้นๆ

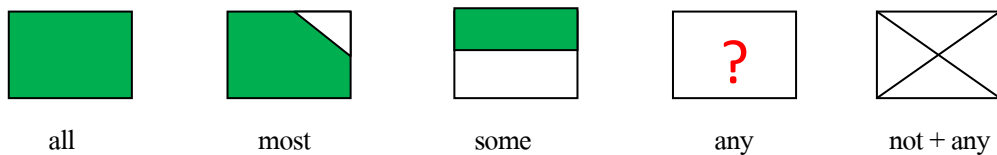
- a cup of coffee
- a glass of milk
- a bottle of water
- a bowl of soup
- a sack of rice

2.3 การนับโดยใช้ชั่ง ตวง วัด

- a kilo of flour
- a liter of oil
- a gram of sugar
- a meter of ribbon
- a yard of cloth

หมายเหตุ

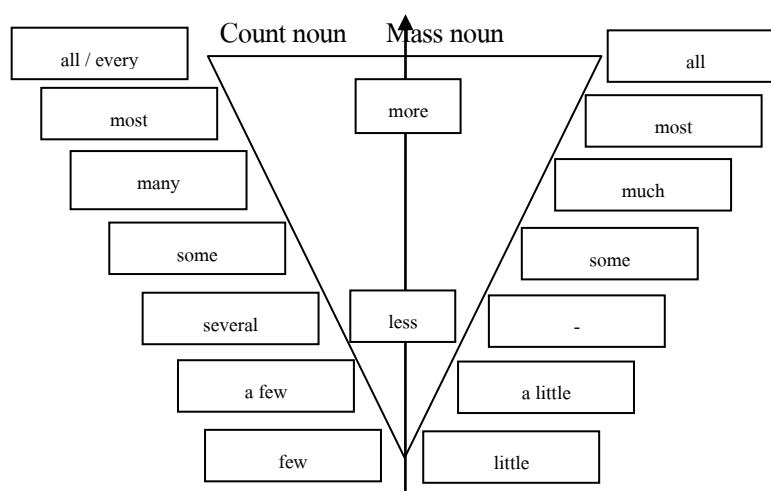
1. ปริมาณ (quantity) ของจำนวนที่ไม่ชี้เฉพาะมีดังนี้



ภาพที่ 2.1 ปริมาณของจำนวนที่ไม่ชี้เฉพาะ

ที่มา : Murphy & Smalzer (2004 : 164)

2. ระดับของปริมาณ (scale of amount)



ภาพที่ 2.2 ระดับปริมาณ

ที่มา : Leech & Svartvik (1981 : 51)

หน้าที่ของคำนาม

คำนามนั้นมีบทบาทหลากหลายในประโยคดังเช่น ใช้ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค รวมทั้งทำหน้าที่เป็นคำขยายหรือคำคุณศัพท์ได้ด้วย ให้ศึกษาจากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้ (Martin, 1984 : 90-93, Klammer, 1977 : 39-45 และ Frank, 1972 : 9-12)

Subject of verb : ทำหน้าที่ “ประธาน” หรือ “subject” ของคำกริยา ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 3

Flowers are beautiful.

Jason loves her.

Daughter-in-law is not a real daughter.

Dining room is used for having meal.

To walk is good for our health.

Happiness is important for us.

Subject Complement : ทำหน้าที่ “ส่วนสมบุรณ์” หรือ “complement” ให้กับประธาน

ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 4

Tom is a student.

Sarah became a teacher.

Object of verb : ทำหน้าที่ “กรรม” หรือ “object” ของคำกริยา โดยแบ่งออกเป็นกรรม

ตรง (direct object) และกรรมรอง (indirect object) ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 5

Miss Diana saw a tiger.

I always give Somsri some money.

Tom likes singing.

Object Complement : ทำหน้าที่ “ส่วนสมบุรณ์” หรือ “complement” ให้กับกรรม ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 6

Jim called Anny Daring.

The manager appointed me a senior accountant.

Object of preposition : ทำหน้าที่ “กรรม” หรือ “object” ให้กับคำบุพบท (preposition)

ตัวอย่างที่ 7

The boys look at the birds.

The students are talking about movies.

Noun in apposition (appositive) : ทำหน้าที่แทนคำนาม ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 8

Miss Linda, an English teacher, is from England.

Bangkok, the capital of Thailand, is beautiful.

Noun in direct address (vocative) : ทำหน้าที่ในลักษณะดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 9

Mike, please sit here.

Sarah, where were you last week?

Noun adjunct (noun as adjective): ทำหน้าที่คำคุณศัพท์ (adjective) คือ ขยายคำนาม

ดังนี้

ตัวอย่างที่ 10

Mary went to drug store. (noun compound)

This is a police dog.

Express possessive: ทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของโดยใช้ร่วมกับ 's (apostrophe s)

ตัวอย่างที่ 11

Children's clothes are very expensive.

Guides' brochures are finished.

Charles' girlfriend is nice.

คำสรรพนาม (Pronoun)

ความหมายของคำสรรพนาม

คำสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนที่คำนามซึ่งสามารถอยู่ในตำแหน่งของคำนามได้ เช่น เป็นประธาน เป็นกรรม รวมทั้งการแสดงความเป็นเจ้าของ (McCallum, et.al., 1993 : 292 และ Martin, 1984 : 1994)

ตัวอย่างคำสรรพนาม

คำสรรพนามที่เราสามารถพบเห็นได้เสมอๆ มีดังนี้ I, we, you, he, she, it, they, me, us, her, him, his, them, my, our, their, everyone, this, that และ what เป็นต้น

ประเภทของคำสรรพนาม

คำสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนคำนามดังนั้นคำสรรพนามจะทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับคำนาม โดยคำสรรพนามมีหลายประเภท ได้แก่ คำสรรพนามที่ชี้เฉพาะเจาะจง (definite pronoun) หรือ personal pronoun และไม่ชี้เฉพาะเจาะจง หรือ indefinite pronoun โดยมีรายละเอียดดังนี้ (Thomas & Martinet, 2000 : 67-90, McCallum, et.al., 1993 : 292, 294, 296, 298, 300, 302 และ Ney, et. al. 1979 : 260-261)

Personal pronouns : เป็นคำสรรพนามที่ใช้ชี้เฉพาะเจาะจงว่าหมายถึงใครหรืออะไร ดังรายละเอียดจากตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.3 ชนิดและหน้าที่ของคำสรรพนามประเภท personal pronouns

Functions (หน้าที่) Kinds (ประเภท)	Subject (ประธาน)	Object (กรรม)	Possessive (แสดงความเป็นเจ้าของ)	
			Adjective (มีคำนาม ตามหลัง)	Standing alone (ไม่มีคำนาม ตามหลัง)
1. First person singular (คำสรรพนามเอกพจน์ บุรุษที่ 1)	I (ฉัน) ชาย-หญิง	me (ฉัน)	my (ของฉัน)	mine (ของฉัน)
2. First person plural (คำสรรพนามพหูพจน์ บุรุษที่ 1)	We (พวกเรา) ชาย-หญิง	us (พวกเรา)	our (ของพวกเรา)	ours (ของพวกเรา)
3. Second person singular and plural (คำสรรพนามเอกพจน์ บุรุษที่ 2)	You (คุณ) ชาย-หญิง	you (คุณ)	your (ของคุณ)	yours (ของคุณ)
4. Third person singular (คำสรรพนามเอกพจน์ บุรุษที่ 3)	He (เขา) ชาย	Him (เขา)	His (ของเขา)	His (ของเขา)
	She (หล่อน) หญิง	her (หล่อน)	her (ของหล่อน)	hers (ของหล่อน)
	It (มัน)พืช/สัตว์/สิ่งของ คน-เช่นทารก	it (มัน)	its (ของมัน)	-
5. Third person plural (คำสรรพนามพหูพจน์ บุรุษที่ 3)	They (พวกเขา/มัน) พืช/สัตว์/สิ่งของ/คน- ทั้งชายและหญิง	them (พวกเขา/ มัน)	their (ของพวกเขา/ มัน)	theirs (ของพวกเขา/ มัน)

ที่มา : ปรับปรุงจาก Thomas & Martinet, 2000 : 76, Martin, 1984 : 94, Ney, et. al., 1979 : 260 และ Frank, 1972 : 29

จากตารางเป็นการแสดงถึงคำสรรพนามที่ใช้สำหรับชี้เฉพาะเจาะจงโดยคำสรรพนามจะแบ่งออกเป็นหลายประเภทและทำหน้าที่ต่างๆ กันดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 12

I love you.

You love me.

We love them.

They love us.

Your sister loves my dogs.

Her books are for him.

Please look at her.

His food is cooked by my mother.

Indefinite Pronoun : เป็นคำสรรพนามที่ไม่ได้ชี้เฉพาะเจาะจงลงไปว่าเป็นผู้ใด สิ่งใด
ทั้งนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทประกอบด้วย (Martin, 1984: 100)

2.1 ประเภทแรกหมายถึงคนหรือสิ่งของ เช่น anybody, somebody, anyone, someone, everyone, no one, nobody, everybody, anything, และ nothing โดยคำสรรพนามดังกล่าวจัดเป็นคำนามเอกพจน์และใช้คำกริยาอย่างคำนามเอกพจน์

ตัวอย่างที่ 13

No one is perfect. (no one = only person)

Everybody was tired.

2.2 ประเภทที่สองหมายถึงปริมาณหรือจำนวนเช่น all, another, any, both, each, either, few, least, less, little, a lot (of), lots (of), many, more, most, much, neither, none, one, other(s), plenty (of), several, some, every

ตัวอย่างที่ 14

Some of housewives buy cake.

None of the tourists got sick.

Some of the orange juice has been drunk.

Some of the OTOP products are not sold.

Half of the honey was mixed into the flour.

Half of these books are read.

3. Interrogative pronouns คำสรรพนามเหล่านี้ใช้สำหรับตั้งคำถามดังเช่น what, whose, which, who เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 15

What is on the table?

Whose are these uniforms?

Which is your car?

Who drove your car?

4. Relative pronouns เป็นคำสรรพนามที่ใช้นำหน้าอนุประโยคหรือที่เรียกว่า“adjective clause” ดังเช่น Who, that, which เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 16

The man who is speaking is my advisor.

The office where you hired is mine.

The sofa which she bought yesterday is very cheap.

5. Demonstrative pronouns มีคำดังเช่น this, that, these, those, each, each other, such, so เป็นต้น ซึ่งมีวิธีการใช้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 17

This is my university.

I told him so.

Each knows the answers.

6. Reflexive pronouns เป็นการนำ “self” มาเติมท้ายคำ pronoun เพื่อเน้น ดังนี้ myself, yourself, ourselves, herself, himself, itself และ themselves

ตัวอย่างที่ 18

1. He cut himself. (ทำหน้าที่เป็นกรรมที่สะท้อนประธาน)

2. I myself repair this television set. (ทำหน้าที่เน้นประธานโดยวางไว้หลังประธาน)

3. He painted this picture by **himself**. (ทำหน้าที่เน้นประธานโดยวางไว้ท้ายประโยค

หลัง by)

ตัวอย่างที่ 19

They talk to each other.

The classroom is so noisy because the students talk to one another.

หน้าที่ของคำสรรพนาม

คำสรรพนามมีบทบาทหลากหลายในข้อความที่สื่อสารกัน เช่น ใช้ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยคให้ศึกษาจากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้ (Thomas & Martinet, 2000 : 76-77, 79, 81 และ Martin, 1984 : 96)

Subject of verb: ทำหน้าที่ “ประธาน” หรือ “subject” ของคำกริยา ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 20

They are beautiful.

He loves her.

She is very nice

Some are needed.

Subject complement: ทำหน้าที่ “ส่วนสมบุรณ์” หรือ complement” ให้กับประธาน

ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 21

This is the one.

It's me.

3. Object of verb: ทำหน้าที่ “กรรม” หรือ “object” ของคำกริยา โดยแบ่งออกเป็นกรรมตรง (direct object) และกรรมรอง (indirect object) ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 22

I love him.

We gave them some.

4. Object of preposition: ทำหน้าที่ “กรรม” หรือ “object” ให้กับคำบุพบท (preposition)

ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 23

Before this, let's do homework.

This present is for you.

5. Appositive : ทำหน้าที่แทนคำนามประกอบด้วย nonrestrictive และ restrictive

ตัวอย่างที่ 24

Sarah, one of English teachers at my university, is getting married. (nonrestrictive)

The students all are studying English. (restrictive)

คำกริยา (Verb)

ความหมายของคำกริยา

คำกริยาเป็นคำที่ใช้บรรยายกริยาอาการหรือบอกอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับประธาน หรืออาจกล่าวได้ว่าคำกริยาจะช่วยบอกว่าประธานเป็นอย่างไรหรือทำอะไร เช่น smart, good, walk, study, work, หรือ understand เป็นต้น (McCallum, et.al., 1993 : 144 และ Klammer, 1977 : 85)

ประเภทของคำกริยา

โดยทั่วไปคำกริยาสามารถแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ auxiliary verbs เช่น to do, to be และ to have เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งคือ ordinary verbs เช่น walk, eat, study เป็นต้น สำหรับในบทเรียนนี้จะแบ่งคำกริยาออกเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ คำกริยาทั่วไป (ordinary verb) คำกริยาเชื่อมโยง (linking verb) และคำกริยาช่วย (auxiliary verb) โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้ (Hewings, 2003 : 222, 224, 226, Thomson & Martinet, 2000 : 103, 105, 109, 228, Murphy, 1995 : 122, McCallum, et.al., 1993 : 146, 148, 150, Martin, 1984 : 142, 246, 254, Ney, et. al., 1979 : 174, 308-309, Christ & Carlin, 1978 : 333, Klammer, 1977 : 85 และ Practice on points of English grammar, n.d.)

1. Ordinary Verbs หมายถึง คำกริยาธรรมดาหรือคำกริยาทั่วไปซึ่งคำกริยาประเภทนี้อาจแบ่งออกได้เป็นหลายลักษณะดังเช่น action verbs ซึ่งสามารถใช้ในรูป present participle (+ ing) ได้ เช่น sleeping, walking และ stative verbs หรือไม่สามารถใช้ในรูปแบบที่เติม “ing” ได้แก่ love, understand เป็นต้น แต่สำหรับในบทเรียนนี้จะกล่าวเกี่ยวกับ ordinary verb ที่แบ่งย่อยมากขึ้นไปอีกดังต่อไปนี้

1.1 Transitive verb and Intransitive verbs เป็นคำกริยาที่ต้องมีกรรมมารับและไม่ต้องมีกรรมมารับตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 25

Whales swallow prey whole. (transitive verb)

All children swim. (intransitive verb)

หมายเหตุ

คำกริยาบางคำสามารถตามด้วยกรรมหรือไม่ก็ได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 26

They observe the experiment.

My teacher observes.

action verbs เป็นคำกริยาที่แสดงออกอกำกับกริยาซึ่งคำกริยาเหล่านี้จะใช้บอกว่าประธานของประโยคทำอะไรซึ่งบางคำต้องมีกรรมมารับแต่บางคำไม่ต้องมีกรรมมารับหรือบางคำสามารถ

เป็นได้ทั้งสองประเภทได้แก่ abolish, beat, bite, collapse, cut, dig fly, learn, provide, shut, swallow, swim, walk, work, wrench, wrestle, write เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 27

Mrs. Browns jumped and ran like all those children.

We bought a lot of new good course books.

1.3 stative verbs เป็นคำกริยาที่ไม่แสดงออกทางอาการกริยาซึ่งคำกริยาเหล่านี้จะใช้บอกวาประธานของประโยคเป็นอย่างไรได้แก่

1.3.1 ใช้ในการบอกสภาพที่เป็นอยู่ (being) ได้แก่ verb to be (is, am, are, was, were), seem, appear, look, resemble, look like, get และ become

1.3.2 ใช้ในการบอกความรู้สึก (sensory) ได้แก่ feel, sound (ท่าทาง) taste (มีรส), see (เข้าใจ) hear (ได้ยินว่า)

1.3.3 ใช้ในการบอกความคิด (mental) ได้แก่ know, think, suppose, imagine, understand, forget, remember, desire, want, need, believe, feel และ recognize

1.3.4 ใช้ในการบอกความเป็นเจ้าของ (possession) ได้แก่ have, own, hold title to และ belong

1.3.5 ใช้ในการบอกปริมาณว่าเป็นอย่างไร (measurement) ได้แก่ weigh, equal, add up to, reach, measure, cost, owe, include และ contain

1.4 perceptive verb เป็นคำกริยาที่แสดงการรับรู้ โดยใช้บรรยายความรู้สึกหรือ “sense” คำกริยาเหล่านี้ไม่สามารถใช้ในรูป “present participle” หรือเติม “ing” ได้

ตัวอย่างที่ 28

The child feels warm.

Some people hate dogs.

1.5 เป็นคำกริยาที่ใช้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับความรู้สึกทางร่างกาย “body” เช่น ache และ itch เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 29

My back aches.

My nose is itching.

1.6 คำกริยาที่ลงท้ายด้วย “en”: เป็นการสร้างคำกริยาด้วยการเติม “en” หลังคำ “adjective” ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 30

ตารางที่ 2.4 การเปลี่ยนคำคุณศัพท์ให้เป็นคำกริยา

คำคุณศัพท์ (adjective)	คำกริยา (verb)	ตัวอย่างประโยค (sample sentence)
sweet	sweeten	You can sweeten this medicine for your child.
short	shorten	I want my skirt to be shortened.

1.7 คำกริยาที่เกิดจาก verb และ preposition ซึ่งเรียกว่า “Two-word verb”

ตัวอย่างที่ 31

- 1) The account **looks over** the list of numbers.
- 2) That boy **picks out** the new jeans.

1.8 คำกริยาที่เกิดจากคำกริยาสองคำและ preposition ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 32

- 1) I **stand up for** democracy.
- 2) We don't **look down on** the poor.

1.9 คำกริยาที่ใช้ร่วมกับ “prepositions” ได้แก่ คำกริยาที่ร่วมกับคำบุพบท ดังเช่น at,

for, with, in, between, of, to, on/upon, from, against และ into

ตัวอย่างที่ 33

- 1) This book **consists of** ten units.
- 2) We **act on** the new information.
- 3) The child doesn't **think of** his mother.
- 4) This wall **prevents against** the enemies.

2. Linking Verbs เป็นคำกริยาที่ใช้สำหรับเชื่อมโยงประธานของประโยคกับคำหรือส่วนที่บรรยายเกี่ยวกับประธาน ได้แก่ verb to be (เป็น, อยู่, คือ), appear (ท่าทาง), feel (รู้สึก), look (ดูเหมือนว่า), remain (ที่เหลืออยู่เนิ่นว่า), seem (ดูเหมือน), stay (อยู่ต่อไป), smell (มีกลิ่น), sound (ดูเหมือนว่า, มีท่าทาง), taste (มีรส), turn (กลายเป็น, เปลี่ยนเป็น), become (เกิดขึ้น), grow (เกิดขึ้น, กลายมาเป็น), prove (ปรากฏว่า), go (เป็นไป), get (มี, เป็น), find (เห็นว่า), wear (เป็น), keep (รักษาให้เป็นอย่างต่อไป), make (ทำให้), come (กลายเป็น) เป็นต้น

หมายเหตุ

ยกเว้น verb to do และ verb to have ไม่จัดเป็น linking verb

ตัวอย่างที่ 34

- 1) She **became** a teacher in 2010.
- 2) Those students **are** Malaysian students.
3. Auxiliary Verbs เป็นคำกริยาช่วยซึ่งสามารถแบ่งย่อยลงไปได้อีกคือ principle auxiliaries, modal auxiliaries, และ semi-auxiliariesซึ่งนำไปใช้ในลักษณะต่าง ๆ กันดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.5 การจำแนกชนิดของ auxiliary verb

Principle Auxiliaries	Modal Auxiliaries	Semi- modals
verb to be, verb to have , verb to do	can could may might must had to ought to shall should will would	to need to dare used to

หน้าที่ของคำกริยา

หน้าที่ของคำกริยาประเภทต่างๆมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000: 110-111, 128-149, 150-152, 245-252, Swan & Walter, 1997: 106-125 McCallum, et.al., 1993: 148, Klammer, 1977: 90, 92, 101 และ Ney, et. al., 1979: 117-118, 120, 123)

1. Ordinary verbs: คำกริยาทั่วไปหรือคำกริยาธรรมดาจะทำหน้าที่เป็นคำกริยาหลัก (simple predicate/main verb) ของประโยคเพื่อบอกว่า**ประธานทำอะไร** (what subject does)

ตัวอย่างที่ 35

1. We **study** English. (study เป็นคำกริยาหลักประเภท action verb)
2. He **does** his homework. (does เป็นคำกริยาหลักประเภท action verb)
3. They **believe** me. (believe เป็นคำกริยาหลักประเภท stative verb)

หมายเหตุ : บางกรณีคำกริยาทั่วไปที่ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างคำกริยาแต่ทำหน้าที่อย่างคำนามจะเกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

- **Gerund** : เป็นคำกริยาที่ทำให้เป็นคำนามโดยการเติมท้ายคำกริยาด้วย “ing” และนำไปใช้อย่างคำนาม ดังเช่น

- **Exercising** is good for everyone.

- All children love **playing**.

- **To infinitive**: เป็นคำกริยาช่องที่ 1 ที่ทำให้เป็นคำนามโดยการใส่ “to” ไว้ข้างหน้าและนำไปใช้อย่างคำนาม ดังเช่น

- **To drive** is hard for me.

- I don't want **to walk**.

2. **Linking verbs** : คำกริยาเชื่อมโยงนี้จะทำหน้าที่เป็นคำกริยาหลัก (simple predicate หรือ main verb) ของประโยคเพื่อบอกว่าประธานเป็นอย่างไร (what subject is like) หรือประธานคืออะไร (what subject is)

ตัวอย่างที่ 36

1) Suda **is** a student. (is เป็นคำกริยาหลักประเภท linking verb ในประโยคนี้บอกว่าประธานเป็นนักศึกษา)

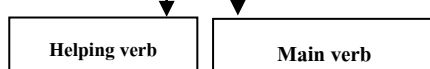
2) All leaves **turn** brown. (turn เป็นคำกริยาหลักประเภท linking verb ในประโยคนี้บอกว่าประธาน- ใบไม้ เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล)

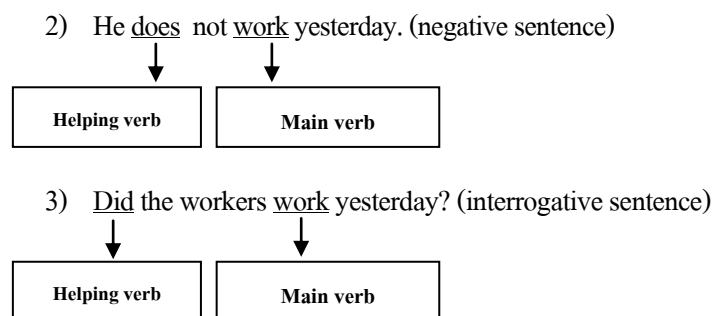
3. **Auxiliary verbs** : คำกริยาช่วยหรืออาจเรียกได้อีกอย่างว่า “helping verb” ซึ่งทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

3.1 **Principal auxiliaries**: คำกริยาช่วยประเภทนี้ได้แก่ verb to be, verb to have และ verb to do โดยช่วยทำหน้าที่ให้โครงสร้างของประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้แก่ ถูกต้องตาม tense รวมทั้งประโยคคำถาม (interrogative sentence) หรือปฏิเสธ (negative sentence) เป็นต้น ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 37

1) Williams is designing a new building for my company. (present continuous tense)





3.2 Modal auxiliaries : คำกริยาเหล่านี้จัดเป็นคำกริยาช่วยเช่นกันแต่ยังสามารถทำหน้าที่อื่น นั่นคือ ทำหน้าที่บอกความหมายที่แฝงนัยบางประการในประโยคด้วยดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.6 การใช้คำกริยา modal auxiliaries

Meanings (ความหมายแฝง)	Modal auxiliaries (คำกริยาที่นำไปใช้)
1. permission (การขออนุญาต)	may, can, could,
2. possibility (ความเป็นไปได้)	may, might, could, can
3. obligation (หน้าที่)	ought to, should, must, have to
4. deduction and assumption (การคาดการณ์)	must, have, will, should

ตัวอย่างที่ 38

- 1) She **will** have finished her paper.
- 2) I knew I **ought to** see the doctor.
- 3) He **may** tell the whole story.
- 4) You **must** stop at the red light.
- 5) **May** I go out?
- 6) **Could** you tell me where the library is?

3.3 Semi-modals : คำกริยาบางคำเป็นได้ทั้ง auxiliary verb และ ordinary เช่น need, dare, use ดังตัวอย่างการนำไปใช้ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 39

- 1) **Need** I tell you? (auxiliary verb)
- 2) How much money do you **need**? (ordinary verb)
- 3) He **dares** to walk on the hot stones. (ordinary verb)

- 4) Does he **dare** to walk on the hot stones?(ordinary verb)
- 5) He **dare** fly a plane. (auxiliary verb ไม่เติม “s”)
- 6) They **usedn’t** to copy homework. (auxiliary verb)
- 7) My father **used to** smoke cigarettes; but now he doesn’t. (ordinary verb)

รูปของคำกริยา

คำกริยาทั้ง ordinary verb และ auxiliary verb มีโครงสร้างของรูปประกอบด้วยรูปสามช่อง (verb form) และรูปที่ผันตามกาลเวลา (verb tense) โดยมีรายละเอียดในตารางต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 239-244, 353-358, McCallum, et.al., 1993 : 154, 156 และ Martin, 1984 : 148-153, Christ & Carlin, 1978 : 272, Klammer, 1977 : 88, 91, 94, 101 และ Frank, 1972 : 61)

ตารางที่ 2.7 รูปสามช่องของคำกริยา (verb form) ประเภท ordinary verb และ linking verb

คำกริยาช่องที่ 1 (base form/present)	คำกริยาช่องที่ 1 + ing (present participle)	คำกริยาช่องที่ 2 (past)	คำกริยาช่องที่ 3 (past participle)
work	working	worked	worked
run	running	ran	run
study	studying	studied	studied
play	playing	played	played
become	becoming	became	become

ตารางที่ 2.8 รูปคำกริยา (verb form) ประเภท auxiliary verb

ชนิดของคำกริยาช่วย (type of auxiliary verb)	คำกริยาช่องที่ 1 (base form/ present)	คำกริยาช่องที่ 1 + ing (present participle)	คำกริยาช่องที่ 2 (past)	คำกริยาช่องที่ 3 (past participle)
verb to be	is, am, are, be	being	was, were	been
verb to do	does, do	doing	did	done
verb to have	has , have	having	had	had
may	may	-	might	-
can	can	-	could	-
shall	shall	-	should	-
will	will	-	would	-
must	must	-	-	-

ตารางที่ 2.9 รูปตามกาลเวลา (verb tense) ของ ordinary verb และ linking verb

กาลเวลา (tense)	ตัวอย่าง (sample verb)	การเปลี่ยนรูปคำกริยา (changing form)	ตัวอย่าง (sample sentence)
1. present	walk, eat, runs, drinks, become	ใช้รูป basic 1. ไม่เติม “s” 2. เติม “s, es”	ใช้ใน present tense - We eat shrimp. - She runs.
2. continuous	walking, eating	ใช้รูป present participle หรือ การเติม “ing” หลัง basic form	ใช้กับ “verb to be” ใน “continuous” - We are eating shrimp. - They are walking.
3. past	walked, ate, became	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 2 1) เติม “ed” 2) เปลี่ยนรูป	ใช้ใน past tense - We walked. - We ate shrimp.
4. past participle	walked, eaten, become	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 3 1) เติม “ed” 2) เปลี่ยนรูป	ใช้กับ “to have” ใน perfect tense - He has walked. - We have eaten shrimp.
5. future	will read will drink will become	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 1 will / shall + กริยาช่องที่ 1	ใช้ใน future They will read their books.

ตารางที่ 2.10 รูปตามกาลเวลาของ verb to be (verb tense)

กาลเวลา (tense)	ตัวอย่าง (sample verb)	การเปลี่ยนรูปคำกริยา (changing form)	ตัวอย่าง (sample sentence)
1. present	is, am, are, be	ใช้รูป basic is, am, are, be	ใช้ใน present tense - We are students. - She is not sad.
2. continuous	being	Being	The fruit is being eaten.
3. past	was, were	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 2 was, were	ใช้ใน past tense - We were tired. - He was sad.
4. past participle	been	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 3 Been	ใช้กับ “to have” ใน perfect tense - He has been walking. - We have been eating shrimp.
5. future	will be shall be going to be	ใช้รูปคำกริยาช่องที่ 1 will be shall be going to be	ใช้ใน future They will be happy.

คำคุณศัพท์ (Adjective)

ความหมายของคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์เป็นคำที่ใช้ขยายหรือให้รายละเอียดเพิ่มเติมสำหรับคำนาม และสรรพนาม เช่น rich, beautiful, happy และ good เป็นต้น (McCallum, et.al., 1993 : 226 และ Martin, 1984 : 192)

ประเภทของคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มๆ ได้ดังเช่น(Thomson & Martin, 2000 : 33, McCallum, et. al., 1993 : 234, 236 และ Klammer, 1977 : 123)

1. Demonstrative adjectives: this, that, these, those
2. Articles: a, an, the
3. Distributive: each, every, either, neither

4. Quantitative: some, any, no, little, few, many,
5. Numeral adjectives
 - 5.1 cardinal: one, two และ one thousand เป็นต้น
 - 5.2 ordinal: first, second และ one thousandth เป็นต้น
6. Proper adjective: Thai, English, American และ Swedish เป็นต้น
7. Interrogative: which, what, whose
8. Possessive: my, your, his, her, its, our, their
9. Descriptive/of quality: good, beautiful, fat, long, thin, small
10. Determiners

หมายเหตุ

Determiners คือ คำที่บ่งบอกและ กำหนดคำนาม เป็นคำที่ใช้อย่าง adjectives ชนิดหนึ่ง
 คือเป็นคำนำหน้า common nouns เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ได้แก่

1. articles ได้แก่ a, an, the
2. possessives ได้แก่ my, your, his, her, its, our, their, the man's, Bill's
3. Demonstratives (คำชี้เฉพาะ) ได้แก่ this, that, these, those
4. Quantifiers (คำที่แสดงปริมาณ) ได้แก่ all, enough, some, any, much, several, more, most, less, a lot of, a great deal of, a good deal of, a bit of, each, no, either, neither, few, little
5. Numeral (จำนวนตัวเลข) ได้แก่ one, two, three

หน้าที่ของคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ หรือ adjective ประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถทำหน้าที่ pronoun ได้ถ้าไม่มีคำนามตามหลังแต่ยกเว้น articles และ possessive ของ personal pronouns (Thomson & Martin, 2000 : 33-34) ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 40

- 1) **Some** people travel by sky trains. (some ทำหน้าที่ adjective)
- 2) **Some** like travelling by buses. (some ทำหน้าที่ pronoun)
- 3) There are **three** girls swimming in the swimming pool. (three ทำหน้าที่ adjective)
- 4) **Three** run on the beach. (Three ทำหน้าที่ pronoun)

สำหรับในตอนต่อไปจะกล่าวเกี่ยวกับหน้าที่ของคำคุณศัพท์โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **Interrogative adjective:** คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้ในการตั้งคำถาม เช่น What, How many, Which และ Whose เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 41

- 1) **What** kind of music instruments making sound by beating?

The thrum.

- 2) **Which** woman is Mr. Charlie's secretary?

That one.

- 3) **How many** people are there in your family?

Five.

2. **Relative Adjective:** คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เชื่อมความในประโยค ได้แก่ what, whatever, whichever และ wherever เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 42

- 1) I will give you **whatever** I have.

- 2) Mary will go with John **wherever** he goes.

3. **Articles:** คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ประเภทหนึ่ง ให้นำหน้าคำนามโดยถ้าต้องการกล่าวถึงคำนามทั่ว ๆ ไปไม่เจาะจงให้ใช้“indefinite articles” ได้แก่“a” และ “an” แต่ถ้าต้องการชี้เฉพาะเจาะจงให้ใช้“definite article” หรือ“the”

ตัวอย่างที่ 43

- 1) There are a lot of handbags on the shelf, mine is *the* red one.

2) I am a journalist and I have to write *an* article every day, but the article written yesterday is voted to be the most valuable.

4. **Distributive adjective:** คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่แยกนามออกเป็นส่วนๆ ไป ได้แก่คำคุณศัพท์ดังเช่น each, every, either และ neither

ตัวอย่างที่ 44

- 1) **Every** tourist is tired.

- 2) **Each** village leader tells the true information to his villagers.

5. **Quantitative adjective :** คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่บอกจำนวนของสิ่งต่าง ๆ ทั้งของ พืช คน สัตว์หรือสิ่งของ แต่ไม่ได้ระบุจำนวนที่แน่นอน ได้แก่คำคุณศัพท์ ดังเช่น some, any, no, little, few, enough, many, much, whole, sufficient (พอเพียง)

ตัวอย่างที่ 45

- 1) We haven't **any** sugar.

- 2) They have **a few** matches.

6. Demonstrative adjective : คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ชี้เฉพาะเจาะจงนามใดนามหนึ่ง ได้แก่คำคุณศัพท์ดังเช่น this, that, these และ those ซึ่ง this และ that ใช้กับคำนามเอกพจน์ สำหรับ these และ those ใช้กับคำนามพหูพจน์ ดังเช่น

ตัวอย่างที่ 46

- 1) **This** house is mine.
- 2) **Those** buildings are modern.

7. Possessive adjective: คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ ได้แก่คำคุณศัพท์ดังเช่น my, your, our, his, her, its และ their เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 47

- 1) **My** name is Nichole.
- 2) **Its** house is in the garden.

8. Descriptive adjective: คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้บอกคุณภาพของคำนามหรือคำสรรพนามดังเช่น beautiful, good, poor, colorful และ wise เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 48

- 1) There are **beautiful** birds in the cages.
- 2) They are **wise** students.

9. Proper adjective : คำคุณศัพท์ประเภทนี้ได้แก่คำคุณศัพท์ที่เปลี่ยนแปลงมาจากคำนามเฉพาะ (proper noun) ดังเช่น

ตารางที่ 2.11 การเปลี่ยน proper noun เป็น adjective

Proper Noun (คำนามเฉพาะ)	Adjective (คำคุณศัพท์)
Thailand	Thai
England	English

ตัวอย่างที่ 49

- 1) **Thai** food is very famous worldwide.
- 2) **Korean** stars are popular in Thailand.

10. Numeral adjective : คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่บอกจำนวนของคน พืช สัตว์หรือสิ่งของโดยสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

10.1 Ordinal Numeral Adjective ได้แก่ first, second, third และ fourth

10.2 Cardinal Numeral Adjective ได้แก่ one, two, three และ four เป็นต้น

10.3 Multiplicative Numeral Adjective ได้แก่ double และ triple เป็นต้น

10.4 Indefinite Numeral Adjective ได้แก่ many, several, numerous, some, few และ all เป็นต้น

11. Emphasizing adjective : คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้เน้นความหมายของคำนาม ได้แก่ own, very และ only เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 50

- 1) This is the **only** money I have.
- 2) That is my **own** notebook computer.

12. Exclamatory adjective : คำคุณศัพท์ประเภทนี้เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้เป็นคำทาน ได้แก่ ตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 51

- 1) **What** a weather!
- 2) **How** wise you are!

13. คำคุณศัพท์ที่เกิดจากคำประเภทอื่น (adjective forming)

นอกจากคำคุณศัพท์ที่มีอยู่แล้วนั้น เราสามารถสร้างคำคุณศัพท์จากคำกริยาได้ ที่เรียกว่า “participle” ซึ่งประกอบด้วย present participle (กริยาช่องที่ 1 เติม ing) และ past participle (คำกริยาช่องที่ 3) (Thomson & Martinet, 2000 : 33 และ Klammer, 1977 : 128-129)

ตัวอย่างที่ 52

- 1) Pour some **boiling** water into the mixer.
- 2) The movies are **boring**.
- 3) This is an **interesting** book.
- 4) She is the most **wanted** person.
- 5) The **opened** can is on the table.
- 6) He is a self-**made** millionaire.
- 7) I sometimes eat Kentucky **Fried** Chicken. (KFC)
- 8) My son likes to eat **grilled** pork.

หมายเหตุ

- finite verb คือ คำกริยาแท้หรือคำกริยาที่ทำหน้าที่อย่างคำกริยาคือบอกอาการกับกริยาอาการต่างๆ ได้แก่คำกริยาหลักของประโยคต่างๆ นั่นเองโดยเรียงลำดับจากข้อ 1-8 ดังนี้ pour, are, is, is, is, is, eat, likes

- non- finite verb คือ คำกริยาไม่แท้หรือคำกริยาที่ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างคำกริยาคือบอกอาการกับกริยาอาการต่างๆ แต่กลับไปทำหน้าที่อื่นได้แก่ adjective โดยเรียงลำดับจากข้อ 1-8 ดังนี้ boiling, boring, interesting, wanted, opened, self-made, Fried, grilled

14. Determiners คือคำที่บ่งบอกและกำหนดคำนาม เป็นคำที่ใช้อย่าง adjective ชนิดหนึ่งซึ่งใช้หน้าคำนามต่างๆ (common noun) เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น คำที่ทำหน้าที่ determiners จะมีความคล้ายคลึงกับคำที่ทำหน้าที่อย่างคำสรรพนามดังแสดงต่อไปนี้

Determiner	Pronoun
Articles (คำนำหน้านาม) เช่น a/an, the	
Possessives (คำแสดงเจ้าของ) เช่น my ,your, his, her, its, our, their, the man's, Jim's	เช่น mine, yours, his, hers, its, theirs
Demonstrative (คำชี้เฉพาะ) เช่น this, that, these, those	เช่น this, that, these, those
Quantifiers (คำแสดงปริมาณ) เช่น all, enough, some, any, much, many, several, more, most, less, a lot of, a great/good deal of, a bit of, each, every, no, either, neither, few, little,	เช่น all, enough, each, some, any, none
Numeral (จำนวนตัวเลข) เช่น one, two, three	เช่น one, two, three

การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์

การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์ที่มีสามระดับคือขั้นเปรียบเทียบความเท่าเทียมกันซึ่งอาจจะเป็นการเปรียบเทียบในลักษณะของความเท่ากันหรือความไม่เท่ากันก็ได้ สำหรับการเปรียบเทียบอีกสองลักษณะประกอบด้วย การเปรียบเทียบ “ขั้นกว่า” หรือที่เรียกว่า “comparative” ในกรณีที่ต้องการเปรียบเทียบของสองสิ่งและการเปรียบเทียบ “ขั้นสูงสุด” หรือที่เรียกว่า “superlative” ในกรณีที่มีการเปรียบเทียบตั้งแต่สามสิ่งขึ้นไปดังรายละเอียดต่อไปนี้ (Thomson & Martin, 2000 : 38-39, McCallum, et.al., 1993 : 228, 230, 232, Martin, 1984 : 203-204 และ Klammer, 1977 : 124-125)

ตัวอย่างที่ 53

- 1) Protein is **as important as** Carbohydrate.
- 2) This house is **more expensive** than that house.
- 3) Today, 27 April is the **hottest** day.

สำหรับในตอนต่อไปนี้จะนำเสนอหลักเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงรูปของคำคุณศัพท์ เมื่อมีการนำไปใช้ในการเปรียบเทียบ

1. เปลี่ยนคำคุณศัพท์ด้วยการเติม “er” สำหรับ “ขั้นกว่า หรือ comparative” และการเติม “est” สำหรับ “ขั้นสูงสุด หรือ superlative” ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.12 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยเติม + er และ + est

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
Short	shorter	shortest
Dirty	dirtier	dirtiest
Hot	hotter	hottest

- June is **as hot as** July.
- May is **hotter** than December.
- April is the **hottest** in Thailand.

หมายเหตุ

หลักการเติม + er และ + est

- 1) ให้เติม + er และ + est หลังคำคุณศัพท์ได้ทันที
- 2) ถ้าคำคุณศัพท์ลงท้ายด้วย “y” ให้เปลี่ยน “y” เป็น “i” แล้วเติม “er”
- 3) ถ้าคำคุณศัพท์ลงท้ายด้วยสระและพยัญชนะเดี่ยว ให้เพิ่มพยัญชนะท้ายอีก 1 ตัว แล้วเติม “er” หรือ “est”

2. เปรียบเทียบคำคุณศัพท์ด้วยการใช้ “more” นำหน้าคำคุณศัพท์สำหรับการเปรียบเทียบ “ขั้นกว่า หรือ comparative” และใช้ “most” นำหน้าคำคุณศัพท์สำหรับ “ขั้นสูงสุด หรือ superlative” ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.13 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยใช้ more และ most

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
Expensive	more expensive	most expensive
Dangerous	more dangerous	most dangerous
Famous	more famous	most famous

- His house is **as expensive as** my house.
- My house is **more expensive** than yours.
- Her house is the **most expensive** in this village.

3. เปลี่ยนรูปคำคุณศัพท์ทั้ง “ขั้นกว่า หรือ comparative” และ “ขั้นสูงสุด หรือ superlative” ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.14 การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์โดยเปลี่ยนรูป

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
Good	better	best
Bad	worse	worst
much, many	more	most
Little	less	least

- Money is **good**.
- Gold is **better than** money.
- Petroleum is **the best**.

การเรียงลำดับคำคุณศัพท์

ในกรณีที่คำนามถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์หลายคำและต้องการวางคำคุณศัพท์เหล่านั้นไว้หน้าคำนามจะต้องเรียงคำคุณศัพท์เหล่านั้นตามลำดับที่ถูกต้อง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.15 การจัดลำดับ adjective

opinion	size	quality	age	colour	origin/ nationality	material	type/ kind	purpose	noun
nice/great/ wonderful	large/ small/tall	quiet/ famous/ fast/ angry	new/ old	red/ blue	Thai/ American Japanese	wood/ stone/ plastic/ paper/ iron	electric/ political/ road	bread bath	knife towel

ที่มา : ปรับปรุงจาก Eastwood, 1999 : 248

ตัวอย่างที่ 54

- 1) This is my latest little new large red Spanish wood dining table.
- 2) This is a beautiful wooden picture frame.
- 3) It is a long boring train journey.
- 4) I bought a wonderful new face cream.
- 5) Who is the woman with long straight black curly hair?

ตำแหน่งของคำคุณศัพท์

เมื่อนำคำคุณศัพท์ไปใช้จะต้องวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้องดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

(Hewings, 2003 : 164, 166, Thomson & Martinet, 2000 : 33-36, และ Klammer, 1977 : 130)

1. วางไว้หน้าคำนามที่ถูกขยาย

ตัวอย่างที่ 55

- 1) There are a lot of **Thai-style** houses in this village.
- 2) I am willing to pay for **useful** magazines.
2. วางไว้หลัง linking verbs เช่น is, am, are, look, smell, taste, feel และ sound เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 56

- 1) We are **happy**.
- 2) She looks **good**.
3. วางไว้หลังมาตราที่ใช้ใน “การวัด” ดังเช่น ความสูง (height) หรืออายุ (age)

ตัวอย่างที่ 57

- 1) She is fifty years **old**.
- 2) He is 180 centimeters **tall**.
4. วางไว้หลังคำสรรพนามดังเช่น something, nothing, anyone และ someone

ตัวอย่างที่ 58

- 1) There is **something** wrong with you.
- 2) She bought **nothing** useful.
- 3) Do you know anyone **famous**?
- 4) We are looking for something **new**.

คำวิเศษณ์ (Adverb)

ความหมายของคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์เป็นคำที่ใช้ขยายคำกริยา (verb) คำคุณศัพท์ (adjective), รวมทั้งคำวิเศษณ์ (adverb) ด้วยเช่นกัน ดังเช่น (McCallum, et.al., 1993 : 364 และ Bergman & Senn, 1986 : 70-75)

หน้าที่ของคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์หน้าที่ดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 47, McCallum, et.al, 1933 : 366, และ Klammer, 1977 : 137)

1. ขยายคำกริยา (describe verb) ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะใช้ตอบคำถามที่ขึ้นต้นด้วย “How?” “Where?” และ “When?”

- 1.1 They drive their trucks **carefully**. (How?)
- 1.2 **Now** she waits. (When?)
- 1.3 Some guests went **outside**. (Where?)

2. ขยายคำคุณศัพท์ (describe adjective) ซึ่งคำคุณศัพท์นั้นๆ จะอยู่ติดกับคำวิเศษณ์ที่ขยายดังเช่น

- 2.1 Those children are **very** young.
- 2.2 Her hair is **too** long.
- 2.3 The somewhat awkward child dances **quite** well.

3. ขยายคำวิเศษณ์ (describe adverb) ซึ่งคำวิเศษณ์นั้นๆ จะอยู่ติดกับคำวิเศษณ์ที่ขยายดังเช่น

3.1 That workman works **very** fast.

3.2 Rabbits run **rather** quickly.

ประเภทของคำวิเศษณ์

สำหรับคำวิเศษณ์นี้สามารถแบ่งออกได้ดังนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 47, 52-58)

1. Adverbs of manner: เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้สำหรับบอกกริยาอาการ ทำทาง เช่น slowly, quickly (อย่างรวดเร็ว), unexpectedly และ bravely, happily (อย่างมีความสุข), beautifully (อย่างสวยงาม), late (ล่าช้า), well (ดี), carefully (อย่างระมัดระวัง), fast (เร็ว) wonderfully (อย่างยอดเยี่ยม)

ตัวอย่างที่ 59

1. She speaks **quickly**.
2. She has sung a song **unexpectedly**.

หมายเหตุ

คำต่อไปนี้จัดเป็นคำคุณศัพท์แม้ว่าจะลงท้ายด้วย “ly” ได้แก่ friendly เป็นมิตร, lovely น่ารัก, lonely โดดเดี่ยว, ugly น่าเกลียด, silly โง่เขลา

2. Adverbs of time: เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้สำหรับใช้บอกเวลา เช่น yesterday (เมื่อวานนี้), tomorrow, ago, recently, now, soon, still, then, today (วันนี้), tonight (คืนนี้), finally (ในที่สุด), last (ครั้งสุดท้าย), soon (ในเร็ว ๆ นี้), before (ก่อน), still (ยังคง), every week (ทุกๆ สัปดาห์) และ yet (ยัง) เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 60

- 1) I will graduate from the university **next year**.
- 2) She bought me a new car **yesterday**.

3. Adverbs of place : เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้บอกสถานที่ เช่น by (ใกล้), down, near, there, up, away, everywhere, nowhere, somewhere (ที่ไหนสักแห่ง), backwards, forwards, northwards, southwards, downwards, homewards, onwards, upwards, eastwards, inwards, outwards, westwards, here, around, there, somewhere, near (ใกล้ๆ) และ here เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 61

- 1) My house is **here**.
- 2) They went **away**.

4. Adverbs of frequency : เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้บอกความถี่ เช่น often (บ่อยๆ), always (สม่ำเสมอ, เป็นประจำ), frequency (บ่อย, ถี่), usually (ตามปกติ), sometimes (บางครั้งบางครั้ง),

generally (โดยทั่วไป), seldom (ไม่ค่อยจะ), hardly ever (แทบจะไม่) rare (แทบจะไม่) และ never (ไม่เคย) เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 62

- 1) The children **usually** play all day.
- 2) I **never** play the guitar.

5. **Adverbs of opinion** : เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้แสดงความคิดเห็น เช่น unfortunately, surprisingly, obviously เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 63

- 1) **Unfortunately**, the book was not burned.
- 2) **Surprisingly**, my Canadian friend came to my birthday party.
- 3) **Obviously**, he broke the rule.

6. **Adverbs of degree**: เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้ในการบอกระดับ เช่น really, almost (เกือบจะ), extremely, very (มาก), fairly, pretty, quite (มากทีเดียว), so, too (มากเกินไป) และ somewhat

ตัวอย่างที่ 64

- 1) The television is **really** loud.
- 2) The weather is **very** hot in April.
- 3) The car is so **fast** that I can see only green blurs along the road.
- 4) It is **quite** noisy machine that we cannot use it at night.

7. **Adverbs of interrogative** : เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้ตั้งคำถาม เช่น why, when, where และ how เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 65

- 1) **When** do you get up?
- 2) **How** do you use this equipment?

8. **Adverbs of relative**: เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้นำหน้า adjective clause เช่น when, where และ why เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 66

- 1) The year **when** I was born was the year of tiger.
- 2) The reason **why** she came early this morning was to attend an English class.

9. **Too and Enough** : เป็นคำวิเศษณ์ที่มีการนำมาใช้เสมอ ๆ จึงนำมาแสดงไว้ให้ชัดเจนดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 67

- 1) This soup is **too hot** to eat.
- 2) It's **too cold** in winter.
- 3) This rope is not **strong enough** to tie this big parcel.
- 4) I play tennis **often enough**.

10. **as + adverb + as** : เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้ในกรณีที่เป็นการเปรียบเทียบความเท่าเทียมกันหรือความไม่เท่าเทียมกัน

ตัวอย่างที่ 68

- 1) He studies **as hard as** his sister.
- 2) His speed of driving a car is not **as fast** as hers.

รูปลักษณะของคำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์มีรูปลักษณะดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 47 และ Ney, et. al., 1979 : 352)

1. คำวิเศษณ์ที่ลงท้ายด้วย “ly” โดยการเติมท้ายคำ “adjectives”

ตัวอย่างที่ 69

- 1) I stay **lonely** in a new house.
- 2) He talked to me in a **friendly** way. (adverb)
- 3) He is **friendly**. (adjective)

2. คำวิเศษณ์ที่มีรูปเดียวกับ adjective บางคำ เช่น back, deep, direct, fast, hard, high, ill, just, kindly, late, left, little, long, low, much, more, most, near, pretty, right, short, still, straight, well, และ wrong เป็นต้น (Thomson & Martinet, 2000: 48 และ Ney, et. al., 1979: 353)

ตัวอย่างที่ 70

คำวิเศษณ์ (adverbs)	คำคุณศัพท์ (adjectives)
1. Come back soon.	1. The back door.
2. The bus runs fast .	2. It's a fast bus.
3. Turn right here.	3. The right answer.

การเปรียบเทียบคำวิเศษณ์

การเปรียบเทียบคำวิเศษณ์สามารถทำได้ดังนี้

1. ให้นำหน้าคำวิเศษณ์ด้วยคำว่า “more” สำหรับการเปรียบเทียบขั้นกว่า และให้นำหน้าคำวิเศษณ์ด้วยคำว่า “most” สำหรับการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (Thomson & Martinet, 2000 : 49-50, McCallum, et.al., 1993 : 366 และ Ney & et. al., 1979 : 352)

ตารางที่ 2.16 การเปรียบเทียบ adverb โดยใช้ more และ most

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
quickly	more quickly	most quickly
unfortunately	more unfortunately	most unfortunately

ตัวอย่างที่ 71

- 1) They walk **more quickly** than those people.
- 2) She spoke **more slowly** than yesterday.

2. ให้เติมท้ายคำวิเศษณ์ด้วย “er” สำหรับการเปรียบเทียบขั้นกว่า และ “est” สำหรับการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด

ตารางที่ 2.17 การเปรียบเทียบ adverb โดยเติม -er และ -est

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
hard	harder	hardest
early	earlier	earliest

ตัวอย่างที่ 72

- 1) We work **harder**.
- 2) You got up **earlier**.
3. ให้เปลี่ยนแปลงจากคำวิเศษณ์เดิมเมื่อมีการเปรียบเทียบขั้นกว่าและการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด

ตารางที่ 2.18 การเปรียบเทียบ adverb โดยเปลี่ยนรูป

ขั้นปกติ (positive)	ขั้นกว่า (comparative)	ขั้นสูงสุด (superlative)
well	better	best
badly	worse	worst
little	less	least
much	more	most
far	farther	farthest (ใช้กับระยะทางเท่านั้น)
	further	furthest

ตัวอย่างที่ 73

- 1) He travelled **further** than I thought.
- 2) He painted **better** than the first day.

การเรียงลำดับคำวิเศษณ์

การเรียงคำวิเศษณ์มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 52-60 และ Ney, et. al., 1979 : 353)

manner (บอกท่าทาง)	place (บอกสถานที่)	time (บอกเวลา)
--------------------	--------------------	----------------

ตัวอย่างที่ 74

- 1) We studied **happily anywhere**.
- 2) They finished working **at the university early today**.

คำสันธาน (Conjunction)

ความหมายของคำสันธาน

คำสันธานเป็นคำที่ใช้เชื่อมคำ (words) กลุ่มคำ (phrases) หรือประโยค (sentence) เช่น and, but และ however เป็นต้น (Thomson & Martinet, 2000: 288, McCallum, et.al., 1993 : 343 และ Brown, et. al., 1986 : 30)

ประเภทของคำสันธาน

คำสันธานสามารถแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ coordinate conjunction และ subordinate conjunction มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000 : 288-293, Brown, et. al., 1986 : 30 - 33 และ Frank, 1972 : 206-219)

1. Co-ordinate conjunctions: เป็นคำสันธานที่เชื่อมลงไปแล้วทำให้เกิดประโยคแบบ compound sentence ซึ่งคำเชื่อมเหล่านี้จะมีความหมายใน 4 ประเภทได้แก่ประเภทที่มีความหมายว่า “and”, “but”, “or”, “so” ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ต่อไปนี้

1.1 ความหมายประเภท “and”: เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความที่มีเนื้อความคล้อยตามกัน คือ Co-ordinate conjunctions ได้แก่ and และ conjunctive adverbs ได้แก่ both....and, not only....but also, no....less than, as well as, and....too, and also...., nor (and not), what’s more, furthermore, moreover, besides, likewise, again

ตัวอย่างที่ 75

- 1) He studies English hard, **and** gets an “A”.
- 2) She is not a nurse, **or** a doctor.
- 3) They are intelligent; **besides**, they are very nice students.
- 4) I am not only tall, **but** also fat.

1.2 ความหมายประเภท “but”: เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน คือ Co-ordinate conjunction ได้แก่ but และ conjunctive adverbs ได้แก่ while, yet, still, whereas, however, nevertheless, on the other hand, for all that

ตัวอย่างที่ 76

- 1) She can cook very well; **for all that** he always eats out.
- 2) They go to the beach, **but** they don’t swim.
- 3) I live in Phetchaburi, **whereas** I never eat sweets.

1.3 ความหมายประเภท “or”: เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความที่มีเนื้อความ เพื่อให้เลือก คือ Co-ordinate conjunction ได้แก่ or และ conjunctive adverbs ได้แก่ or else, otherwise, either.....or, neither.....or

ตัวอย่างที่ 77

- 1) Will you sleep here **or** in the living room?
- 2) You must walk faster; **otherwise**, you miss the sky train.
- 3) Either you **or** I am a singer.

1.4 ความหมายประเภท “so”: เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความที่มีเนื้อความที่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกันคือ Co-ordinate conjunction ได้แก่ so, for และ conjunctive adverbs ได้แก่ therefore, consequently, accordingly

ตัวอย่างที่ 78

- 1) He jogs every morning, so his health is perfect.
- 2) She is a new student; **therefore**, she can't find some buildings.
- 3) The weather is so nice; **accordingly**, the people go picnic.

2. Subordinate Conjunctions: เป็นคำสันธานที่เชื่อมลงไปแล้วทำให้เกิดประโยคแบบ complex sentence ซึ่งคำเชื่อมเหล่านี้มีดังนี้ เช่น that, how, if, unless, lest, when, while, after, as, as soon as, where, before, since, which, as.....as, why, until (till), because, although (though), whether, เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 79

- 1) I will study hard **till** I finish studying.
- 2) The tourists cancel the room reservation **because** they don't get visas.
- 3) She is so hungry **that** she can eat a big piece of pizza.
- 4) It is very important **that** you have to do your report.

คำบุพท (Preposition)

ความหมายของคำบุพท

คำบุพทเป็นคำที่ใช้เชื่อมโยงสัมพันธ์กันระหว่างคำนาม หรือคำสรรพนามกับคำอื่นๆ เช่น on, in, above, behind เป็นต้น (McCallum, et.al., 1993 : 428, Brown, et. al., 1986 : 27 และ Bergman & Senn, 1986 : 53 และ Christ & Carlin, 1978 : 342)

ประเภทของคำบุพท

คำบุพทสามารถแบ่งออกได้เป็นประเภท 2 ประเภทคือ คำบุพทตามชนิดของคำและประเภทของคำบุพทตามการนำไปใช้ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Hewings, 2003 : 206, 208, 201, 212, 214, 216, 218, 220, Thomson & Martinet, 2000 : 91-104, Eastwood, 1999 : 284-306, Swan & Walter, 1997 : 285-293, McCallum, et.al., 1993 : 428-433, Brown, et. al., 1986 : 27-29, Bergman & Senn, 1986 : 53-54, Christ & Carlin,, 1978 : 342-351 และ Frank, 1972 : 163)

1. คำบุพบทประเภทตามชนิดของคำมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 Simple preposition ได้แก่ aboard, about, above, across, after, against, along, among, around, as, at, before, behind, below, beneath, beside, besides, between, beyond, but(except), down, during, except, for, from, inside, into, like, near, of, off, onto, opposite, out, outside, past, since, through, throughout, till, to, toward, under, underneath, until, up, upon, with, within, without, by, in, on, at, under, over, และ since เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 80

- 1) I have studied English **since** 2000.
- 2) This bus runs **past** my house.

1.2 Compound Preposition ได้แก่ according to, ahead of, apart from, as of, aside from, because of, by means of, in addition to, in back of, in front of, in place of, in spite of, instead of, in view of, next to, on account of, out of, because of, for fear that, in accordance, on behalf of, in case of, in honor of, และ in order to และ prior to เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 81

- 1) I chose to study English language **according to** my parents.
- 2) We have to walk **instead of** taking a taxi.

1.3 Participial Preposition ได้แก่ regarding, during, considering, including และ concerning เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 82

- 1) My father often reads newspaper **during** breakfast.
- 2) The room rate is \$200 per night **including** breakfast.

1.4 Phrasal Preposition เป็นกลุ่มคำที่ขึ้นต้นด้วย preposition และตามด้วย noun ดังเช่น in the early morning, to the river, on account of the blizzard, และ near the sea เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 83

- 1) **In the early morning**, we went **to the temple**.
- 2) **On account of the blizzard**, the train delayed.

2. คำบุพบทประเภทตามการนำไปใช้ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 Preposition of Time: ใช้บอกเวลา

ตัวอย่างที่ 84 บอกจุดของเวลา

- 1) We have an English class **on** Tuesday.
- 2) See you **at** ten.
- 3) Please send your homework **in** the morning.

ตัวอย่างที่ 85 บอกจุดเริ่มต้นและช่วงของเวลา เช่น since, by, from____to (until/till), for, during, in/within

- 1) I have studied English **since** nine years old.
- 2) She has waited him **for** two hours.

ตัวอย่างที่ 86 บอกลำดับของเวลา เช่น before, after

- 1) You have to send the teacher your homework **before** Monday.
- 2) Please come to see your teacher **after** finishing the class.

2.2 Preposition of position ใช้ในการบอกตำแหน่ง เช่น in/inside, on, at, over (generally higher), above (directly higher), lower, under, underneath, beneath, below, near, next to, alongside, beside, between, opposite, diagonally opposite

ตัวอย่างที่ 87

- 1) I study **at** Phetchaburi Rajabhat University.
- 2) The Self Access Learning Center is **on** the second floor.
- 3) The kite flies **over** the electric post.
- 4) Your bag is **above** your seat.
- 5) My dormitory is **diagonally opposite** the University.
- 6) Anny's children sit **beside** her.

2.3 Preposition of direction ใช้บอกทิศทาง การเคลื่อนที่ เช่น to.....from, towards -away from, into-out of, up-down, around, through, past/by, as far as/up to

ตัวอย่างที่ 88

- 1) We will run **as far as** the river.
- 2) The bus no. 40 runs **past** the Southern Terminal Bus Station.

2.4 Prepositions and adjectives คำคุณศัพท์ (adjective) บางคำใช้คู่กับคำนามพบ (preposition) บางคำ เช่น about, at, for, in, of, on, to, with

ตัวอย่างที่ 89

- 1) I am **keen on** the daily office-jobs.
- 2) The baby **frightened of** the big bear.
- 3) The students are **absorbed in** the story they have read.
- 4) This skirt is **fit for** you.
- 5) Shifumi is **good at** English.
- 6) These children are **scared of** the dark.

2.5 Prepositions and verbs คำกริยา (verb) บางคำใช้คู่กับคำบุพบท (preposition)

ตัวอย่างที่ 90

- 1) Do you insist **on** paying the bill?
- 2) Please attend **to** the class on time.
- 3) I apologize **for** misunderstanding.
- 4) He prefers coffee **to** tea.
- 5) We hope to succeed **in** studying in the university.
- 6) You should believe **in** your teacher.

2.6 Prepositions and gerunds คำกริยาที่เติม “ing” และทำหน้าที่อย่างคำนาม “noun”

หรือที่เรียกว่า “gerund” ให้ใช้กับคำบุพบท

ตัวอย่างที่ 91

- 1) She closed her eyes **without** saying anything.
- 2) **Before** making decision, you should study all information.

รูปที่เหมือนกันของ “prepositions” และ “adverbs”

คำบุพบทและคำวิเศษณ์อาจมีรูปที่เหมือนกันแต่อย่างไรก็ตามมีวิธีการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน

ดังต่อไปนี้ (Thomson & Martinet, 2000: 104)

ตัวอย่างที่ 92

- 1) I came here **before** five. (preposition)
- 2) I will do this sort of work **before**. (adverb)
- 3) My friend is **behind** me. (preposition)
- 4) We are a long way **behind**. (adverb)
- 5) No child left **behind** (adverb)

ตำแหน่งของคำบุพบท

การวางตำแหน่งของคำบุพบทมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Brown, et. al., 1986 : 27-29)

1. วางหน้าคำนามหรือสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 93

- 1) Don't **look at him**.
- 2) We talk **to our teacher**.

2. วางไว้ท้ายประโยค เป็นแบบไม่เป็นทางการ (informal)

ตัวอย่างที่ 94

- 1) This is the shop **from** which I bought my T.V. set. (formal)
- 2) This is the shop I bought my T.V. set **from**. (informal)

3. ใช้แบบที่เป็นทางเลือก

ตัวอย่างที่ 95

- 1) **To** whom were you chatting? (formal)
- 2) Who were you chatting **to**? (informal)

คำอุทาน (Interjection)

ความหมายของคำอุทาน

คำอุทานถือเป็น “part of speech” ด้วยเช่นกันในหลักไวยากรณ์ คำว่า interjection” หมายความว่า “มีอะไรบางอย่างที่ถูกโยนลงไปกลางวง” (Klammer, 1977 : 178-179) คำอุทานจึงเป็นคำหรือประโยคที่แสดงออกมาทางอารมณ์อย่างฉับพลันบางครั้งคำอุทานเป็นเพียงเสียง หรืออาการต่างๆ เช่น อ้าปากค้าง ตะโกนออกมาแบบไม่ได้ศัพท์ หรือเป็นเสียงและอาการต่างๆ ซึ่งบุคคลนั้นๆ จะแสดงออกมาเช่น ดีใจ เสียใจ หรือประหลาดใจ เป็นต้น ดังเช่น (Dictionary, 1999, Bergman & Senn, 1987 : 86 และ Brown, et. al., 1986 : 35)

ตัวอย่างที่ 96

- 1) **Oops!** I dropped a full pitcher of milk on the floor.
- 2) **Well,** no one could have done the best.
- 3) **Ouch!** That stove is hot.
- 4) **Oh!** I can't believe it.
- 5) **Well!** That's finally over.
- 6) **Great!** I like that idea.

หน้าที่ของคำอุทาน

คำอุทานใช้เพื่อแสดงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ดีใจ ตื่นเต้น ประหลาดใจ เป็นต้น โดยมีการใช้เสียงที่ให้ความหมายของอารมณ์ต่างๆ กัน ดังเช่น

แสดงความพึงพอใจ ดังเช่น All right! Yes!

เรียกร้องความสนใจ ดังเช่น Hush! Listen up! Hey!

แสดงความประหลาดใจ ดังเช่น Really! Unbelievable! Wow! Gee! Oh!, Indeed!, Wow!

แสดงความผิดหวัง ดังเช่น Oh no! Too bad.

แสดงความโกรธ ดังเช่น Dam!

แสดงความเจ็บปวด ดังเช่น Ouch!

แสดงความสงสัย ดังเช่น Huh!

แสดงความเศร้าใจ ดังเช่น Alas, Ah!, Alack!

แสดงความดีใจ ดังเช่น Hurrah!, Ha!, Bravo!

แสดงความรังเกียจ ดังเช่น Ugh!

แสดงความเหยียดหยาม ดังเช่น Dam!, Pooh!, Bosh!

แสดงความดีใจดังเช่น Fie!

แสดงการเตือนให้ระวัง ดังเช่น Hark!, Hush!

แสดงการทักทาย ดังเช่น Ho!, Hello!, Hullo!

การเขียนคำอุทาน

ในการเขียนคำอุทานเมื่อจบคำอุทานแล้วต้องใส่เครื่องหมายอัศเจรีย์หรือเครื่องหมาย

ตกใจ (exclamation mark) หรือ “!” เสมอ

ตัวอย่างที่ 97

- 1) Ala! I'm sad.
- 2) Ah! I'm surprised.
- 3) Ah! I'm happy.
- 4) Ah! I'm disappointed.
- 5) Brovo! Well done.
- 6) Ha! I'm happy.
- 7) Ha! I'm surprised.
- 8) Hurrah! I'm excited.

9) Hush! Keep quite.

10) Oh! What a surprise!

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Pattern

สำหรับประโยคประเภท Simple Sentence นั้นมีลักษณะต่างๆ กัน ใน 4 ลักษณะประกอบด้วย declarative sentence, interrogative sentence, imperative sentence และ exclamatory sentence ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) ประโยค declarative sentence เป็นลักษณะของประโยคเพื่อแสดงการบอกเล่าซึ่งเป็นการบอกเล่า (affirmative sentence/ statement) และบอกปฏิเสธ (negative sentence)

2) ประโยค interrogative sentence เป็นประโยคเพื่อใช้ในการตั้งคำถาม (question)

3) ประโยค imperative sentence เป็นประโยคเพื่อใช้ในการออกคำสั่ง (command) หรือขอร้อง (request)

4) ประโยค exclamatory sentence เป็นประโยคเพื่อแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกทั้งที่อ่อนโยนและรุนแรง ซึ่งแสดงออกด้วยการอุทาน (exclamation)

สำหรับประโยค Simple Sentence ทั้ง 4 ประเภทมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประโยค Declarative Sentence

ประโยค Declarative Sentence เป็นประโยคที่ใช้ในการบอกเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งนี้อาจเล่าในลักษณะของประโยคบอกเล่า (positive sentence) หรือในลักษณะของประโยคปฏิเสธ (negative sentence) ก็ได้ (Klammer, 1977: 197)

โครงสร้างประโยค Positive Sentence:

Subject + Predicate (main verb +

ตัวอย่างที่ 1

1. I like swimming.
2. I went on a trip.
3. Mary wants to work in a big park.

โครงสร้างประโยค Negative Sentence:

Subject + Predicate (auxiliary verb + not + main verb +

ทั้งนี้อาจสร้างประโยคบอกเล่าโดยเลือกจากรูปแบบประโยค (sentence pattern) แบบใดแบบหนึ่งตามที่ได้ศึกษามาแล้วใน unit 1 และแปลงประโยคบอกเล่าให้เป็นปฏิเสธด้วยการเติม not” หลังคำกริยาช่วย

ตัวอย่างที่ 2

1. I **do not** like swimming.
2. I **did not** go on a trip.
3. Mary **does not** want to work in a big park.

ทั้งนี้สามารถสร้างประโยคบอกเล่าโดยเลือกจากรูปแบบประโยค (sentence pattern) แบบใดแบบหนึ่งตามที่ได้ศึกษามาแล้วในบทเรียนที่ผ่านมาและแปลงประโยคบอกเล่าให้เป็นปฏิเสธด้วยการเติม “not” หลังคำกริยาช่วย (auxiliary verb หรือ helping verb)

หมายเหตุ หลักการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคปฏิเสธมีดังต่อไปนี้

1. โดยทั่ว ๆ ไปแล้วประโยคปฏิเสธจะมีคำที่แสดงความเป็นปฏิเสธ ได้แก่ no, never, not เป็นต้นดังเช่น
 - I have **no** money.
 - They have **never** eaten pizza.
 - She is **not** a teacher

2. ในกรณีต่อไปนี้จะอธิบายหลักการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคปฏิเสธด้วยการใส่ “not”

2.1 “not” มีความหมายว่า “ไม่” โดย part of speech ของ “not” คือ “adverb- คำวิเศษณ์”

2.2 ถ้าประโยคบอกเล่าใด ๆ ก็ตามมีคำกริยาต่อไปนี้ให้ใส่ “not” ไว้หลังคำกริยาประเภทนั้นๆ ได้ทันที ได้แก่

2.2.1 คำกริยาช่วย auxiliary verb ประเภท verb to be และ verb to have

- I **am** a teacher.
- I **am not** a teacher.
- She **is** a student.
- She **is not** a student.
- This book **is** expensive.
- This book **is not** expensive.
- This **is** my bag.

- This **is not** my bag.
- That car **is** very old.
- That car **is not** very old.
- That **is** a bird.
- That **is not** a bird.
- These shoes **are** mine.
- These shoes **are not** mine.
- These **are** good books.
- These **are not** good books.
- Those houses **are** strong.
- Those houses **are not** strong.
- Those **are** students.
- Those **are not** students.
- There **is** a drug store near here.
- There **is not** a drug store near here.
- There **are** a lot of animals in this zoo.
- There **are not** a lot of animals in this zoo.
- She **has** studied Chinese since 2011.
- She **has not** studied Chinese since 2011.
- These children **are** learning through the Internet.
- These children **are not** learning through the Internet.
- Those tourists **have** been living in Thailand.
- Those tourists **have not** been living in Thailand.

2.2.2 คำกริยาช่วยประเภท modals ได้แก่ will, would, can, could, may, might,

must, ought (not) to, shall, should

- My mother **will** allow me join your party.
- My mother **will not** allow me join your party.
- These old people **can** read and write Thai Language.
- These old people **cannot** read and write Thai Language.

- You **ought** to drink beer.
- You **ought not** to drink beer.
- She **must not** copy the report.

2.2.3 คำกริยาประเภท semi- modals ได้แก่ need, dare, use

- They **used** to copy homework. (auxiliary verb)
- They **used not** to copy homework. (auxiliary verb)

3. ถ้าประโยคบอกเล่าไม่มีคำกริยาที่กล่าวมาแล้วตามข้อ 2.2 ปรากฏอยู่ในประโยคเลย ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 ใส่ “not” หลัง “verb to do” คือ do not, does not หรือ did not โดยให้วางคำเหล่านี้ไว้หน้าคำกริยาหลัก (main verb)

3.2 การใช้ do not, does not หรือ did not มีหลักการดังต่อไปนี้

3.2.1 ประโยค present simple tense ให้ใช้ does not ถ้าประธานเป็นเอกพจน์ (singular subject) แต่ยกเว้น I

- This baby **drinks** milk. (ประธานเอกพจน์คำกริยาหลักต้องเติม “s”)
- This baby **does not drink** milk. (ตัด “s” หลัง drinks ออกด้วย)

3.2.2 ประโยค present simple tense ให้ใช้ do not ถ้าประธานเป็นพหูพจน์ (plural subject) ให้รวม I ด้วย

- These babies **drink** milk. (ประธานพหูพจน์คำกริยาหลักไม่เติม “s”)
- These babies **do not drink** milk.
- I **like** pizza.
- I **do not like** pizza.

3.2.3 ประโยค past simple tense ให้ใช้ did not เมื่อประธานเป็นทั้งเอกพจน์ และพหูพจน์

- These babies **drank** milk. (คำกริยาหลักใช้ past หรือ verb-2)
- These babies **did not drink** milk. (เมื่อใช้ did ให้เปลี่ยน verb-2 เป็น verb-1)
- She **did** her homework yesterday.
- She **did not do** her homework yesterday.

ประโยคคำถาม (Interrogative sentence)

ประโยคคำถามถูกสร้างขึ้นเพื่อต้องการจะค้นหาคำตอบอะไรบางอย่าง การสร้างประโยคคำถามจะต้องให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการถามดังเช่น ถามเพื่อต้องการจะรู้ว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ซึ่งคำถามประเภทนี้จะขึ้นต้นคำถามด้วย “คำกริยาช่วย” หรือ “auxiliary verb” เช่น is, am, are, do, does, did, will, would, can และ may เป็นต้น อย่างไรก็ตามบางครั้งคำถามอาจอยู่ในรูปของประโยคบอกเล่าและให้พูดโดยให้ขึ้นเสียงสูงท้ายประโยค

โครงสร้างประโยคคำถามแบบ Yes-No question:

โครงสร้างประโยคมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) Auxiliary verb + subject + predicate/complement?

2) Subject + Predicate? (ออกเสียงท้ายสูง)

สำหรับการนำคำกริยาช่วย (auxiliary verb) มาวางไว้หน้าประโยคมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประโยคคำถามลักษณะนี้สร้างมาจากประโยคบอกเล่าที่มีคำกริยาช่วย (auxiliary verb) เมื่อทำเป็นคำถามก็ให้สลับคำกริยาช่วย (auxiliary verb) ไปวางไว้หน้าประธานหรือขึ้นต้นประโยคได้เลย ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 3

1. They **are** first-year students. (statement)

Are they first-year students?

Yes, they are.

No, they **are not**. (aren't)

2. I **am** a policeman. (statement)

Are you a policeman?

Yes, I am.

No, I am not.

3. The big dog **is** swimming in the sea. (statement)

Is the big dog swimming in the sea?

Yes, it is.

No, it is not. (isn't)

4. You **will** study English tomorrow?

Will you study English tomorrow?

Yes, I will.

No, I will not. (won't)

5. She will do the report **today**?

I don't think so.

6. They are **coming**?

We are not sure.

2. ถ้าประโยคบอกเล่ามีแต่คำกริยาหลัก (main verb) ให้นำ “verb to do” มาเป็นคำกริยาช่วย (auxiliary verb) และให้วางไว้หน้าประธานหรือขึ้นต้นประโยค สำหรับ “verb to do” ที่นำมาใช้นั้นประกอบด้วย “does, do และ did” โดยต้องเลือกให้สอดคล้องกับภาคประธาน (subject) และกาลเวลา (tense) ที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆซึ่งมีหลักการนำไปใช้ดังต่อไปนี้

2.1 ให้ใช้ “does ” → ประธานของประโยคเป็นเอกพจน์ (singular subject) ดังเช่น Mike, Keith, Sarah, A bird, A person, Everyone, No one, He, She และ It เป็นต้น แต่ให้ยกเว้น “I” เพราะเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 (first person subject) ทั้งนี้ให้ใช้กับ “present simple tense” และเมื่อใช้ “does” ในประโยคคำถามแล้วให้เปลี่ยนคำกริยาหลัก (main verb) มาอยู่ในรูปเดิมไม่ต้องเติม “s” หรือ “es” ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 4

1. Mike always **walks** to university. (statement)

Does Mike always **walk** to university?

Yes, he does.

No, he **does not**. (doesn't)

2. A baby cries. (statement)

Does a baby **cry**?

Yes, it does.

No, it **does not**. (doesn't)

3. Everyone goes to school. (statement)

Does everyone **go** to school?

Yes, he/she does.

No, he/she **does not**. (doesn't)

2.2 ให้ใช้ “do” → ประธานของประโยคเป็นพหูพจน์ (plural subject) ดังเช่น Mike and Keith, Sarah and her friend, people, Three birds, Some books, You, We, They และ I เป็นต้น ทั้งนี้ให้ใช้กับ “present simple tense” ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 5

1. Mike and Keith always **walk** to university. (statement)

Do Mike and Keith always **walk** to university?

Yes, they do.

No, they **do not**. (don't)

2. All babies cry. (statement)

Do all babies **cry**?

Yes, they do.

No, they **do not**. (don't)

3. Children go to school. (statement)

Do children go to school?

Yes, they do.

No, they **do not**. (don't)

2.3 ให้ใช้ “did” → ประธานของประโยคทั้ง เอกพจน์ (singular subject) และ พหูพจน์ (plural subject) ดังเช่น Bill, Mike and Keith, Sarah and her friend, A person, people, Many cars, Water, Sugar, Three birds, Some books, You, We, They และ I เป็นต้น ทั้งนี้ให้ใช้กับ “past simple tense” และเมื่อใช้ “did” ในประโยคคำถามแล้วให้เปลี่ยนคำกริยาหลัก (main verb) ซึ่งเป็นคำกริยาช่องที่ 2 (past) เป็นคำกริยาช่องที่ 1 (present) ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 6

1. I **wanted** a hat yesterday. (statement)

Did you **want** a hat yesterday?

Yes, I did.

No, I did not. (didn't)

2. He **read** this novel last year. (statement)

Did he **read** this novel last year?

Yes, he did.

No, he did not. (didn't)

3. Mara and Sarah **taught** at Phetchaburi Rajabhat University several years go.

(statement)

Did Mara and Sarah **teach** at Phetchaburi Rajabhat University several years ago?

Yes, they did.

No, they did not. (didn't)

โครงสร้างประโยคแบบ Wh- Question :

สำหรับประโยคคำถามอีกประเภทหนึ่งมีเป้าหมายในการถามถามเพื่อต้องการจะค้นหาคำตอบนอกเหนือจาก “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ดังเช่นต้องการค้นหาคำตอบว่า “คืออะไร, เพราะเหตุใด, ใคร, ที่ไหนหรืออย่างไร” เป็นต้น ซึ่งประโยคคำถามประเภทนี้จะขึ้นต้นคำถามด้วยคำประเภที่เรียกว่า “question word” เช่น who, what, where, when, why, how, how much, how many และ how long เป็นต้น

Wh-question + auxiliary verb + subject + predicate/complement?

ตัวอย่างที่ 7

1. Rosy studies at **Phetchaburi Rajabhat University**. (statement)

Where does Jimmy study?

He studies at **Phetchaburi Rajabhat University**.

2. **Rosy** studies at Phetchaburi Rajabhat University. (statement)

Who studies at Phetchaburi Rajabhat University? Rosy.

(ถามถึงประธาน = Who + main verb+.....?)

3. Bill called **Sarah** last night. (statement)

Who did Bill **call** last night? Sarah.

(ถามถึงกรรม = Who + auxiliary verb (เช่น does/do/did) + main verb+.....?)

เมื่อก่อนใช้ “Whom”)

4. I went home with **my sister** yesterday.

Who did you go home with yesterday? (ถามถึงกรรม)

My sister.

5. **How** old is she?

She is twenty years old.

6. **What** subject do you like best?

English language.

7. I study at Phetchaburi Rajabhat University **because it has my favorite program and near my house.** (statement)

Why do you study at Phetchaburi Rajabhat University?

I study at Phetchaburi Rajabhat University **because it has my favorite program and near my house.**

โครงสร้างประโยคคำถามแบบ Choice Question:

ประโยคคำถามอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า “choice question” หรือ “คำถามให้เลือก” เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้ตอบเลือกคำตอบอย่างใดอย่างหนึ่งโดยในประโยคคำถามประเภทนี้จะมีการใช้คำว่า “or” ที่แปลว่า “หรือ” และจะใช้คำกริยาช่วย “auxiliary verb” ในการขึ้นต้นคำถาม

Auxiliary verb + subject + predicate/complement + or +?

ตัวอย่างที่ 8

1. Would you like tea **or** coffee?

Tea, please.

2. Are you Tom **or** Bill?

Bill.

3. Do you read a book **or** watch television?

Read a book.

4. Can you play badminton **or** table-tennis?

Both.

5. Will we have rice **or** bread?

Rice.

ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง (Imperative Sentence)

ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่บอก (tell) หรือขอร้อง (ask) ใครบางคนให้ทำอะไรบางอย่าง

โครงสร้างประโยค:

1) Verb 1 +

2) Don't + verb1 +

3) Let's + verb1 +

4) Let's not + verb1 +

ตัวอย่างที่ 9

1. **Send** me your homework.
2. **Don't sit** down.
3. **Come** to class on time
4. **Let's** plan.
5. **Let's not take** medicine before reading direction.

ประโยคอุทาน (Exclamatory Sentence)

ประโยคอุทานเป็นประโยคที่แสดงถึงความรู้สึกที่รุนแรงในด้านต่างๆ เช่น ดีใจ ตกใจ หรือเสียใจ เป็นต้น อย่างไรก็ตามบางครั้งอาจอยู่ในรูปของประโยคบอกเล่าที่เป็นภาษาพูด

โครงสร้างประโยค:

What + (a) + noun!

What + (a) + adjective + noun!

What + (a) + adjective + noun + subject + verb!

How + adjective/adverb + subject + verb!

Subject + Predicate!

ตัวอย่างที่ 10

1. What a surprise!
2. What a wonderful day!
3. How beautiful she is!
4. How big the mirror is!
5. I'm so excited!

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense

รายละเอียดของ Tense มีดังต่อไปนี้ (Pavlikn, 2004; Hewings, 2003; Thomson & Martinet, 2000; Eastwood, 1999; Swan & Walter, 1997; Murphy, 1995 และ Swan, 1994)

ความหมายของ Tense

“Tense” หมายถึง “กาลเวลา” ประโยคภาษาอังกฤษทุกประโยคมีสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ “Tense” นั่นหมายความว่าเมื่อต้องเล่าเรื่องราวใดๆ ด้วยประโยคชนิดใดก็ตามเรื่องราวเหล่านั้นหรือ

ประโยคเหล่านั้นต้องได้รับการผูกร้อยด้วย “Tense” ที่สอดคล้องกับเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า ประโยคทุกประโยคต้องบ่งบอกเวลา ต้องแสดงเวลาที่เกิดขึ้นหรือต้องถูกกำกับด้วย “Tense”

ตัวอย่างที่ 1

1. I **played** tennis. (กาลเวลาอดีต)
2. I **play** tennis. (กาลเวลาปัจจุบัน)
3. I **will play** tennis. (กาลเวลาอนาคต)

ประเภทของ Tense

Tense สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ present tense เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในปัจจุบัน, past tense, เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีต และ future tense เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต โดยสามารถแบ่งย่อยออกได้เป็นประเภทละ 4 ชนิด จึงทำให้ Tense มีจำนวนทั้งหมด 12 ชนิด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.19 Tense

Tense (กาลเวลา)		
Present Tense (ปัจจุบัน)	Past Tense (อดีต)	Future Tense (อนาคต)
Present simple tense	Past simple tense	Future simple tense
Present continuous tense	Past continuous tense	Future continuous tense
Present perfect tense	Past perfect tense	Future perfect tense
Present perfect continuous tense	Past perfect continuous tense	Future perfect continuous tense

ที่มา: ปรับปรุงจาก Swan, 1994

โครงสร้างของ Tense

1. ชื่อ Tense: Present simple tense
โครงสร้างประโยค: Subject + main verb-1 (+ s, es) + ส่วนอื่นๆ
2. ชื่อ Tense: Present continuous tense
โครงสร้างประโยค: Subject + is / am / are + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ
3. ชื่อ Tense: Present perfect tense
โครงสร้างประโยค: Subject + has / have + main verb-3 + ส่วนอื่นๆ

- | | |
|------------------|--|
| 4. ชื่อ Tense: | Present perfect continuous tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + has been / have been + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ |
| 5. ชื่อ Tense: | Past simple tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + main verb-2 + ส่วนอื่นๆ |
| 6. ชื่อ Tense: | Past continuous tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + was / were + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ |
| 7. ชื่อ Tense: | Past perfect tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + had + main verb-3 + ส่วนอื่นๆ |
| 8. ชื่อ Tense: | Past perfect continuous tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + had been + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ |
| 9. ชื่อ Tense: | Future simple tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + will + main verb-1 + ส่วนอื่นๆ |
| 10. ชื่อ Tense: | Future continuous tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + will be + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ |
| 11. ชื่อ Tense: | Future perfect tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + will have + main verb-3 + ส่วนอื่นๆ |
| 12. ชื่อ Tense: | Future perfect continuous tense |
| โครงสร้างประโยค: | Subject + will have been + main verb-ing + ส่วนอื่นๆ |

การใช้ Tense

1. Present Tense

1.1 การใช้ Present Simple Tense

1.1.1 ใช้กล่าวถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นและเป็นอยู่ในปัจจุบัน เป็นความจริงในขณะนี้พูด

- I am nineteen years.
- I have long hair.
- My mother is a nurse.
- My father can fly a plane.
- He studies at Phetchaburi Rajabhat University.
- She lives in Phetchaburi province.
- Our university is near Hadchaosamran Beach.

- Can you swim? Yes, I can. No, I can't.
- Do you like English language? Yes, I do. No, I don't.

1.1.2 ใช้กับเรื่องที่เป็นนิสัย กิจกรรม ทำประจำ ทำเป็นปกติหรือทำอย่างสม่ำเสมอ และมีคำวิเศษณ์บอกเวลาที่สม่ำเสมออยู่ด้วย เช่น always (เสมอๆ) usually (ตามปกติ) often (บ่อยๆ) generally (โดยทั่วไป) everyday, frequently (ถี่ๆ) sometimes (บางครั้ง, บางเวลา) occasionally, hardly, ever (เคย) seldom (นานๆ ครั้ง, ไม่ค่อยจะ) every day (week, month, year) ทุก ๆ วัน (สัปดาห์, เดือน, ปี) every hour (ทุกชั่วโมง) once a day (week, month, year) หนึ่งครั้งต่อวัน (สัปดาห์, เดือน, ปี) now and again (ซ้ำแล้วซ้ำเล่า) always, often, every day เป็นต้น

- I get up at 6 o'clock.
- He gets up at 5:30
- Does she get up at 4 o'clock? Yes, she does. No, she doesn't.
- Do they get up at 6 o'clock? Yes, they do. No, they don't.
- What do you do after dinner? Watch TV.
- Where does she study? At Phetchaburi Rajabhat University.

1.1.3 ใช้กล่าวถึงเหตุการณ์ เรื่องราว หรือข้อมูลต่างๆ ที่ เป็นความจริงทางธรรมชาติ ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ทฤษฎี หลักการ คำจำกัดความ

- The sun rises in the east and sets in the west.
- Are these roses flowers? Yes, they are.
- Where does a tiger live? It lives in the wild.
- How do you spell your name? S-A-R-A-H.
- The water boils at 100 degree Celsius.

1.1.4 ใช้ในการสั่ง ขอร้อง หรือบอกวิธีการทำสิ่งต่างๆ

- Take off your shoes, please.
- Read your book before studying.
- Mix sugar with water.

1.1.5 ใช้เกี่ยวกับสุภาษิต คำพังเพย

- Two wrongs don't make a right.
- The pen is mightier than sword.
- When in Rome, do as the Romans.

1.2 การใช้ Present Continuous Tense

1.2.1 ใช้กับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นขณะที่กำลังพูด อาจใช้คำว่า “now” หรือ at the moment, at present, right now, still ด้วย

- Look! It's raining.
- A bird is singing on the tree now.
- Please look at the sea, are the children swimming in the sea?
- Yes, they are.
- No, they aren't.
- Who are speaking to Mr. James now? Mrs. Greens.
- Is it snowing now? Yes, it is. No, it isn't.

1.2.2 ใช้กับเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในช่วงเวลายาวนาน เช่น เรียน ทำงาน

- I'm studying at Phetchaburi Rajabhat University.
- We are looking for a new car this year.
- They are conducting a research about vitamin C.
- What are you doing now?
- I'm doing business about exporting.
- Are you still living in Bangkok? Yes, I am. No, I am not.

1.2.3 ใช้กับเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นแน่นอนในอนาคตอันใกล้

- We are painting fence tomorrow.
- They are buying a new house.
- I am leaving for Australia.

1.2.4 ใช้กับเหตุการณ์ที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง

- Mobile phones are getting cheaper all the time.
- Is his English writing skill improving this semester?

Yes, he is.

No, he isn't.

1.3 การใช้ Present Perfect Tense

1.3.1 ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในอดีตแต่ยังดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน โดยสามารถกล่าวในลักษณะดังนี้

1) เมื่อต้องการกล่าวว่า “ทำอะไร.....มาตั้งแต่เมื่อไร” โดยมี “since” บอกจุดเริ่มต้นของเวลา ดังเช่น

- I have learned English since I was five.
- The children have watched T.V. since they finished breakfast.
- She has conducted her research since last year.
- How long have you been in Thailand? Since 2000.
- Has she taught English since 1997? Yes, she has.
No, she hasn't.
- He hasn't played football since this morning.

2) เมื่อต้องการกล่าวว่า “ทำอะไร.....มาได้นานเท่าไรแล้ว” โดยมี “for” บอกเวลารวมทั้งหมด ดังเช่น

- I have learned English for ten years.
- The children have watched T.V. for three hours.
- She has conducted her research for two months.
- How long have you been in Thailand? For eight years.
- Has she taught English for ten months?
Yes, she has.
No, she hasn't.
- He hasn't played football for several years.

3) เมื่อถามว่ามีเหตุการณ์อย่างนี้ เคยเกิดขึ้นหรือไม่ จะมีคำว่า “ever” ดังเช่น

- Have you ever met him? Yes, I have.
- Have you ever been to Korea? No, I have not.
- Has she ever cleaned her bedroom? I don't know.
- Has he ever talked to the teacher? No, he hasn't.

4) เมื่อบอกว่ามีหรือไม่มี เหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้ จะมีคำว่า “before” ดังเช่น

- I have not known him before. She has known him before.
- We have not learned about “Tense” before.

5) เมื่อบอกว่าไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน จะมีคำว่า “never”

ดังนี้

- I have never listened to this song.
- They have never been to America.

1.4 การใช้ Present Perfect Continuous Tense

1.4.1 ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในอดีตแต่ยังดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน และมีแนวโน้มว่าจะดำเนินต่อไปในอนาคต ดังนี้

- I have been living in Phetchaburi since I was born.
(อยู่จังหวัดเพชรบุรีมาตั้งแต่เกิดและมีแนวโน้มว่าจะอยู่ต่อไปอีก)
- He has been building my house for 6 months.
(เขาสร้างบ้านมาได้ระยะเวลาหนึ่งแล้วแต่ยังไม่เสร็จก็ต้องสร้าง

ต่อไป)

1.4.2 ใช้เล่าเหตุการณ์สองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน แต่ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกันโดยมีเหตุการณ์หนึ่งเกิดก่อนและจบลงไปแล้วจึงมีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ทั้งนี้ เหตุการณ์ที่เกิดก่อนต้องเน้นว่ามีการเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและจบลงไปแล้วซึ่งจะใช้ present perfect continuous tense จากนั้นจึงมีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นตามมาโดยเป็นผลของเหตุการณ์แรกและ เหตุการณ์หลังนี้จะใช้ present simple tense ดังนี้

- I've been eating a lot of food, so I am full now.
- I've been cooking, so my kitchen is rather dirty.

1.4.3 ทั้ง present perfect และ present perfect continuous สามารถใช้ได้กับ เหตุการณ์หรือการกระทำซึ่งเกิดขึ้นในอดีตและยังคงดำเนินอยู่ในปัจจุบัน แต่เรานิยมใช้ present perfect continuous กับเหตุการณ์หรือการกระทำซึ่งเกิดขึ้นไม่นาน (temporary) แต่ถ้าเป็นเหตุการณ์ หรือการกระทำที่ยาวนาน (long-lasting) จะใช้ present perfect simple ดังนี้

- That woman has been standing on the corner all day.
- For 100 years, the palace has stood on the hill above the town of

Phetchaburi.

- My parents have lived in Phetchaburi all their lives.
- Tom has been living at his friend's dormitory since last month.

1.5 การใช้ Past Simple Tense

1.5.1 ใช้เล่าเรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นแล้วและจบลงไปแล้วเรียบร้อยแล้ว อาจเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่จบลงไปแล้วไม่จบหรือเกิดขึ้นและจบลงไปแล้วก็ได้ รวมทั้งเหตุการณ์นั้นๆ อาจเกิดขึ้นเป็นเวลาสั้นๆ หรือเกิดขึ้นในระยะเวลาที่ยาวนานก็ได้ แต่ทุกกรณีต้องจบลงไปแล้ว ทั้งนี้สามารถใช้ร่วมกับคำบอกเวลา เช่น yesterday, last....., last week, two years ago,ago, for three days, for....., once a week, once, the other day, when, just now = เมื่อครั้ง, in 2010 เป็นต้น

- Your mother called a few minutes ago.
- I studied at Benjamatep-utis School Petchaburi last 5 years.
- It snowed hard all morning.
- We went to New Zealand last October.
- I presented my report yesterday.
- There was a big drug store on the corner last 5 years.
- Were there many birds in the field yesterday? Yes, there were.
- She did not study English last Tuesday.
- They did not eaten any food this morning.
- Did he attend the class yesterday? Yes, he did. No, he didn't.
- Where did you go yesterday? I went to the Big C Department Store.
- Was he an accountant last 3 years? Yes. Now he is a manager.

1.5.2 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสมอหรือทำเป็นประจำในอดีต ซึ่งต้องมีคำวิเศษณ์บอกความถี่ (เช่น always, everyday, usually, often, generally, frequently, sometimes, occasionally, hardly, ever) กับคำวิเศษณ์ บอกเวลา (เช่น yesterday, last month) 2 อย่างมาร่วมอยู่ด้วย

- I always went to the zoo in Bangkok last years.
- They usually walked to school last month.

1.6 การใช้ Past Continuous Tense

1.6.1 ใช้เล่าเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้นในอดีตในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่แน่นอนชัดเจน

- We were visiting Australia this month last year.
- Was she studying at High School in 2006?
Yes, she was.
No, she wasn't.

- What were they doing at lunch time?
- He was not attending the meeting at thirteen.
- He was talking to his customers at thirteen.

1.6.2 ใช้เล่าเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้นในเวลาใดเวลาหนึ่งที่ผ่านมาแล้ว แต่ในช่วงเวลานั้นอาจเกิดเหตุการณ์หลายอย่างก็ได้

- At five o'clock, he was drinking coffee, and he was making a phone call.

1.6.3 ใช้เล่าถึงการเกิดเหตุการณ์สองอย่างที่เกิดขึ้นในอดีต โดยมีเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งกำลังเกิดขึ้นและดำเนินอยู่ก่อนแล้ว แต่กลับมีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดแทรกขึ้นมา เช่น ขณะที่ฉันกำลังเดินกลับบ้านอยู่นั้นก็มีนักท่องเที่ยวก็เข้ามาถามทางไปพิพิธภัณฑ์ การเล่าเรื่องราวทำนองนี้ให้ใช้ “past continuous tense” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและกำลังดำเนินอยู่ ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดทีหลังแทรกขึ้นมาให้ใช้ “past simple tense” โดยจะมีการใช้คำดังเช่น while, as, when ดังต่อไปนี้

- While I was walking home, a tourist asked me about how to get to the museum.
- As we were studying English, Manee walked into the class.
- John was doing homework when Sarah called him.

1.6.4 ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและจบลงไปแล้วแต่เน้นว่าได้กระทำต่อเนื่องติดต่อกันตลอดเวลาที่ได้ระบุไว้ในประโยค ซึ่งจะมีคำบอกเวลาร่วมอยู่ด้วยในประโยค เช่น all day yesterday etc.

- I was reading all day.
- They were doing report yesterday.

1.7 การใช้ Past Perfect Tense

ใช้เล่าเรื่องราวสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและสิ้นสุดลงแล้ว โดยมีเหตุการณ์หนึ่งหรือเรื่องราวหนึ่งเกิดขึ้นก่อนและผ่านพ้นไปแล้ว จากนั้นก็มีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นตามมาทีหลัง การเล่าเรื่องราวทำนองนี้ให้ใช้ “past perfect” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและผ่านพ้นไปแล้ว ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดตามมาให้ใช้ “past simple” ทั้งนี้ทั้งสองเหตุการณ์จบสิ้นลงไปแล้ว และส่วนใหญ่แล้วจะเชื่อมด้วยคำดังนี้ when, before, after, until, as soon as, by the time (เมื่อตอนที่)

- She realized that she had met him before.
- When I arrived, Lucy had already gone home.

1.8 การใช้ Past Perfect Continuous Tense

ใช้เล่าเรื่องราวสองเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตซึ่งเน้นว่าต้องเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน โดยมีเหตุการณ์แรกเกิดขึ้นอยู่ก่อนแล้วในระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นก็มีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นต่อเนื่องกันกับเหตุการณ์นั้น การเล่าเรื่องราวทำนองนี้ให้ใช้ “past perfect continuous tense” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนมาระยะหนึ่งแล้วส่วนเหตุการณ์ที่เกิดตามมาให้ใช้ “past simple tense”

- Mrs. Mara had been teaching at Petchaburi Rajabhat University for years before she established her own school.
- He had been sitting all day, so he got backache.
- I had been walking all day, so I was tired.
- My sister spoke English fluently yesterday because she had been living in America for years.
- They got cold because they had been splashing water with their friends during Songkran festival

1.9 การใช้ Future Simple Tense

1.9.1 ใช้เล่าเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยถ้าใช้ “to be going to” มีแนวโน้มว่าเหตุการณ์นั้นๆ จะมีโอกาสที่จะเป็นไปได้มากกว่าการใช้ “will” โดยใช้ adverb of time ได้แก่ tomorrow / next / soon / this evening / this..... / tonight ดังต่อไปนี้

- I will buy a new computer soon.
- I am going to buy a new computer tomorrow.
- It's going to rain.

1.9.2 ใช้ในการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าอาจจะมีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น อาจใช้ร่วมกับคำว่า “probably”

- They'll probably get “A's” in English.
- They're going to probably get “A's” in English.

1.9.3 การเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ถ้าเป็นการตัดสินใจที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนให้ใช้ “will” แต่ถ้าคิดไตร่ตรองหรือวางแผนมาก่อนแล้วให้ใช้ “to be going to”

1) การตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ดังเช่น

A: I don't have a fork.

B: I'll ask the waiter to bring you one.

2) การตัดสินใจที่ตรงหรือวางแผนไว้ก่อนแล้ว ดังเช่น

A: We don't have a tent for the camping.

B: I am going to buy one.

1.10 การใช้ Future Continuous Tense

1.10.1 ใช้เล่าเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้นในอนาคต ณ เวลาใดเวลาหนึ่งที่ระบุอย่างชัดเจน (a certain time in the future) ได้แก่ all day tomorrow / this time next week / at 9 o'clock tomorrow / this time tomorrow ดังต่อไปนี้

- They will be arriving to Tokyo at 6 o'clock tomorrow.
- I will be finishing my homework at nine p.m. today.
- This time tomorrow I will be eating seafood in Hong Kong.

1.10.2 ใช้พูดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตที่ได้รับการวางแผนหรือคาดหวัง (previous arrangement) ไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้น ดังเช่น

- I expect. I will be talking to him one of these days.
- Professor Alan will be giving another lecture at the same time next month.

1.10.3 ใช้เป็นคำถามที่สุภาพเพื่อสอบถามเกี่ยวกับแผนการที่คิดว่าจะทำในอนาคต ดังเช่น

- Will you be staying in this evening? (แค่ถามถึงแผนการเท่านั้น)
- Are you going to staying in this evening? (คล้ายๆ จะเร่งรัดให้

ตัดสินใจ)

1.10.4 ใช้กับเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นไม่พร้อมกันในอนาคต มีหลักการใช้นี้

- เกิดก่อนใช้ Future continuous tense
- เกิดทีหลังใช้ Present simple tense

1.11 การใช้ Future Perfect Tense

1.11.1 ใช้เล่าเกี่ยวกับการกระทำหรือเป็นเหตุการณ์ใดๆ ที่จะเกิดขึ้นและจะสิ้นสุดลงในอนาคต ในเวลาใดเวลาหนึ่งโดยบอกเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าเมื่อใดในอนาคตที่การกระทำหรือเหตุการณ์ดังกล่าวจะเสร็จเรียบร้อย แม้ว่าในขณะที่พูดการกระทำหรือเหตุการณ์นั้นๆ จะเกิดขึ้นแล้วหรือยังก็ตาม โดยจะมีคำว่า by นำหน้ากลุ่มคำที่บอกเวลาด้วย คือ by + adverb of time ที่แสดงอนาคต by tomorrow / by next month by tomorrow ก่อนพจน์นี้ (เมื่อถึงพจน์นี้) / by eight o'clock ก่อน 8 นาฬิกา

(เมื่อถึง 8 นาฬิกา) by next month ก่อนเดือนหน้า(เมื่อถึงเดือนหน้า) / before next year ก่อนปีหน้า after two months หลังจาก 2 เดือน(นับจากหนึ่ง) by tomorrow, by next week เป็นต้น

1.11.2 ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่จะเกิดขึ้นไม่พร้อมกันในอนาคต มีหลักดังนี้.

- เกิดก่อนใช้ Future perfect tense
- เกิดทีหลังใช้ Present simple

1.12 การใช้ Future Perfect Continuous Tense

1.12.1 ใช้เล่าเรื่องราวที่เป็นการกระทำหรือเหตุการณ์ ได้เช่นเดียวกับ future perfect tense แต่ future perfect continuous นั้น เน้นการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาใดเวลาหนึ่งและจะยังคงดำเนินต่อไปในอนาคต ซึ่งเน้นความต่อเนื่องโดยจะดูว่าการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นนานแค่ไหน เมื่อถึงเวลาใดเวลาหนึ่งในอนาคต ดังลักษณะนี้ มีการบอกจุดเวลาในอนาคตที่เหตุการณ์หรือการกระทำนั้นๆ จะครบตามระยะเวลานั้นๆ เช่น next year, by และมีคำว่า “for” ตามด้วยระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ

- By Next year you will have been studying at Phetchaburi Rajabhat University for 2 years.

- By 2014, my mother will have been selling fruit for 20 years.
- In ten minutes, the train will have been running for 9 hours.
- By 12 o'clock, I will have been reading these novels for 3 hours.
- How long will you have been working here by 2011? For 16 years.

1.12.2 ใช้เล่าเรื่องที่เป็นเหตุการณ์สองเหตุการณ์ โดยต้องการเน้นความต่อเนื่องของการกระทำใดการกระทำหนึ่งในอนาคต (ซึ่งจะดำเนินต่อไป) ดังนี้ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดก่อนใช้ future perfect continuous tense และจะดำเนินต่อไป ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดทีหลังใช้ present simple tense

- She will have been watching T.V. for an hour when we arrive.
- I will have been sleeping for 8 hours when the alarm clock rings.

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense เป็นหลักไวยากรณ์ที่สำคัญมากเรื่องหนึ่ง ที่ต้องการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษต้องเรียนรู้ให้เข้าใจและนำไปประยุกต์ใช้ และที่สำคัญครูผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จให้ได้ ซึ่งแนวทางหนึ่งที่ถูกนำไปใช้และในการจัดการเรียนการสอนและส่งผลดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้แก่ แบบฝึกทักษะ ดังจะได้กล่าวรายละเอียดต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกเสริมทักษะ

การนำแบบฝึกเสริมทักษะมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนต้องศึกษารายละเอียดในหลายประเด็นดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ

ภาษาเป็นเรื่องทักษะ ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ทาง คือ ทักษะการรับเข้า ได้แก่ การอ่านและการฟัง และทักษะการแสดงออก ได้แก่ การพูดและเขียน ทักษะทางภาษาจำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอ แบบฝึกเสริมทักษะนับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหนึ่งสำหรับการเรียนภาษาให้มีผู้รู้และผู้เชี่ยวชาญทางภาษา ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2535 : 16) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง สิ่ง que ผู้เรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย หรืออาจรวมเล่มก็ได้

ลักษณะ อินทจักร (2538 : 161) ให้ความหมาย แบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกที่ครูสร้างขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542 : 375) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะต่าง ๆ และทดสอบความสามารถของผู้เรียนตามบทเรียนที่ครูสอนว่า ผู้เรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด

กูด (Good, 1973 : 224 อ้างถึงใน ลักษณะ อินทจักร, 2538 : 160) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง งานหรือการบ้านที่ครูมอบหมายให้ผู้เรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว และเป็นการฝึกทักษะการใช้กฎใช้สูตรต่าง ๆ ที่เรียนไป

พจนานุกรม เวบสเตอร์ (Webster, 1981 : 64) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง โจทย์ปัญหา หรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือ เพื่อนำมาใช้สอนหรือให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น หลังจาก que เรียนบทเรียนไปแล้ว

กันเทอร์และคณะ (Gunter et. al., 1990 : 80) กล่าวว่า แบบฝึกใช้ในการให้ผู้เรียนฝึกด้วยตนเอง และแบบฝึกควรมีการแนะนำในการทำให้แก่ผู้เรียนโดยให้ครูแสดงตัวอย่างแก่ผู้เรียนก่อน เช่น ครูให้ผู้เรียนร่วมกันทำทั้งชั้นก่อนในข้อแรก ครูให้คำแนะนำ จากนั้นให้ผู้เรียนได้ทำด้วยตนเอง จากนั้นทั้งครูและผู้เรียนช่วยกันอภิปรายตรวจสอบและซักถามข้อสงสัยในข้อคำถามและคำตอบในแบบฝึกร่วมกัน

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้นโดยมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนได้ดี

ยิ่งขึ้น และช่วยฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง อาจจะทำให้ผู้เรียนทำแบบฝึกทักษะเรียนหรือหลังจากจบบทเรียนไปแล้วก็ได้

ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะ

อดุล ภูปลื้ม (2539 : 24-25) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนทักษะทางภาษามากเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดีขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียน และคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะเรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเองสามารถนำแบบฝึกทักษะมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้ นำมาวัดผลการเรียนหลังจากเรียนแล้วตลอดจนสามารถทราบข้อบกพร่องของนักเรียนและนำมาปรับปรุงแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ ซึ่งจะมีผลทำให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่ายและลดภาระได้มาก นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย และกล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
2. ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาของบทเรียน และคำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน
3. ทำให้เกิดความสนุกสนาน
4. ทำให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง
5. สามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้
6. ทำให้ครูผู้สอนทราบความบกพร่องของผู้เรียน
7. ทำให้ประหยัดเวลา
8. ทำให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กมล ดิษฐกมล (2526 : 18 อ้างถึงใน ลักษณะ อินทะจักร, 2538 : 163) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ

เพตตี้ (Petty, 1963 : 269) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้อย่างชัดเจนว่าแบบฝึกเสริมทักษะเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก ช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จะทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมาก ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเองและใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนได้อีกด้วย

ดังนั้นแบบฝึกเสริมทักษะจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น แบบฝึกเสริมทักษะจึงนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น

ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพต้องมีหลักในการสร้างที่สอดคล้องกับลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะด้วย ซึ่งมีผู้รู้ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

สามารถ มีศรี (2530 : 28) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้วเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีคำสั่งและคำอธิบาย มีคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีรูปแบบที่น่าสนใจและมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 22) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีนอกจาก มีคำอธิบายชัดเจนแล้วควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ใช้เวลาในการฝึกไม่นานเกินไปและมีหลายรูปแบบ

ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าแบบฝึกเสริมทักษะที่ดีครูผู้สร้างจะต้องยึดหลักจิตวิทยาใช้สำนวนภาษาที่ง่าย เหมาะสมกับวัย ความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมหลากหลาย มีคำสั่งคำอธิบายและคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่ชัดเจนเข้าใจง่าย ใช้เวลาในการฝึกไม่นานและที่สำคัญมีความหมายต่อชีวิต เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพต้องมีหลักการสร้างที่สอดคล้องกับลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะด้วย ซึ่งในเรื่องนี้ได้มีผู้เสนอแนะไว้ดังนี้

วนาถ พ่วงสุวรรณ (2518 : 34-37) ได้ให้หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนต่าง ๆ ในการสร้าง
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาหลักจิตวิทยาของเด็กและจิตวิทยาการเรียนการสอน
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง
 - 3.6 เลือกเนื้อหาต่างๆ ที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกเสริมทักษะให้ครบตามที่กำหนด

เกสร รอดเดช (2522 : 36-37) ได้เสนอแนะแนวทางในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะดังนี้

1. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ ไม่ง่ายไม่ยากจนเกินไป
2. เรียงลำดับแบบฝึกเสริมทักษะจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการฝึกออกเสียงเป็น

พยางค์ คำ วลี ประโยค และคำประพันธ์

3. แบบฝึกเสริมทักษะบางแบบควรใช้ภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฝึก และจะช่วยช่วยให้ติดตามต่อไปตามหลักของการจูงใจ

4. แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ ใช้เวลาในการฝึกประมาณ 30 ถึง 45 นาที

5. เพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย แบบฝึกต้องมีลักษณะต่าง ๆ เช่น ประสมคำจากภาพ เล่นกับบัตรภาพ เติมคำลงในช่องว่าง อ่านคำประพันธ์ ฝึกร้องเพลง และใช้เกมต่าง ๆ ประกอบ

บ็อก (Bock, 1993 : 3) ได้ให้ข้อพิจารณาในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ

2. ให้รายละเอียดต่าง ๆ เช่น คำแนะนำในการทำแบบฝึกเสริมทักษะหรือขั้นตอนในการทำอย่างละเอียด

3. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนมากที่สุด เช่น แบบฝึกเสริมทักษะอาจใช้รูปแบบง่าย ๆ โดยเริ่มจากการให้ผู้เรียนตอบคำถามในลักษณะถูกผิดจนถึงการให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น

4. แบบฝึกเสริมทักษะควรสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียน เช่น การให้ผู้เรียนเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นลงในตารางหรือแผนภูมิที่กำหนดให้

มานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป.) มีแนวทางการเขียนแบบฝึกไว้ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาความต้องการ (need) ของแบบฝึกสำหรับผู้เรียน ซึ่งหมายถึงความคิดรวบยอดหรือสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้ นั่นก็คือการกำหนดเนื้อหาที่ต้องการให้เรียนและจดจำได้เมื่อจบบทเรียนแล้ว เช่น การนับจำนวน 1-5 เป็นต้น

2. ต่อจากนั้นเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (behavioral objective) ที่ชัดเจนเรียงลำดับการเรียนรู้ (hierarchy) เช่น ต้องการฝึกฝนสิ่งใดก่อน-หลัง เมื่อฝึกฝนแล้วจะเกิดผลอะไรบ้าง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีลักษณะดังนี้

ก. บอกถึงความต้องการของบทเรียน

ข. พฤติกรรมสามารถมองเห็นได้

ค. บ่งถึงสถานการณ์ที่ต้องการให้แสดงพฤติกรรมที่ต้องการออกมาให้เห็น

ง. มีเกณฑ์ขั้นต่ำไว้เพื่อตัดสินพฤติกรรมที่ต้องการ

การเรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนนั้นจะเป็นตามลำดับตั้งแต่พฤติกรรมขั้นต้นนำเข้าสู่บทเรียน (entering) จนถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (terminal Objective) ซึ่งเป็นพฤติกรรมสูงสุดที่ต้องการ จุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ได้ ก็คือ ชนิดของ

การเรียนรู้ (type learning) ใน RIT จัดแบ่งไว้เป็น 4 ระดับ คือ ความรู้-ความจำ (knowledge) ความสามารถทางปัญญา (intellectual skill) เจตคติ (attitude) กายปฏิบัติ (psychomotor) ตัวอย่างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เช่น เมื่อกำหนดภาพสิ่งของให้สามารถเขียนตัวเลขอารบิกบอกจำนวนสิ่งของในภาพได้ถูกต้อง หรือ สามารถเขียนตัวเลขอารบิกบอกจำนวนสิ่งของ 1-5 ได้ถูกต้อง เป็นต้น

3. เขียนข้อทดสอบ การวัดผลการศึกษา และการประเมินผลการศึกษาที่เป็นไปตามจุดประสงค์ใช้ในการตัดสินใจว่าผู้เรียนมีความสามารถตามต้องการหรือไม่หรือมีความสามารถเพียงใด พร้อมกับมีเฉลยข้อทดสอบไว้ให้นักเรียนได้ตรวจสอบได้ด้วยตนเอง

ข้อทดสอบนี้สามารถนำไปใช้วัดผลประเมินผลความสามารถของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังจากเรียนจบ เพื่อทราบว่าก่อนเรียนบทเรียนนี้ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องที่จะเรียนหรือไม่ ถ้ามีความรู้มากเท่าไร ควรจะเรียนบทเรียนนี้หรือไม่ และเมื่อเรียนบทเรียนนี้จบแล้วมีความรู้มากเท่าไร เพิ่มขึ้นจากเดิมเท่าไร ดังนั้นจึงต้องมีตารางการแปลระดับคะแนนเพื่อการประเมินผลตนเองเมื่อจบบทเรียนว่าจะคะแนนที่สอบได้อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ระดับชั้นใดหรือรู้แจ่มแจ้ง (Mastery) หรือไม่ หรือควรจะทำอย่างไรต่อไป

ตัวอย่าง

คำสั่ง ใส่เครื่องหมาย ✓ ทับภาพคำตอบที่ถูกต้อง

คำถาม ภาพใดมีสิ่งของ 2 สิ่ง ?



ภาพที่ 2.3 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกฤตภักดี (ม.ป.ป. : 245)

คำถาม สัตว์ใดในภาพมีขา 2 ขา?



ภาพที่ 2.4 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 245)

คำตอบจะกำหนดไว้ด้านหลังคำถามหรือที่ใดก็ได้ที่สามารถตรวจคำตอบง่าย

2. ดำเนินการเขียนแบบฝึกหัดที่มีตัวอย่างที่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้โดยลำดับ

ก. ขึ้นให้เนื้อหา แบบฝึกฝนที่ต้องการจะให้เนื้อหาเพื่อผู้เรียนจะได้เรียนรู้ก็จะเขียนไว้ในตอนที่กำหนดสำหรับให้เนื้อหา ซึ่งอาจเป็นการทบทวนความรู้เพื่อเป็นฐานในการเรียนต่อไป หรือการทำแบบฝึกหัด เนื้อหาที่ให้เรียนรู้ควรเป็นเนื้อหาสั้น ๆ อ่านเข้าใจง่ายและชัดเจน ดังนั้นความรู้ที่ให้อาจเป็นความรู้เดิมแต่เป็นสถานการณ์ใหม่หรือความรู้เดิมก็ได้ เช่น

สิ่งของในภาพนี้มี 2 สิ่ง

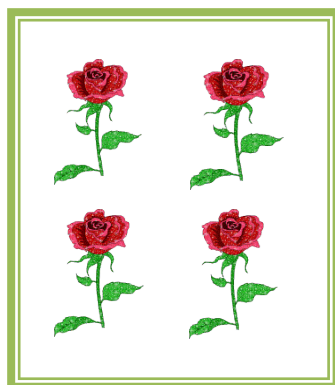


2

ภาพที่ 2.5 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 246)

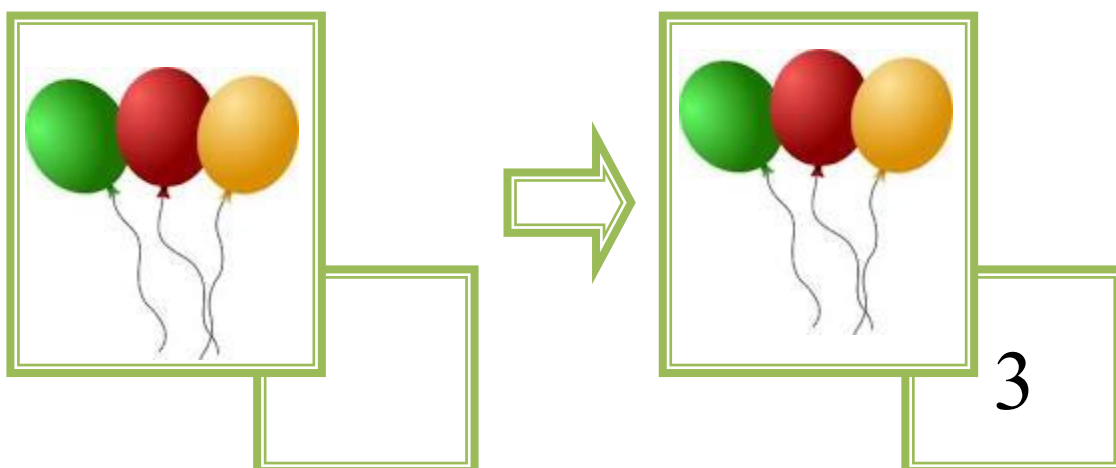
ในภาพมีดอกไม้ 4 ดอก



ภาพที่ 2.6 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกฤตภักดี (ม.ป.ป. 246)

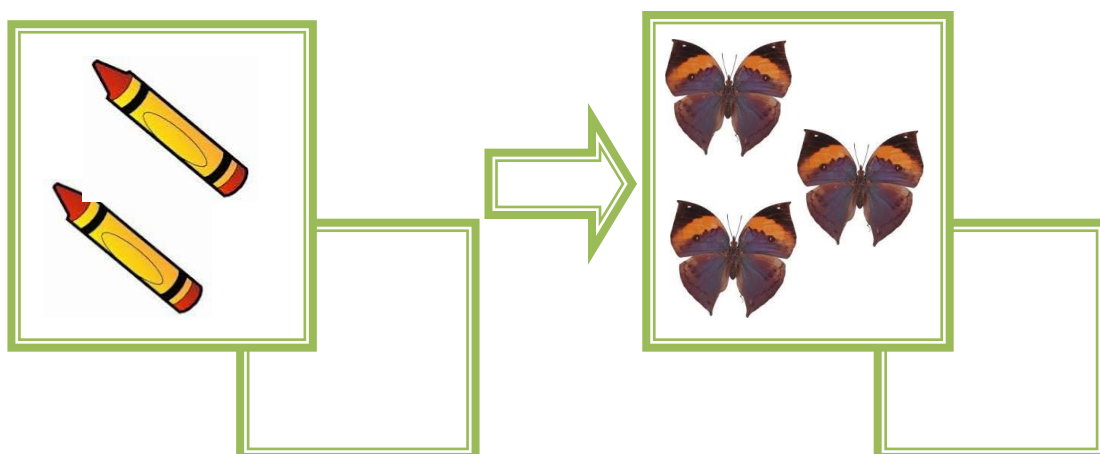
ข. ถ้ามและให้ตัวอย่าง แบบฝึกเป็นบทเรียนเพื่อสร้างทักษะและความคิดรวบยอด จึงควรตั้งคำถามและยกตัวอย่างคำถามและตอบให้ผู้เรียนเห็น เกิดความคิดรวบยอดหรือเป็นแนวคิด ให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพื่อจะได้นำความคิดนี้ไปใช้แก้ปัญหาในแบบฝึกหัดของตน ตัวอย่าง จงเขียนเลขอารบิกได้ภาพบอกจำนวนสิ่งของในภาพ



ภาพที่ 2.7 โครงสร้างแบบฝึก

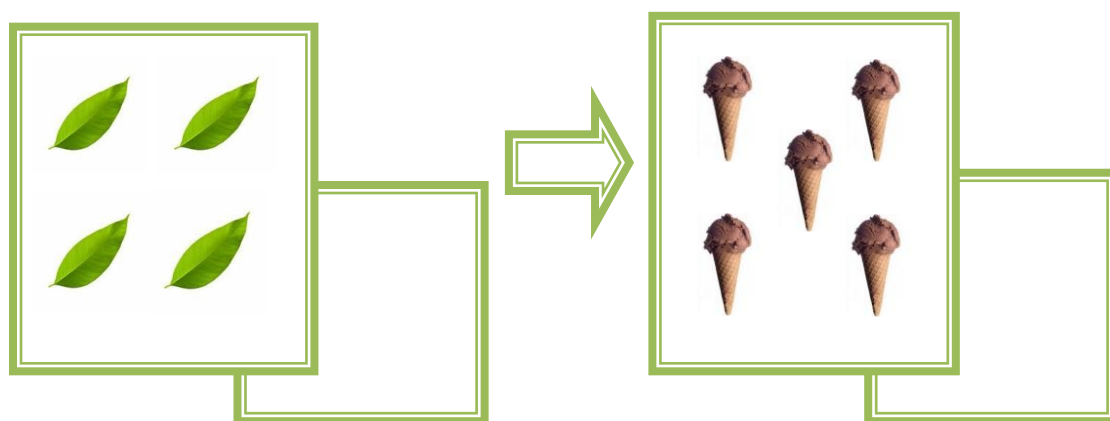
ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกฤตภักดี (ม.ป.ป. : 247)

ค. แบบฝึกหัด เป็นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกความจำ ความเข้าใจและความคิดรวบยอด ที่ถูกต้อง สิ่งสำคัญในการเขียนแบบฝึกหัด จะต้องเขียนแบบฝึกหัดให้เป็นลำดับช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปหลักเกณฑ์หรือแนวความคิดได้ตามจุดประสงค์ และคาดว่าสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ถูกต้อง



ภาพที่ 2.8 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 247)



ภาพที่ 2.9 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 247)

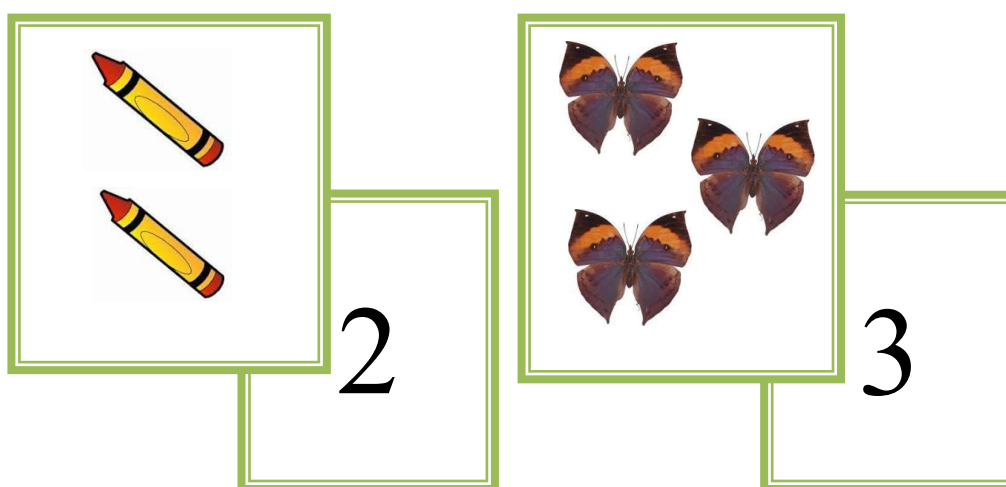
การสอนเมื่อมีการขยายความรู้ให้กว้างขวางขึ้น ผู้เรียนก็สามารถมีความคิดรวบยอดได้จากตัวอย่างข้างต้นจะมีความคิดรวบยอดได้ว่า ภาพใดมีสิ่งของจำนวน 2 หรือ 3 หรือ 4 หรือ 5 เป็นต้น

แบบฝึกหัดถ้าเป็นการฝึกทักษะจำนวนสิ่งของในภาพแต่ละภาพมักจะมีจำนวนซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ภาพ จนเชื่อมั่นว่าผู้เรียนรู้แจ้งแล้ว

และเมื่อขยายความคิดโดยในแต่ละภาพมีจำนวนสิ่งของไม่เท่ากันก็จะเป็น การเสริมสร้างความคิดให้เกิดมีขึ้นแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความคิดรวบยอดแล้ว ก็จะมีแบบฝึก เป็นการทบทวนหรือเป็นการฝึกความแม่นยำ (ทักษะ)

ง. เฉลยท้ายแบบฝึกหัดสำหรับผู้เรียนทุกตอนหรือทุกหน้า จะต้องเฉลยไว้ให้ผู้เรียนตรวจสอบคำตอบของตนกับคำตอบที่ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนทราบว่าตนเองตอบถูกต้องหรือไม่ คำตอบที่ถูกต้องเป็นอย่างไร ความเข้าใจของตนเป็นไปตามจุดประสงค์ของแบบฝึกหรือไม่ จะต้องปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของตนเองอย่างไรจึงจะมีความคิดรวบยอดที่ถูกต้อง

อนึ่ง ท้ายแบบฝึกหัดก่อนถึงเฉลยหรือท้ายคำถามทุกหน้าจะต้องบอกด้วยว่า สามารถหาคำตอบที่ถูกต้องที่ไหน เช่น เปิดไปหน้า.....จะมีคำตอบหน้าที่.....หรือหน้าต่อไปมีคำตอบ เป็นต้น คำตอบที่เขียนไว้อาจมีลักษณะเต็มรูปเหมือนคำถามพร้อมคำเฉลย หรือเขียนแบบย่อแต่อ่านเข้าใจง่าย



ภาพที่ 2.10 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: ปรับปรุงจากมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 248)

4. รูปแบบตามข้อ 3 สามารถกระทำซ้ำหลายๆ ตอนตามความเหมาะสมซึ่งหมายถึง ไม่มากหรือน้อยเกินไปเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในบทเรียน เนื้อหาในแต่ละตอนจะต้องต่อเนื่องในการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย หมายถึงความยาก-ง่ายของบทเรียนแต่ละตอนหรือลำดับความคิดรวบยอดในการเรียนรู้ จึงเป็นการช่วยให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากตอบคำถามอยากศึกษาต่อไปให้กว้างขึ้น

5. ข้อคำนึงอื่น ๆ

ก. บทเรียนควรสอนจากรูปธรรมไปสู่นามธรรม คือ



ภาพที่ 2.11 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: มานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 249)

ข. สอนจากสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปสู่สิ่งที่ยังไม่รู้

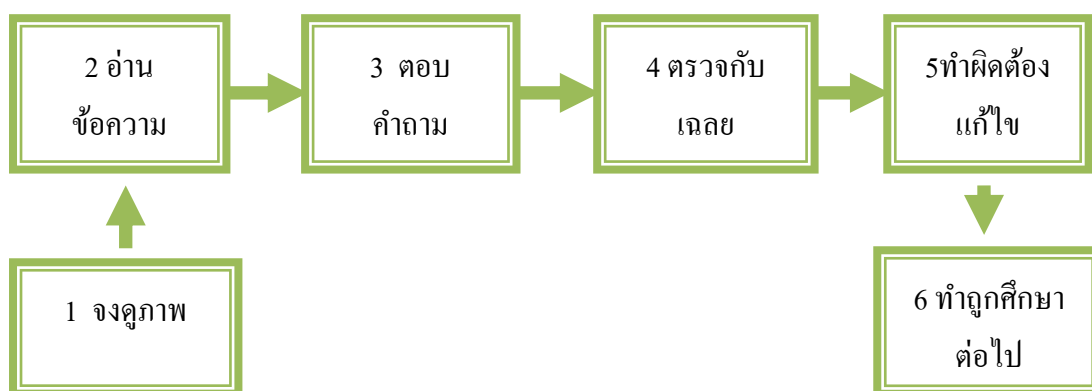
ค. สอนจากสิ่งที่ยากและไม่ซับซ้อนไปสู่สิ่งที่ยากและซับซ้อน

ง. บทเรียนความยากเหมาะสมแก่วัย เช่น ภาษาที่ใช้ในบทเรียน เนื้อหาของบทเรียน

6. คำชมเชย (reinforcement) ในบทเรียนทุกๆตอนหลังการให้คำตอบ (feedback) หรือหลังจากที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนแต่ละตอน ควรมีคำชมเชยเป็นการให้กำลังใจผู้เรียน เพื่อผลทางพลังใจนำไปสู่จุดประสงค์ที่ต้องการ (terminal behavioral objective) ตัวอย่างคำที่ใช้ทำถูกต้อง เก่ง เก่งมาก เก่งจริง พยายามอีกนิด ประสบความสำเร็จแล้ว เป็นต้น สิ่งสำคัญในการให้คำชมเชย ควรมีลำดับขั้นการให้ โดยเริ่มต้นจากการให้กำลังใจขั้นต่ำหรือง่าย ๆ แล้วค่อย ๆ สูงขึ้น ๆ จนถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้ายจึงให้กำลังใจว่า เป็นผู้ประสบความสำเร็จ หรือเป็นผู้ชนะและไม่ควรให้กำลังใจหรือคำชมเชยโดยใช้คำ ๆ เดียวตลอดบทเรียน

7. รูปแบบฝึกหัดและตัวอย่างที่ใช้ในบทเรียน ควรเป็นแบบเดียวกันโดยตลอด ในบทเรียนเล่มเดียวกัน การมีรูปแบบหลายๆรูปแบบในบทเรียนเล่มเดียวกันจะเป็นการสร้างปัญหายุ่งยากให้แก่ผู้เรียน เช่น เสียเวลาที่จะต้องศึกษารูปแบบของการเรียนบ้าง วิธีการทำแบบฝึกหัดบ้าง และเป็นการทำให้ผู้เรียนไขว้เขวไม่มั่นใจในการเรียนหรือการตอบคำถามในแบบฝึกหัดอาจทำให้ผู้เรียนถือคำเฉลยเป็นเกณฑ์ในการทำแบบฝึกหัด ในสุดท้ายเรียนก็ไร้ค่า

8. บอกวิธีเรียน ในบทเรียนควรบอกวิธีเรียนที่แน่นอน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติตามไปตามลำดับขั้น มีความสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี การเขียนวิธีเรียนอาจเขียนโดยใช้แผนภูมิ (diagram) ประกอบข้อความ หรือใช้ข้อความล้วนๆ ก็ได้ตามความเหมาะสม จุดประสงค์ของการบอกวิธีเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ประโยชน์มากที่สุดในการเรียน เข้าใจวิธีเรียนที่ถูกต้องและนำไปใช้ดำเนินการเรียนตามลำดับ ด้วยตนเองจนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนถึงขั้นรู้แจ่มแจ้ง (Mastery) ได้รวดเร็วไม่เสียเวลา สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งของการบอกวิธีเรียนคือเขียนแล้วผู้อ่านเข้าใจง่าย เข้าใจตรงกัน และใช้เวลาศึกษาวิธีเรียนน้อย ตัวอย่าง



ภาพที่ 2.12 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: มานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 250)

ลองพลิกกลับไปดูวิธีเรียนแบบฝึกสำหรับผู้เรียน พิจารณาว่าต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร?

ลักษณะโครงสร้างของแบบฝึกตามแนวคิดของมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป.) มีดังต่อไปนี้

แบบที่ 1 เป็นแบบฝึกทักษะ เป็นวิธีการที่นำไปใช้สอนในวิชาทักษะ เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ เป็นต้น



แบบที่ 2 เป็นแบบฝึกที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด เป็นวิธีการที่จะนำไปใช้ในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา เป็นต้น



ภาพที่ 2.13 โครงสร้างแบบฝึก

ที่มา: มานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 242)

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะควรมีหลักในการสร้าง ดังนี้

1. ต้องยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และการพัฒนาของผู้เรียนในแต่ละวัย ต้องคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ แรงจูงใจของผู้เรียน
2. ต้องตั้งจุดประสงค์ในการฝึกว่าต้องการฝึกเสริมทักษะใด เนื้อหาใด ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไร
3. แบบฝึกเสริมทักษะต้องไม่ยากไม่ง่ายจนเกินไป คำนึงถึงความสามารถของเด็กและต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
4. ต้องศึกษาขั้นตอนต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ปัญหาและข้อบกพร่องของผู้เรียน
5. แบบฝึกเสริมทักษะต้องมีคำชี้แจง และควรมีตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจมากขึ้น และสามารถทำได้ด้วยตนเอง
6. แบบฝึกเสริมทักษะควรมีหลายรูปแบบ หลายลักษณะ เพื่อจูงใจในการทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรู้ว่ามีจำนวนไม่มาก
7. ควรมีรูปภาพประกอบที่สวยงามเหมาะสมกับวัยของเด็ก
8. ควรใช้ภาษาสั้น ๆ ง่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาหรือคำสั่ง
9. ควรมีการทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง
10. ควรจัดทำเป็นรูปเล่ม ซึ่งสามารถเก็บรักษาได้ง่าย ผู้เรียนสามารถนำมาทบทวนก่อนสอบได้

องค์ประกอบของแบบฝึก

แบบฝึกทักษะในแต่ละเล่มควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (สุจิต เหมวัล, 2555 : 12-13)

- 1) ปกนอก 2) ปกใน 3) คำนำ 4) สารบัญ 5) สารະการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สมรรถนะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ต้องการฝึก 6) แบบทดสอบก่อนเรียน 7) ใบความรู้ 8) ใบกิจกรรม/แบบฝึก/กิจกรรมฝึก 9) แบบฝึกหัด 10) แบบทดสอบหลังเรียน 11) บรรณานุกรม 12) เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน 13) เฉลย/แนวคำตอบแบบฝึกหัด 14) เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน 15) ปกหลัง

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้กล่าวถึง วิธีการหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้นซึ่งผู้วิจัยจะใช้สำหรับเป็นแนวทางในการหาประสิทธิภาพแบบฝึกด้วยเช่นกันซึ่งประกอบด้วย 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (rational approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้ และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของแบบฝึกทักษะโดยอาศัย

ผู้เชี่ยวชาญ (panel of expert) เป็นผู้พิจารณา ตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเหมาะสมในด้านการนำไปใช้ (usability) ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (empirical approach) วิธีการนี้จะนำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAI) บทเรียนโปรแกรม เอกสารประกอบการเรียน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E1/E2 = 80/80$, $E1/E2 = 85/85$, $E1/E2 = 90/90$ เป็นต้น เกณฑ์ประสิทธิภาพ ($E1/E2$) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E1/E2 = 80/80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ $80/80$ ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก ($E1$) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง ($E2$) คือ นักศึกษาทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า $E1$ และ $E2$ ใช้สูตรดังนี้

$$\text{สูตร} \quad E1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ $E1$ แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ได้จากการทำแบบฝึกคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกในระหว่างเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของนักศึกษาที่ได้จากการทำแบบฝึกระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกระหว่างเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

$$\text{สูตร} \quad E2 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ $E2$ แทน ประสิทธิภาพของรูปแบบของแบบฝึกในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักศึกษาคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหลังจากเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของนักศึกษาที่ได้จากการทำแบบฝึกหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหลังเรียน

N แทน จำนวนนักศึกษาทั้งหมด

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 หลัง (E2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีศึกษา 40 คน ร้อยละ 80 ของนักศึกษาทั้งหมด คือ 32 แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียน ถึงร้อยละ 80 (E1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลขตัวแรก (E1) คือ จำนวนนักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วน ตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) สามารถอธิบายให้ชัดเจนได้ ดังนี้สมมติว่า นักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่า แตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่ามีความแตกต่างของการสอบ 2 ครั้งนี้ (ก่อนเรียนและหลังเรียน) เท่ากับ $85 - 10 = 75$ ดังนั้น ค่าของ $= (75/90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่า สูงว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (E2 = 80)

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือนักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) หมายถึง นักศึกษาทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักศึกษาทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักศึกษาไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่า แบบฝึกทักษะไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่า จุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีครบหรือไม่)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85, และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อหรือแบบฝึกทักษะ ได้แก่ ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ได้ว่าใช้ได้ คือ 87.50/87.50 หรือ 87.50/90 เป็นต้น

นอกจากนี้ในการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพยังมีอีกแนวทางหนึ่งที่กล่าวว่าการกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใด ควรกำหนดไว้ก่อนว่าในครั้งนี้จะให้มาตรฐานหรือเกณฑ์มาตรฐานเท่าใด โดยยึดเกณฑ์ในการพิจารณาคำหนดเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ (การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ, ม.ป.ป.)

1. เนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ ความจำ ควรตั้งเกณฑ์ให้สูงไว้ คือ 80/80, 85/85, 90/90
2. เนื้อหาวิชาที่เป็นทักษะหรือเจตคติ ควรตั้งเกณฑ์ให้ต่ำลงมาเล็กน้อย คือ 70/70, 75/75 แต่อาจตั้งเกณฑ์สูงกว่านี้ก็ได้

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2526) กล่าวถึง ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้นี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้ว จะสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่ม ในขั้นนี้ E1/E2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60 วิธีดำเนินการในการทดลองแบบเดี่ยวนี้นี้เป็นการทดลอง ครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน ให้ทดลองกับเด็กอ่อนเสียก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และนำไปทดลองกับเด็กเก่ง อย่างไรก็ตามหากเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็ให้ทดลอง กับเด็กอ่อนหรือปานกลาง

2. แบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน (ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E1/E2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70 วิธีดำเนินการสำหรับการทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองที่ครู 1 คน ต่อเด็ก 6 - 10 คน โดยให้ละกันทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน ห้ามทดลองกับเด็กอ่อนล้วนหรือเด็กเก่งล้วน เวลาทดลองจะต้องจับเวลาด้วยว่ากิจกรรมแต่ละกลุ่มใช้เวลาเท่าไร

3. ภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนใหม่โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์วิธีดำเนินการในภาคสนาม เป็นการทดลองที่ใช้ครู 1 คน กับนักเรียนทั้งชั้น 30 - 40 คน (หรือ 100 คน สำหรับเอกสารประกอบการเรียนรายบุคคล) ชั้นที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนละกันเก่งและอ่อน ไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กเก่งหรือเด็กอ่อนล้วนการยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพเอกสารประกอบการเรียน (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2544)

สรุปไว้ว่าเมื่อทดลองเอกสารประกอบการเรียนภาคสนามแล้ว ต้องนำมาเทียบค่าระหว่างผลของประสิทธิภาพที่ได้รับกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าสมควรที่จะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพให้ถือค่าแปรปรวน 2.5 - 5% นั่นคือ ประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ 5% แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ 2.5% ฉะนั้นการยอมรับประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนจึงมี 3 ระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. เท่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณ 2.5 - 5%

นอกจากนี้การยอมรับประสิทธิภาพนั้นอาจใช้แนวทางดังต่อไปนี้ (การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ, ม.ป.ป.)

1. สูงกว่าเกณฑ์ คือ ตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้วได้ค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่น ตั้งเกณฑ์มาตรฐานไว้ 90/90 แล้วคำนวณค่าประสิทธิภาพพบทเรียนสำเร็จรูปได้ 95/95
2. เท่าเกณฑ์ คือ ตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้วได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้พอดี เช่น ตั้งเกณฑ์มาตรฐานไว้ 90/90 แล้วคำนวณค่าประสิทธิภาพพบทเรียนสำเร็จรูปได้ 90/90
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ ตั้งเกณฑ์ E_1/E_2 ไว้แล้วได้ค่าประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน $\pm 2.5\%$

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ (2528 : 215) ได้กล่าวว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่ผลิตได้นั้น กำหนดไว้ 3 ระดับ

1. สูงกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5% ขึ้นไป
2. เท่ากับเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5%
3. ต่ำกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5% ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

หลักจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกทักษะ ต้องอาศัยหลักการทางทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องในการเขียนทุกรูปแบบ จำเป็นที่จะต้องฝึกทักษะอยู่เสมอ ฉะนั้นแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาและฝึกทักษะการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นในการสร้างแบบฝึกทักษะผู้วิจัยจึงได้ศึกษาหลักการทางจิตวิทยา ดังที่ พรรณี เจนจิต (2528 : 167) ได้กล่าวถึงการนำจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ในการสอนว่า การใช้หลักความใกล้ชิด เป็นสิ่งเร้าที่จะสร้างความพึงพอใจให้กับนักเรียน การฝึกหัด จะช่วยสร้างความรู้ ความเข้าใจและจำได้อย่างคงทน โดยกล่าวเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1. หลักความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้า และการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพอใจให้กับนักเรียน
2. หลักการฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ

3. กฎแห่งผล คือ การให้นักเรียนทราบผลการทำงานของตน ได้แก่ การเฉลยคำตอบให้นักเรียนทราบผลการทำงานอย่างรวดเร็วซึ่งเป็นการสร้างความพึงพอใจแก่นักเรียน

บัทส์ (Butts, n.d. อ้างถึงใน นิติยา กิจโร, 2553 : 40) ได้สรุปหลักการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ก่อนการสร้างแบบฝึกจำเป็นต้องกำหนดโครงร่างไว้ก่อนว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไร จะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. เขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. แจกวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นกิจกรรมย่อยโดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน

5. กำหนดอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมกำหนดเวลาและขั้นตอนให้เหมาะสม

6. กำหนดเวลาและขั้นตอนให้เหมาะสม

7. การประเมินผลอย่างไร

สรุปได้ว่าการสร้างแบบฝึกต้องอาศัยหลักการสร้างทางจิตวิทยา เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจตามหลักการ ได้แก่ การตอบสนองต่อสิ่งเร้า การฝึกหัด และกฎแห่งกรรม จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึกแต่ละครั้งดีขึ้น

ประโยชน์ของแบบฝึก

มานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 243) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังต่อไปนี้

1. ครูสามารถกำหนดงานให้ผู้เรียนไปศึกษาหาความชำนาญ (skill) ด้วยตนเองหลังจากที่ได้เรียนบทเรียนที่ครูสอนเข้าใจดีแล้ว

2. แบบฝึกเป็นแบบเรียนที่เป็นตัวอย่างและแบบฝึกที่เลียนแบบตัวอย่าง ซึ่งเมื่อผู้เรียนนำไปศึกษาด้วยตนเองแล้ว สามารถเรียนและทำแบบฝึกหัดได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีครูควบคุมหรือมีผู้อื่นช่วยเหลือ แบบฝึกสำหรับผู้เรียนจึงเป็นแบบฝึกหรือแบบเรียนที่สามารถลดเวลาสอนให้ครูได้ดี

3. ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองเมื่อต้องการจะเรียนหรือศึกษาด้วยตนเอง เป็นการสนองความต้องการของผู้เรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ดีและรวดเร็ว เพราะเป็นการศึกษาด้วยความสนใจ สมารถใจ พอใจ และพร้อมที่จะเรียนอีกทั้งยังเป็นการสร้างลักษณะนิสัยชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นประจำ

เพ็ตตี (Petty, 1963 : 469 - 472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดี แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำ ดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องฝึก
5. แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้หลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่
8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้น นอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อย จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องจัดเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น
10. แบบฝึกช่วยลดหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มแน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงกระดาษทุกครั้ง ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบระเบียบ

จากความสำคัญของแบบฝึกดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะ และทบทวนได้ด้วยตนเองแล้ว ยังช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาและข้อบกพร่องในการสอน ทราบปัญหา และข้อบกพร่อง จุดอ่อนของผู้เรียน เพื่อครูจะได้แก้ไขได้ทันเวลาที่ นอกจากนี้ยังช่วยประหยัดเวลา แรงงานในการเตรียมการสอนของครูตลอดจนช่วยประหยัดเวลาในการลอกโจทย์แบบฝึกหัดของผู้เรียนด้วย

การนำแนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้อาจจะขึ้นอยู่กับระดับเป้าหมายที่ถูกกำหนดไว้ โดยระดับของเป้าหมายอาจจะกำหนดไว้ตั้งแต่ในระดับต่ำจนถึงระดับสูงได้แก่

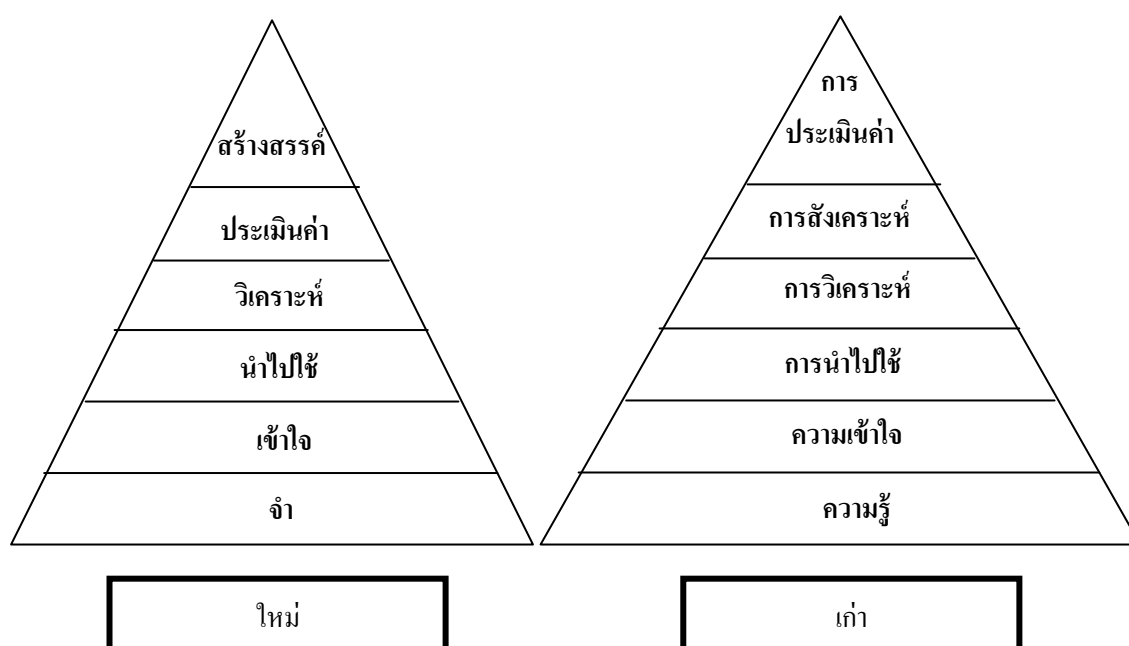
ระดับใช้ความจำซึ่งต่ำสุดจนถึงระดับสูงสุดได้แก่ ระดับสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูมดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's taxonomy)

บลูม (Bloom, 1976) เป็นนักการศึกษาชาวอเมริกัน เชื่อว่า การเรียนการสอนที่จะประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนแน่นอน เพื่อให้ผู้สอนกำหนดและจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมทั้งวัดประเมินผลได้ถูกต้อง และบลูมได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้และจิตวิทยาพื้น ฐานว่า มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ใน 3 ด้าน คือ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ และนำหลักการนี้จำแนกเป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษา เรียกว่า Taxonomy of Educational objectives (บุญชม ศรีสะอาด, 2537; Bloom, 1976 : 18)

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม

Bloom's Taxonomy กล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของแอนเดอร์สันและคราธวอลล์ (Anderson and Krathwohl, 2001) เป็นการจำ (remembering) การเข้าใจ (understanding) การประยุกต์ใช้ (applying) การวิเคราะห์ (analyzing) การประเมินผล (evaluating) และการสร้างสรรค์ (creating) ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้, การตอบสนอง, การสร้างค่านิยม, การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย, ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อม ๆ กัน, ทักษะการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด



ภาพที่ 2.14 การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม 6 ระดับ

ที่มา: การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม 6 ระดับ (ม.ป.ป.)

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูมเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนที่จะใช้เป็นหลักในการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน จากนั้นครูผู้สอนต้องหาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าครูผู้สอนจะจัดเตรียมทั้งสื่อการสอน การจัดการเรียนการสอน และกำหนดเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนแล้ว แต่ในการนำหลักสูตรไปใช้หรือการลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้นั้นมีปัจจัยหลายประการที่ต้องคำนึงถึงดังจะกล่าวถึงต่อไป

การนำหลักสูตรไปใช้และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นการนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นไปสู่การปฏิบัติโดยให้บังเกิดผลสูงสุดแก่นักเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักลักษณะของงานหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ดังนี้ (การบริหารจัดการและบริการหลักสูตร, ม.ป.ป.)

สุมิตร คุณานุกร (2523 อ้างถึงใน การบริหารจัดการและบริการหลักสูตร, ม.ป.ป.)

ได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้ว่าประกอบด้วยกิจกรรม 3 ประการคือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน เนื่องจากหลักสูตรระดับชาติหรือหลักสูตรแม่บทนั้นได้กำหนดความมุ่งหมาย เนื้อหาที่จะสอนกิจกรรมการเรียนการสอน กล่าวคือ ติความหมายและกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น หรือของโรงเรียน แล้วออกมาในรูปแบบเอกสาร เช่น ประมวลการสอน โครงการสอน แผนการสอน คู่มือการสอน หรือ บันทึกการสอน เป็นต้นให้ครูใช้ได้สะดวกและสอนผู้เรียนให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรการเรียน

2. การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การที่หลักสูตรจะสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ ด้านมาเสริม ผู้บริหารโรงเรียนควรสำรวจดูปัจจัยและสภาพต่างๆ ของโรงเรียนว่าเหมาะสมกับการนำหลักสูตรมาปฏิบัติหรือไม่ ผู้บริหารต้องคำนึงถึงขนาดของห้องเรียนและจำนวนห้องเรียน ห้องสมุด วัสดุ อุปกรณ์การสอนต่างๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนให้แก่ครูเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ นอกจากนี้การจัดตารางสอน การจัดครูเข้าสอน ประมวลการสอน โครงการสอน แบบเรียน ฯลฯ ล้วนเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมสกัดกั้นการปฏิบัติงานของครูตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

3. การสอน ครูเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรไปใช้ การเอาใจใส่ต่อการสอนของครู การสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร และการเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม ฯลฯ เหล่านี้เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะส่งผลให้การนำหลักสูตรไปใช้ได้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537 อ้างถึงใน การบริหารจัดการและบริการหลักสูตร, ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ให้บรรลุ นั้น ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้คือ

1. การเตรียมวางแผนเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ ผู้บริหารโรงเรียนและคณะกรรมการโรงเรียนจะต้องศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรว่าจุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตรการสอนครั้งนี้มีเป้าประสงค์ที่แท้จริงคืออะไร และสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนและชุมชนเพียงใด ทางโรงเรียนมีความพร้อมต่อการนำหลักสูตรมาปรับใช้อย่างไร องค์ประกอบหลักสูตรและแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่จะนำเข้ามามีส่วนช่วยในการพัฒนาหลักสูตรนี้จะจัดหาได้อย่างไรและโดยวิธีใดงบประมาณและอาคารสถานที่พอเพียงหรือไม่ การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจะทำให้โดยวิธีใด การวางแผนงานเพื่อใช้หลักสูตรใหม่อย่างละเอียดรอบคอบและมีขั้นตอนจะทำให้การใช้หลักสูตรบรรลุจุดหมายได้ง่าย

2. การเตรียมจัดการอบรมครู เพื่อให้หลักสูตรใหม่ โรงเรียนควรจัดอบรมในรูปแบบการประชุมเชิงปฏิบัติการ ให้ครูได้ศึกษาถึงปัญหาของหลักสูตรไปปรับใช้ในห้องเรียนสร้างกำหนดการสอน ประมวลการสอน การเลือกและจัดประสบการณ์เรียน และทดลองสอนเพื่อแก้ไขปรับปรุงหลังจากประชุมเชิงปฏิบัติการแล้ว ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องคอยดูแลนิเทศและบริหารครูอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

3. การจัดการครูเข้าสอน การจัดการครูเข้าสอนเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะครูจะเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างมากในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้น ครูจะต้องมองเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงในสังคม ครูจะต้องก้าวให้ทันเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ เพราะจะเป็นผู้นำให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสและมีส่วนร่วมในชีวิตสังคมปัจจุบันมากที่สุด ฉะนั้นการคัดเลือกและการจัดครูเข้าสอนจึงต้องระมัดระวังแม้ว่าครูจะผ่านการฝึกอบรมการใช้หลักสูตรมาแล้วก็ตาม การจัดการการสอน การจัดการรายสอนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการใช้หลักสูตรได้เหมือนกัน ในการจัดการการสอน การคำนึงถึงการเรียนรู้วิชาต่างๆ ไม่จำเป็นต้องใช้เวลาเท่าๆ กัน ระดับของความยากง่ายของการเรียนรู้อย่างแตกต่างกัน ช่วงการเรียนรู้จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนและเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียนและรวมถึงอัตราเวลาเรียนในแต่ละภาคการศึกษาและรอบปีการศึกษาตลอดชั่วโม่งของครู นอกจากนี้ การใช้อาคารสถานที่ ห้องเรียน โรงฝึก ห้องทดลอง จะต้องมีการใช้ตลอดเวลา จึงจะถือว่าการใช้อาคารสถานที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้ การจัดทำกำหนดการสอน ประมวลการสอน แผนการสอนพัฒนาคู่มือครู แบบเรียน และสื่อการสอนเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องทำ โดยเฉพาะแผนการสอนจะช่วยให้ครูเห็นแนวทางว่าจะเลือกกิจกรรมอะไรให้กับเด็ก และกิจกรรมอะไรที่จะทำให้เด็กอยากเรียน การจัดทำสื่อการเรียนการสอนควรจะทำร่วมกันทำเพราะจะเป็นการประหยัดแรงงาน งบประมาณ และครอบคลุมเนื้อหาสาระได้มากกว่า และที่สำคัญคือผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถความสนใจและตรงกับความต้องการของชุมชน

5. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรกับผู้ปกครอง คณะกรรมการศึกษาของโรงเรียนและประชาชนในชุมชนนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจการใช้หลักสูตรใหม่นั้นลูกหลานของเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเกี่ยวกับการเรียนรู้ เจตคติค่านิยมและความสามารถในการแก้ไขปัญหา การประชาสัมพันธ์หลักสูตรต้องทำติดต่อกันไป และแต่ละครั้งไม่ควรนานเพราะจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย การใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องช่วยประชาสัมพันธ์หลักสูตร เช่นวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์จะช่วยได้มาก

6. การจัดสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่ และการเลือกสรรโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการเรียนรู้ของเด็กไม่ได้เกิดขึ้นเพราะในห้องเรียนเท่านั้น สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนก็จะเป็นส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ เช่น การจัดบริการอาหารกลางวัน เด็กจะได้แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกคุณค่าอาหารที่มีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต การบริโภคอาหารที่ได้สัดส่วนและถูกสุขลักษณะ และมารยาทใน

การรับประทานอาหาร เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้จะเกิดการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติโดยไม่รู้ตัว และผลจากการเรียนรู้จะช่วยนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวเด็กต่อไป

7. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตรการจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญและจะต้องกระทำเป็นขั้นตอน ถ้าจุดหมายของการใช้หลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน การประเมินเพื่อปรับปรุงควรจะเริ่มที่จุดใดบ้าง วิธีทำนั้นจะอย่างไร การประเมินผลหลักสูตรควรคำนึงถึงการประเมินผลทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

สัจด์ อุทรานันท์ (2532 อ้างถึงใน การบริหารจัดการและบริการหลักสูตร, ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงงานที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ว่ามีงานหลักอยู่ 3 งานคือ

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร ประกอบไปด้วยงานเตรียมบุคลากร การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร การบริหารและบริการวัสดุหลักสูตรภายในโรงเรียน

1.1 งานเตรียมบุคลากร เป็นงานที่มีความสำคัญมากต่อการนำหลักสูตรไปใช้ ก่อนจะนำหลักสูตรไปใช้ควรมีการให้ความรู้หรือชี้แจงให้ผู้ที่จะใช้หลักสูตรมีความเข้าใจถึงจุดหมายหลัก การโครงสร้าง แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล ซึ่งการเตรียมบุคลากรเพื่อการใช้หลักสูตรอาจจะดำเนินการได้หลายวิธี เช่น ประชุมชี้แจง อบรม ประชุม สัมมนาการเผยแพร่เอกสารและสื่อมวลชนชนิดต่างๆ

1.2 การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร ซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงความสามารถตลอดจนความสมัครใจของครูแต่ละคนเพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนโอกาสได้ใช้ศักยภาพของตนให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตร

2. การบริหารและบริการวัสดุหลักสูตร วัสดุหลักสูตร ได้แก่เอกสารหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนทุกชนิดที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ความสะดวกและช่วยเหลือครูให้สามารถใช้หลักสูตรได้อย่างถูกต้องเป็นหน้าที่ของหน่วยงานส่วนกลางจะต้องดำเนินการใช้หลักสูตรให้ถึงผู้ที่อยู่ในโรงเรียนแต่ละแห่งได้ครบและทันตามกำหนดเวลา

3. การบริการหลักสูตรภายในโรงเรียน ได้แก่การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้แก่ผู้ใช้หลักสูตร เช่น การบริหารห้องสมุด สื่อการเรียนการสอน บริการเกี่ยวกับเครื่องมือในการวัดผลและประเมินผล เป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้มีการนำเสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพไว้ดังนี้ (ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ, ม.ป.ป.)

1. บรรยากาศเปิด

1.1 สภาพในสถานศึกษาหรือห้องเรียน เอื้อต่อการเรียนการสอน

- 1.2 เรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน
- 1.3 มีการนำเข้าสู่บทเรียน เช่น ร้องเพลง เล่นิทาน
- 1.4 มีสื่ออุปกรณ์หลากหลาย
- 1.5 สนับสนุนให้เกิดความอยากรู้ อยากเห็น
- 1.6 ห้องเรียนสะอาด สวยงาม
- 1.7 ครูและผู้เรียนทำตัวเป็นกันเอง
2. ครูเปิด
 - 2.1 เปิดกว้างให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น
 - 2.2 รับรู้ใหม่ ๆ ทันเหตุการณ์
 - 2.3 มีการพัฒนาตนเองโดยศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ
 - 2.4 ให้ออกาสผู้เรียนซักถามปัญหาที่สงสัย
 - 2.5 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง
 - 2.6 ครูพร้อมที่จะทำการสอน
 - 2.7 ใช้คำถามจูงใจเด็ก
 - 2.8 ให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
3. สื่อเปิด
 - 3.1 มีสื่อที่หลากหลายตามความสนใจเด็ก
 - 3.2 นำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้
 - 3.3 สื่อพร้อมที่จะใช้งานและให้บริการ
 - 3.4 น่าสนใจเหมาะสมกับเนื้อหา
 - 3.5 ใช้สื่อจากภูมิปัญญาในท้องถิ่น
 - 3.6 สื่อต้องมีประสิทธิภาพแปลกใหม่
 - 3.7 ผู้เรียนต้องมีส่วนในการผลิตและใช้สื่อ
4. ผู้เรียนใฝ่เรียนรู้
 - 4.1 ตั้งใจเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน
 - 4.2 มีความกระหายใฝ่รู้ในการเรียน
 - 4.3 รับผิดชอบเวลาในการจัดกิจกรรม
 - 4.4 แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
 - 4.5 ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม
 - 4.6 มีทักษะในการทำงาน

- 4.7 มีพื้นฐานในเรื่องที่จะเรียน
- 4.8 ต้องการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา/คิดริเริ่มสร้างสรรค์
5. ครูใส่ใจ
 - 5.1 จัดกิจกรรมที่หลากหลาย/กระตุ้นให้เด็กอยากเรียน
 - 5.2 ดูแลให้คำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา
 - 5.3 มีการเตรียมการสอนล่วงหน้า
 - 5.4 สนใจเนื้อหาวิชาที่ถ่ายทอด
 - 5.5 อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียน
 - 5.6 ยอมรับความคิดเห็นและความสามารถของนักเรียน
 - 5.7 ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ
 - 5.8 สรุปผลการเรียน/สอดแทรกคุณธรรม
 - 5.9 จัดกิจกรรมโดยการปฏิบัติจริง
 - 5.10 เสียสละ
6. ผู้อำนวยการสนับสนุน
 - 6.1 มีวิสัยทัศน์เห็นความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์
 - 6.2 ให้การสนับสนุนและหางบประมาณ
 - 6.3 จัดอบรมครู/หาสื่ออุปกรณ์ให้มีความพร้อม
 - 6.4 ต่อยอดองค์ความรู้เพื่อทำผลงานของครู
 - 6.5 ให้อำนาจและกำลังใจครูในการปฏิบัติงาน
 - 6.6 มีการกำกับติดตามการปฏิบัติงาน
7. แหล่งเรียนรู้
 - 7.1 มีแหล่งเรียนรู้ตามธรรมชาติ หรือในชุมชน
 - 7.2 เทคโนโลยีทันสมัย พร้อมใช้งาน
 - 7.3 มีความหลากหลายตามความต้องการ
 - 7.4 ให้การสนับสนุนในการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้
 - 7.5 ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น สอดแทรกกับเนื้อหาตามวัยของเด็ก

การนำหลักสูตรไปใช้และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนเป็นปัจจัยที่ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญอยู่เสมอเพื่อพยายามหาแนวทางที่จะหลีกเลี่ยงจุดอ่อนอันจะเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุผลในการเรียนรู้ และแนวทางหนึ่งในการหลีกเลี่ยงจุดอ่อนและเพิ่มจุดแข็งให้กับกระบวนการเรียนการสอน

ได้แก่การนำเทคนิคที่เหมาะสมมาใช้ในการเรียนการสอนดังเช่นการนำเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ (scaffolding) มาใช้ในการเรียนการสอน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)

การเสริมต่อการเรียนรู้มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากต่อการจัดการเรียนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษครูผู้สอนสามารถนำหลักการในเรื่องของการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จได้ โดยมีสาระสังเขปดังต่อไปนี้

ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้มีบทบาทหน้าที่คล้ายกับนั่งร้านที่ช่วยให้คนงานสามารถก่อสร้างตึกสูง ๆ ขึ้นไปได้ นั่งร้านนี้ไม่ได้ทำการถาวรสามารถปรับเปลี่ยนได้ เมื่อการก่อสร้างบรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางนั่งร้านก็ไม่จำเป็นต้องใช้อีกและถูกรื้อทิ้งไป เช่นเดียวกับในสังคมต่าง ๆ หรือในบริบทของการเรียนการสอน การเสริมต่อการเรียนรู้ก็ถูกนำมาใช้เพื่อช่วยสร้างเช่นกันแต่เป็นการช่วยสร้างเสริมความรู้ ทักษะ และพัฒนาการ ให้กับเด็ก ๆ ในสังคมต่าง ๆ และให้กับนักเรียนในโรงเรียน ทั้งนี้การเสริมต่อการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่เป็นไปตามลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นการติดต่อสื่อสารหรือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคม เช่น ระหว่างแม่และลูก ก็สามารถช่วยทำให้ลูกสามารถพัฒนาการด้านภาษาได้ เป็นต้น หรือการที่ครูให้คำแนะนำ สร้างแรงจูงใจ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถกระทำกิจกรรมต่างๆ ได้สำเร็จลงได้ด้วยตนเองก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในบริบททางการศึกษา เช่นเดียวกันกับนั่งร้าน การช่วยเหลือหรือการเสริมต่อการเรียนรู้เหล่านี้ก็จะค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ และเมื่อเด็กหรือผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จแล้ว การช่วยเหลือก็จะยุติลงเหมือนนั่งร้านที่ถูกรื้อทิ้งไป (Bruner, 1978 และ Vygotsky, 1978)

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้

Vygotsky (1978) กล่าวถึงหลักการแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (sociocultural theory) กล่าวคือ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นบทบาทสำคัญในการพัฒนาทางปัญญา Vygotsky กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นโดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เขาเชื่อว่าผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ได้โดยลำพังแต่เกิดจากอิทธิพลของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครู เพื่อน หรือคนอื่น ๆ ก็สามารถช่วยพัฒนาการทางปัญญาให้กับเด็กได้ โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เช่น ความสามารถในการพูดของเด็กนั้นเกิดขึ้นจากกระบวนการที่ผู้ใหญ่

ให้รูปแบบทางภาษาที่ซ้ำ ๆ กันโดยการพูดออกมาดังๆ (think - aloud modeling) และปริมาณของการให้ความช่วยเหลือจะลดลงเมื่อเด็กสามารถทำกิจกรรมได้อย่างสมบูรณ์แล้ว

2. แนวคิดเรื่องระยะของการพัฒนา ZPD (zone of proximal development) Vygotsky กล่าวว่า เป็นบริเวณที่เชื่อมต่อระหว่างความสามารถของเด็กที่สามารถเรียนรู้หรือกระทำกิจกรรมสำเร็จได้ด้วยตนเอง กับบริเวณที่เด็กจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าให้ความช่วยเหลือซึ่งอาจจะเป็นผู้ใหญ่หรือเพื่อน (peers) ก็ได้ ตามแนวความคิดนี้ Vygotsky เชื่อว่าเด็กสามารถเรียนรู้วิชาใด ๆ ก็ได้แม้ว่าเรื่องเหล่านั้นจะอยู่ในระดับที่เหนือกว่าระดับความสามารถของเด็ก ถ้าครูผู้สอนนำการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ โดยครูผู้สอนอาจสร้างแรงจูงใจแนะแนวทาง หรือสนับสนุนเมื่อทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ซึ่งเหมือนเป็นการสร้างสะพานเพื่อเชื่อมสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้นไป ดังนั้นเด็กจะสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่โดยการต่อเติมหรือสานต่อความรู้เดิมกับการช่วยเหลือที่ตนเองได้รับ จากการศึกษาพบว่าถ้าปราศจากการแนะแนวทาง และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมการเรียนรู้และการพัฒนาการจะล่าช้าลง

Bruner (1978) กล่าวว่าครูหรือเพื่อน(peers) สามารถช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ โดยเปรียบเทียบให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างแม่และลูกที่เล่น “Peek-A-Boo” หรือ “จ๊ะเอ๋” Bruner เชื่อว่าการเล่นนี้ไม่เพียงแต่ให้เด็กรู้จักเล่นเกมเท่านั้นแต่ยังเป็นการที่แม่ใช้การเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือพัฒนาการของลูกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ Vygotsky ใช้คำว่า “Zone of Proximal Development” ซึ่งกล่าวถึงขอบเขตของการพัฒนาศักยภาพของเด็กในระดับที่เกินความสามารถที่จะกระทำได้โดยลำพังแต่สามารถทำได้สำเร็จถ้าได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่

Bruner (1978) เริ่มศึกษากระบวนการแลกเปลี่ยนในการที่คนเราสื่อสารกันและวิธีการที่เด็กสามารถใช้ภาษาได้ และจาก เรื่องของระบบ LASS (Language Acquisition Support System) ทำให้ Bruner เชื่อว่าวัฒนธรรมมีบทบาทต่อการเรียนรู้ และยอมรับว่าการปฏิสัมพันธ์กัน “Act of Interaction” ระหว่างคนเรานั้นเป็นการสร้างโลกที่ช่วยให้เด็กเข้าถึงได้ การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นกระบวนการของทักษะการถ่ายโอนที่ต้องอาศัยผู้ใหญ่ให้การสนับสนุนในการที่จะเรียนเรื่องใหม่ ๆ และการช่วยเหลือจะค่อยๆ ลดลงเมื่อเด็กเกิดการเรียนรู้แล้ว

นอกจากนี้ Bruner เชื่อว่ามนุษย์ต่างจากสัตว์ชนิดอื่นๆ ตรงที่สามารถทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เช่น เรียนรู้ สังสอน เขียนหนังสือ เดินร่ำ และเป็นอิสระ เป็นต้น ศักยภาพของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัด มนุษย์สามารถจะได้รับการสอนในเรื่องใดๆ และที่อายุเท่าใดก็ได้แต่ขึ้นอยู่กับปัจจัยในเรื่องการสอนและสิ่งแวดล้อม และ Bruner กล่าวว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอนเป็นสิ่งจำเป็น

Bruner ได้ให้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาไว้มากมายรวมทั้งทฤษฎีซึ่งมีความสอดคล้องและสนับสนุนการเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยดังต่อไปนี้

1. Theory of Value เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner กล่าวว่าภาษาเป็นเครื่องมือที่เป็นทักษะสำคัญที่ควรค่าแก่การเรียนรู้เป้าหมายของการศึกษาก็เพื่อสังคมที่เป็นอิสระและช่วยให้เด็กเรียนพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพของเขา นอกจากนี้ยังควรให้เด็กมีประสบการณ์ด้านการรับรู้ และสติปัญญา ประสบการณ์นี้ถือเป็นการให้รางวัล นักเรียนก็จะตระหนักว่าเขาสามารถเรียนรู้หรือเข้าถึงข้อมูลที่เขาไม่เคยทำได้มาก่อน รางวัลเหล่านี้ทำให้นักเรียนจะดำเนินการเพื่อการเรียนรู้ต่อไปมากขึ้นและนักการศึกษาควรช่วยเหลือนักเรียนด้วย

2. Theory of Knowledge เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner กล่าวว่าความรู้ไม่ใช่ความคิดอย่างง่าย ๆ หรือผลของการกระทำกิจกรรมทางปัญญาและประสบการณ์ แต่เป็นการปฏิบัติการภายในของเครื่องมือที่นำไปใช้ในวัฒนธรรมของเด็ก ความรู้จะแสดงออกมาได้โดยพัฒนาการทางด้านภาษา ทั้งคำพูดและสัญลักษณ์ และกล่าวว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการเรียนรู้ Bruner เชื่อว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อผู้สอนชักจูงหรือนำพาให้พวกเขาสามารถค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเองแล้วครูจะเป็นผู้ย้ำทวนอีกครั้ง Bruner เชื่อว่าการเรียนรู้ที่ต้องค้นพบด้วยตัวผู้เรียนเองนี้เป็นการลองผิดลองถูกที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญ และกล่าวว่าผู้เรียนมีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ในทุกสิ่ง

3. Theory of Human Nature เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner กล่าวว่ามนุษย์ต่างจากสัตว์อื่นๆ ตรงที่มีความสามารถที่จะเรียนรู้ พัฒนา แนะนำสั่งสอน เขียนหนังสือ เดินร่าและเป็นอิสระ ศักยภาพของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัด ไม่ว่าเรื่องราวใดก็สามารถถ่ายทอดและสั่งสอนได้และโดยไม่ขึ้นอยู่กับระดับอายุแต่ขึ้นอยู่กับว่าจะสอนอย่างไร

4. Theory of Learning เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner เชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้ของเด็กแบ่งเป็นขั้นๆ ดังต่อไปนี้

4.1 Enactive ในระดับนี้เด็กสามารถนำประสบการณ์ในอดีตมาช่วยในการเคลื่อนไหว วิธีการที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างได้ แต่ไม่สามารถใช้คำพูดหรือจินตนาการได้

4.2 Iconic ในระดับนี้สามารถสร้างจินตนาการได้ มีความสามารถในการรับรู้

4.3 Symbolic ในระดับนี้สามารถคิดในเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ คิดได้เกี่ยวกับว่าอะไรอาจจะเกิดและอะไรอาจจะไม่เกิด มีความสามารถที่จะคิดพิจารณาทางเลือกที่มีความเป็นไปได้และที่เป็นไปไม่ได้

Bruner กล่าวว่าลำดับขั้นการเรียนรู้เหล่านี้ไม่ได้ค่อยเป็นค่อยไปแต่เป็นเหมือนขั้นบันได คือมีการก้าวและการหยุดพัก ก่อนจะก้าวขึ้นสู่ขั้นต่อไปต้องมีการเรียนรู้ในเรื่องหนึ่ง ๆ เสียก่อน เหมือนกับเพื่อใช้เป็นแรงผลักดันให้ก้าวขึ้นต่อไปได้ ลำดับขั้นเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอายุแต่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม และเชื่อว่าถ้ามีการสอนที่เหมาะสมแล้วทุกเรื่องสามารถสอนได้กับทุกระดับอายุ

นอกจากนี้ Bruner ยังได้เสนอการเรียนรู้แบบ “Spiral Curriculum” ว่าเป็นการช่วยทำให้ การสร้างโครงสร้างหลักสูตรง่ายขึ้น เป็นการวางหลักสูตรเพื่อที่จะสอนในเรื่องที่ยากๆ ให้ประสบความสำเร็จ โดยเริ่มจากระดับง่ายๆ และค่อยๆ นำความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงกับความรู้อื่นเพื่อก้าวขึ้นสู่ การเรียนรู้ในระดับถัดไป ขั้นสุดท้ายของกระบวนการเรียนรู้นี้ก็คือการได้รับความรู้อย่างกว้างขวาง ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับหลักสูตรที่ไม่มีความต่อเนื่องกันหรือแยกจากกันจะส่งผลให้การพัฒนา ไม่เป็นไปตามปกติ

5. Theory of Transmission เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner กล่าวว่าเด็กหรือผู้เรียนได้รับการสั่งสอน ถ่ายทอดทักษะต่างๆ ผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ และสมาชิกในวัฒนธรรมและสังคมของเขา เมื่อมีความต้องการความรู้มากขึ้นจึงจัดการศึกษาอย่างเป็นทางการในโรงเรียน และได้มีการศึกษาว่า จะใช้วิธีสอนแบบใดจึงจะเหมาะสม และ Bruner เชื่อว่าวิชาใดๆก็ตามถ้าสอนด้วยวิธีการที่เหมาะสม แล้ว ระดับอายุของผู้เรียนก็จะไม่เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้แต่อย่างใด Bruner กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนค้นพบได้ด้วยตนเองเป็นสิ่งสำคัญ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนก็เป็นสิ่งจำเป็น แล้วหลักสูตรควรจะเป็นอย่างไรซึ่ง Bruner กล่าวว่าหลักสูตรควรมีลักษณะเป็น Spiral Manner กล่าวคือ เป็นการเรียนการสอนที่ความรู้ใหม่จะถูกเสริมสร้างมาจากพื้นฐานความรู้ที่เรียนรู้ไว้แล้ว ก่อนหน้านั้น เช่น การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

6. Theory of Society เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner เชื่อว่าสังคมมีความสำคัญต่อการอยู่รอด ของมนุษย์ วัฒนธรรม เป็นรูปแบบของความคิด ความรู้สึก และความเจริญก้าวหน้าของแต่ละคนก็มี ผลมาจากวัฒนธรรม

7. Theory of Opportunity เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner เชื่อว่าทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้ แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่าจะสอนอย่างไร

8. Theory of Consensus เป็นทฤษฎีซึ่ง Bruner กล่าวว่าผู้คนที่แตกต่างกันย่อมเห็นในสิ่ง เดียวกันแตกต่างกันออกไปแต่ครูหรือผู้สอนจะต้องนำพา ชักจูงให้ผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้

กล่าวโดยสรุปจากแนวคิด หลักการและทฤษฎีของ Vygotsky และ Bruner สามารถ ประมวลได้ว่าศักยภาพในด้านพัฒนาการของมนุษย์นั้นไม่มีขีดจำกัด มนุษย์สามารถเรียนรู้ได้ทุกเรื่อง โดยไม่จำกัดอายุที่สำคัญนักทฤษฎีทั้ง 2 ท่านมีความเชื่อกันว่าการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นวิธีการ ช่วยเหลือจากผู้ที่มีความรู้สูงกว่าไปสู่ผู้ที่มีความรู้ต่ำกว่าซึ่งสามารถทำให้ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือนี้ บรรลุผลสำเร็จในการทำกิจกรรมต่าง ๆ หรือเรียนรู้ได้แม้ว่ากิจกรรมหรือการเรียนรู้จะอยู่นอกว่า ระดับความสามารถของตนเองที่จะกระทำได้ด้วยลำพัง

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าครูผู้สอนสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นด้วยการดำเนินการตามหลักทฤษฎีเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งมีแนวทางในการดำเนินการอย่างหลากหลายดังกล่าวแล้ว การที่จะรู้ได้ว่าผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ในระดับใดหรือเป็นอย่างไรนั้นในตอนต่อไปนี้จะกล่าวเกี่ยวกับแนวคิดอีกแนวคิดหนึ่งในการนำไปใช้เพื่อกำหนดเกณฑ์เพื่อประเมินผลการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างไรดังจะกล่าวต่อไป

หลักการเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Scoring rubrics)

วิธีการวัดผลสามารถทำได้หลายวิธีแต่การวัดผลที่ต้องมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินจะเป็นการประเมินที่เป็นการปฏิบัติ โดยอาจเป็นการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมในสถานการณ์จำลอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) หรือการปฏิบัติงานหรือการทำกิจกรรมในสถานการณ์ใกล้เคียงกับชีวิตจริง (real life) หรือสถานการณ์จริง

ความหมายของเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินคือเครื่องมือในการให้คะแนนสำหรับงานหรือสิ่งที่ต้องการวัด ซึ่งมีการกำหนดเป็นเกณฑ์ขึ้นมา โดยอาจจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) หรือแบบตรวจสอบ (checklist) เกณฑ์จะแบ่งระดับตามคุณภาพของงาน (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2544 ; Mertler, 2001; และ Andrade, n.d.)

องค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน

การกำหนดเกณฑ์การประเมินอาจพัฒนาโดยครูหรือผู้ประเมินเพื่อใช้วิเคราะห์ผลงานหรือกระบวนการที่ผู้เรียนได้พยายามสร้างขึ้นว่าอยู่ในระดับใด เกณฑ์การประเมินสามารถกำหนดขึ้นได้ในระดับต่างๆ แต่ควรกำหนดเกณฑ์ให้ยุติธรรมและง่าย เกณฑ์ในแต่ละระดับควรมีความหมายที่ชัดเจน เทียบตรง (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2544; Jonsson, 2008; Airasian, 1991; Stiggins, 1994 อ้างถึงใน Brualdi, 1998)

การกำหนดเกณฑ์การประเมินต้องคำนึงถึงองค์ประกอบซึ่งมีอยู่หลายองค์ประกอบในแต่ละองค์ประกอบล้วนแต่มีประโยชน์และมีความสำคัญ สำหรับองค์ประกอบของเกณฑ์การประเมินมีดังต่อไปนี้ (ฉัตรศิริ ปิยะ พิมลสิทธิ์, 2544)

1. มีการกำหนดเกณฑ์หรือประเด็นที่จะประเมิน (Criteria) เพื่อเป็นการพิจารณาว่าภาระงานหรือชิ้นงานนั้นๆ ประกอบด้วยคุณภาพกี่ด้าน อะไรบ้าง ทั้งนี้อย่างน้อยอาจมี 1 คุณลักษณะ หรือ 1 มิติที่เป็นพื้นฐานในการตัดสินหรือพิจารณาว่าภาระงานหรือชิ้นงานนั้นๆ

2. การนิยามหรือการบรรยายคุณภาพของแต่ละระดับความสามารถ (Quality Description) ให้เห็นความแตกต่างในแต่ละระดับชั้นอย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ง่ายในการตรวจให้คะแนนโดยอาจจะยกตัวอย่างในแต่ละเกณฑ์หรือแต่ละคุณลักษณะหรือมิตินั้นๆ

3. มีการกำหนดคะแนนในแต่ละระดับของคุณลักษณะหนึ่งๆ จะต้องเป็นอัตราส่วนกัน

4. ระดับความสามารถหรือระดับคุณภาพ (Performance Level) ของการให้คะแนน

จะต้องมีความชัดเจนในการนิยาม และความกว้างของระดับคะแนนซึ่งไม่ควรเกิน 6 ถึง 7 ระดับ ทั้งนี้เพราะว่าถ้ามีระดับคะแนนกว้างเกินไปจะทำให้ยากต่อการนิยามความแตกต่างกันของแต่ละระดับ เช่น ถ้าความกว้างของคะแนนเป็น 100 ทำให้ยากที่จะอธิบายความแตกต่างของคุณลักษณะหนึ่งๆ ระหว่างคะแนน 80 คะแนน 81 หรือ 82 เป็นต้น การกำหนดความกว้างของการให้คะแนนเป็นเท่าไรนั้นจะต้องมีความเหมาะสมและมีความชัดเจนในการนิยามที่ครอบคลุมตั้งแต่ ด่ำที่สุด (Poor) จนถึงดีเลิศที่สุด (Excellent)

ประเภทของเกณฑ์การประเมิน

การประเมินโดยใช้เกณฑ์นี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้ (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2544; Mertlet, 2001)

1. เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (Holistic Rubrics) คือ แนวทางการให้คะแนนชิ้นงานหรือการปฏิบัติโดยพิจารณาที่ภาพรวม ซึ่งต้องมีคำอธิบายคุณลักษณะของชิ้นงานหรือการปฏิบัตินั้นๆ ในแต่ละระดับอย่างชัดเจน เกณฑ์การประเมินในภาพรวมนี้เหมาะที่จะใช้ประเมินความสามารถที่มีความต่อเนื่อง มีลักษณะความเป็นองค์รวม เช่น ทักษะการเขียน ความคิดสร้างสรรค์ และความสละสลวยของภาษา ส่วนใหญ่นิยมใช้ 3-6 ระดับ สำหรับเกณฑ์การประเมินภาพรวมดังเช่น

ตารางที่ 2.20 เกณฑ์ประเมินทักษะการเขียน

ระดับคะแนน (score)	ลักษณะงาน (description)
2	- เขียนตรงตามประเด็น - รูปแบบชัดเจนประกอบด้วย คำนำ เนื้อหา สรุป - ภาษาที่ใช้ เช่น ตัวสะกด ไวยากรณ์ถูกต้อง - แนวคิดน่าสนใจ ภาษาสละสลวย
1	- เขียนตรงตามประเด็น - รูปแบบชัดเจนประกอบด้วย คำนำ เนื้อหา สรุป - ภาษาที่ใช้ เช่น ตัวสะกด และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่พอเข้าใจได้
0	- ไม่มีผลงาน

2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) คือแนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงาน ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนนโดยมีค่านิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานส่วนนั้นๆ ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน แล้วนำคะแนนแต่ละส่วนมารวมกันดังเช่น

ตารางที่ 2.21 แบบสังเกตความสนใจในการเรียน

พฤติกรรม	ความคิดเห็น		
	2	1	0
1. ความตั้งใจในการฝึกพูด			
2. การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน			
3. ความตั้งใจในการฟังครูอธิบาย			
4. ความถี่ของการซักถาม ปัญหาต่างๆ			
5. ความตั้งใจในการทำใบงานที่ 1.2/2			
6. ความตรงต่อเวลาในการส่งใบงานที่ 1.2/2			

ตารางที่ 2.22 ลักษณะของพฤติกรรมกับระดับคะแนน

พฤติกรรม	ความหมายคะแนน		
	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. ความตั้งใจในการฝึกพูด	ดี	พอควร	ไม่ตั้งใจเลย
2. การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน	ร่วมคิดเห็นดี	ร่วมคิดเห็นพอควรหรือไม่ร่วมคิดเห็นแต่ฟัง	ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ เลยและไม่ฟัง
3. ความตั้งใจในการฟังครูอธิบาย	ดี	พอควร	ไม่สนใจเลย
4. ความถี่ของการซักถาม ปัญหาต่างๆ	ถามตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	ถามตั้งแต่ 1-2 ครั้งหรือไม่ถามแต่ฟัง	ไม่ถามเลยและไม่สนใจฟัง
5. ความตั้งใจในการทำใบงานที่ 1.2/2	ถามตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	ถามตั้งแต่ 1-2 ครั้งหรือไม่ถามแต่ฟัง	ไม่ถามเลยและไม่สนใจฟัง

ตารางที่ 2.22 (ต่อ)

พฤติกรรม	ความหมายคะแนน		
	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
6. ความตรงต่อเวลา ในการส่งใบงานที่ 1.2/2	ส่งตรงเวลาที่กำหนด	ส่งช้ากว่ากำหนด	ไม่ส่ง

ตารางที่ 2.23 ความหมายระดับคุณภาพของพฤติกรรม

ระดับคะแนน	คุณภาพพฤติกรรม
0-5	สนใจน้อย/ไม่สนใจเลย
6-9	สนใจพอควร
10-12	สนใจดี

การสร้างเกณฑ์การประเมิน

ในการเขียนเกณฑ์การประเมิน ครูหรือผู้สร้างเกณฑ์การประเมินอาจจะเขียนโดยการพิจารณาดังต่อไปนี้ (Brookhart, 1999 อ้างถึงใน Moskal, 2001; Marzano et. al., 1993 อ้างถึงใน Andrade, n.d.)

1. ศึกษารูปแบบ โดยพิจารณาชิ้นงานนั้น ๆ ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี
2. กำหนดเกณฑ์เพื่อจัดทำกรอบที่ครอบคลุมประเด็นที่จะนำมาประเมิน
3. จำแนกว่าชิ้นงานหรือการปฏิบัติงานที่ดีที่สุดนั้นมีคุณลักษณะอย่างไรบ้าง และที่ไม่ดีที่สุดมีคุณลักษณะอย่างไรบ้าง แล้วกำหนดในระดับกลางๆ
4. กำหนดจำนวนระดับของเกณฑ์ทั้งนี้อาจเป็นคะแนนหรืออื่น ๆ ดังเช่น กำหนดเป็นเกรด A หรือ B เป็นต้น
5. เขียนคำอธิบายการแสดงออกถึงระดับความสามารถในแต่ละเกณฑ์
6. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
7. นำไปทดลองใช้
8. ปรับปรุงเกณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน

การจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จนอกจากพิจารณาที่ผลการประเมินแล้ว ควรสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนด้วย โดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่างๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้น อาจเป็นเพียงเจตคติหรือความเชื่อหรือความนิยมที่ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน ซึ่งในการแสดงออกนี้จะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ก่อนที่จะมีการตัดสินใจแสดงออกมา ซึ่งแต่ละคนอาจจะมีคนเห็นเหมือนกันหรือต่างกันได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารแนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น ทั้งจากนักวิชาการไทยและต่างประเทศ ได้ให้แนวความคิดไว้ดังนี้

ความหมายของความคิดเห็น

จากการตรวจสอบเอกสารปรากฏว่า มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) (2538 : 735-736) ได้กล่าวว่า ความเห็น (ทิฐิ) หมายความว่า ความรวมถึง ความเชื่อถือ ลัทธิ ทฤษฎี ความเข้าใจตามนัยเหตุผลข้อที่เข้ากับความเข้าใจของตน หลักการที่เห็นสมควร ข้อที่ถูกต้อง ข้อที่เชิดชูเอาไว้ ความใฝ่นิยมหรือที่ปัจจุบันเรียกว่าค่านิยม รวมไปถึงอุดมการณ์ แนวทัศน์ในการมองโลกและชีวิต ที่เรียกว่า โลกทัศน์และชีวทัศน์ต่างๆ ตลอดจนทัศนคติพื้นฐานที่สืบเนื่องจากการเก็บความเข้าใจและความใฝ่ใฝ่เหล่านั้น ถ้าจะจัดเข้าเป็นพวกๆ ก็คงมี 2 ระดับ คือ ความเห็น ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่า ดี ไม่ดี ควรจะเป็น เป็นต้น

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543 : 78) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างไรนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้น การวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จำลอง เงินดี (2534 : 2) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคนแต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเจ้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

ฟรีแมน (Freeman, 1995 : 609) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์ วัตถุและความคิดเห็น โดยมีลักษณะที่คงที่แน่นอน ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และมีรูปแบบการตอบสนองอย่างเดียวกัน

สรุปได้ว่าความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึกนึกคิดความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใด เรื่องหนึ่ง ด้วยการพูด หรือเขียน ภายใต้พื้นฐานของความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น เข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดสินใจ ซึ่งความคิดเห็นนั้น อาจจะเป็นไปในทางเห็นด้วยเฉย ๆ หรือไม่เห็นด้วยก็ได้

กู๊ด (Good, 2006 : 17) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไว้หลายความหมาย ได้แก่

1. ความหมายทั่วไป หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ข้อพิจารณา ความรู้สึกหรือทัศนะที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างแน่นอน และยังขาดน้ำหนักทางเหตุผลหรือการวิเคราะห์ หรือกล่าวกว้างๆ ได้ว่ามีความเป็นไปได้มากกว่าความรู้
2. ความหมายเฉพาะ หมายถึง การพิจารณาหรือการวินิจฉัยอย่างมีแบบแผนจากแหล่งข้อมูล หรือบุคคลที่เชื่อถือได้
3. ความคิดเห็นสาธารณะ (Public Opinion) หมายถึง การพิจารณาหรือข้อวินิจฉัยรวมๆ ของกลุ่มคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือข้อเท็จจริง

สรุปได้ว่าลักษณะความคิดเห็นจะแสดงออกมาต่อสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคน วัตถุหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในแง่บวกและลบ คือ ความรู้สึกที่ดี-ไม่ดี ชอบ-ไม่ชอบ พอใจ-ไม่พอใจ ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมในสังคมนั้นๆ ที่กระตุ้นให้แสดงความรู้สึกนึกคิดออกมา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้น มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2540 : 50) ได้กล่าวว่า “อายุ มีผลต่อเจตคติของบุคคลส่วนใหญ่ มักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ยาก ซึ่งทำให้มีผลต่อเจตคติของเขาเอง นอกจากอายุแล้วยังมีตัวแปรอื่นๆ อีกมากมาย เช่น ปฏิกริยาของบุคคลต่อสิ่งเร้า ข่าวสาร เป็นต้น บุคคลที่แตกต่างกันจะมีปฏิกริยาไม่เหมือนกัน ผลที่จะมีต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความคิดย่อมแตกต่างกันไปด้วย

รัชนี พัทธัญญาดี (2546 : 20) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลมากต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นเพราะการศึกษาจะทำให้บุคคลนั้นๆ มีความรู้เรื่องต่างๆ เพิ่มขึ้น ดังนั้น คนที่มีความรู้มากส่วนมากจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.2 ความเชื่อ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในการยอมรับต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจแตกต่างกันออกไป เช่น ความเชื่อในการนับถือศาสนา เป็นต้น

1.3 สถานภาพทางสังคม หมายถึง สิทธิและหน้าที่ที่มีต่อผู้อื่น และต่อสังคมหรือกลุ่มเป็นส่วนรวม

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบของงาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 การอบรมของครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่หรือบุคคลในครอบครัวสั่งสอนโดยทางตรงหรือทางอ้อม ให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนหรือรับเอาระเบียบวิธีกฎเกณฑ์ค่านิยมต่างๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติ และความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมาก เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใด หรือสังคมใดก็จะต้องยอมรับ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น และในที่สุดก็มักจะมีความคิดเห็นคล้อยตามไปกับกลุ่มและสังคมนั้นด้วย

2.3 สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นสิ่งที่สร้างความคิดทั้งทางด้านบวกและด้านลบ

การวัดความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ พบได้ว่าการวัดความคิดเห็นนั้น มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2531 : 3) ได้กล่าวถึงมาตราวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่ใช้กันอยู่แพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สตัน (Thurston's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็นหรือทัศนคติไปในทางเดียวกันและเสมือนว่าเป็น scale ที่มีช่วงห่างเท่ากัน (equal-appearing intervals)

2. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกันและสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

3. วิธีจำแนกแบบ เอส ดี สเกล (Semantic Differential Scale : S-D Scale) เป็นวิธีการวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar Adjective) เช่น ดี-เลว, ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

4. วิธีของไลเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะว่าเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 4 หรือ 5 คำตอบ และให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ

นีออน กลิ่นรัตน์ (2525 : 15-16) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นและทัศนคติ มีความหมายและลักษณะต่างๆ ใกล้เคียงกันมาก. ดังนั้น การวัดความคิดเห็นจึงใช้วิธีการวัดทางทัศนคติได้ด้วย แต่เนื่องจากทัศนคติเป็นพฤติกรรมภายใน และไม่สามารถทราบได้เลยว่าบุคคลมีทัศนคติอย่างไร ดังนั้นจึงต้องใช้วิธีการอนุมานจากพฤติกรรมภายนอกที่บุคคลแสดงออก และมีวิธีการวัดหลายๆ อย่างด้วยกัน ดังเช่น การรายงานตนเองเป็นการวัดทัศนคติโดยวิธีการให้ผู้ถูกวัดรายงานตนเองถึงความรู้สึกทำที่ต่อสิ่งนั้นๆ อาจเป็นไปในรูปทางบวกหรือทางลบไม่ได้แยกวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก หรือด้านพฤติกรรม แต่จะวัดเพียง ดี-ไม่ดี สนับสนุน-คัดค้าน เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย มาตรวัด ทัศนคติแบบนี้แบ่งออกได้หลายประเภท เช่น มาตรวัดของ ลิเคิร์ต (Likert-Type Scales) ได้สร้างมาตรวัดทัศนคติโดยพัฒนามาจากของ Thurstone มีข้อความทั้งบวกและทางลบปะทะกัน ส่งไปให้ผู้ตอบตัดสินใจว่าข้อความใดตรงกับระดับความคิดเห็นของผู้ตอบมากที่สุด ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่มีความเห็น ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สรุปได้ว่าความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของแต่ละบุคคลในการตัดสินใจประเมินค่า หรือแสดงทรรศนะเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยมีความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยมเป็นองค์ประกอบ ความคิดเห็นแสดงออกได้ทางการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานทางด้านความรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และข้อมูลข่าวสารของแต่ละบุคคลซึ่งไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ซึ่งสามารถวัดความคิดเห็นได้โดยอาจใช้ระดับคะแนน 5 ระดับ

การศึกษาค้นคว้าข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมาเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในด้านการสร้างประโยคพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศทำให้พบว่าม้งงานวิจัยหลายเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศมีดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

ชนิษฐา ปัตลา ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน และอรรณู ชูยกระเดื่อง (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดมหาสารคาม : การวิเคราะห์กลุ่มพหุ มีความมุ่งหมายดังนี้ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียน 2) พัฒนาแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียน 3) ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 390 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 420 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 391 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบวัดการกำกับตนเองในการเรียน แบบวัดการรับรู้ ความสามารถของตน แบบวัดเป้าหมายในการเรียน แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แบบวัดการอบรมเลี้ยงดู และแบบวัดความวิตกกังวล ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรง คือ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง ตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การอบรมเลี้ยงดู และความวิตกกังวล และตัวแปรที่มีตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมคือ เป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง

สุติ กลิ่นสุวรรณ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการเรียนจำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนจำนวน 8 แผน แบบฝึกทักษะจำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการทดลองโดยทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนทดลองสอน แล้วจึงดำเนินการทดลองสอนโดยใช้แผนการสอนและแบบฝึกทักษะ จากนั้นทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยแบบทดสอบเดิม แล้วเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ t-test (Dependent Samples) ผลการทดลองพบว่าคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุพัตรา กองทรัพย์ (2548) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด

สายหยุด จันทร์มา (2549) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเรื่อง Food for health สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2549 อ้างถึงใน Research Support, n.d.) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผล การศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบางละมุง อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี กลุ่มที่ศึกษาประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา ครู นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาของโรงเรียนบางละมุง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบจงใจ (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ การประชุมเฉพาะกลุ่ม (focus group) การสัมภาษณ์ การสังเกต และการศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา และ รายงานผลในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยหลักต่าง ๆ ที่ส่งผลซึ่งกันและกัน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยหลักที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มี 4 ประการ คือ ปัจจัยหลัก ด้านโรงเรียน ด้านชุมชน ด้านครอบครัว และด้านนักเรียน และปัจจัยหลักด้านนักเรียนส่งผลโดยตรง ต่อปัจจัยหลักด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยเกี่ยวข้องกับปัจจัยย่อยทุก ๆ ด้าน คือ ด้านความประพฤติ กีฬาและสุขภาพร่างกาย ความขยันหมั่นเพียรและความตั้งใจเรียน การหารายได้ พิเศษ ความกตัญญูและคุณธรรมจริยธรรม คุณลักษณะของนักเรียน การค้นคว้าเพิ่มเติมและ อุปกรณ์เสริมความรู้ (เช่น อินเทอร์เน็ต) ระดับความสามารถและผลการเรียน พื้นฐานการศึกษา ทักษะคิดและความคาดหวังของนักเรียน ส่วนปัจจัยหลัก 3 ปัจจัยที่เหลือ เป็นปัจจัยหลักที่ส่งผล ทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ปรานอม แก้วสุข (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดิน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพ แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบความสามารถ ทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดิน (วิศิษฐ์ราษฎร์รังสรรค์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร ปีการศึกษา 2552 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 15 คน ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 30 ชั่วโมง แบบแผนการทดลองคือ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียน แบบทดสอบวัดทักษะการเขียน และแบบสอบถามความคิดเห็น วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัยพบว่า 1) พบว่า

ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.99/77.41 2) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.82

คารุณี อินทุฤทธิ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอนศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ที่ เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 31101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนห้องสอนศึกษาจำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ สรุปผลการวิจัย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 84 ของนักเรียนอยู่ในระดับดี

สุพรรณา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดไทรย้อย (ญาณธรรมสัมฤทธิ์) จังหวัดเพชรบุรีจำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบทดสอบวัดทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนจำนวน 20 ข้อ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกการเป็นต้น โดยผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้สร้างแบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพประกอบสวยงาม มีรูปแบบที่หลากหลาย เนื้อหาน่าสนใจ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่ใกล้ตัวมาสร้างเป็นแบบฝึก 2) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าประสิทธิภาพ 85.15/81.20 3) ผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและอ่อนอาจจะใช้เวลาในการทำแบบฝึกช้ากว่า แต่ก็เข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น 4) นักเรียนมีทักษะในการ เขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 5) นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ และรักความเป็นไทย/รักท้องถิ่น อยู่ในระดับดี 6) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยในต่างประเทศ

แมคพิก (McPeake, 1979 อ้างถึงใน บังอร แก่นจันทร์, 2544 : 101) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

กล่าวโดยสรุปงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนซึ่งปรากฏผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการพัฒนาแบบฝึกเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในด้านการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง Sentence Building ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จังหวัดเพชรบุรี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็น การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ด้านการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ได้มาด้วยความยินดีและเต็มใจเป็นอาสาสมัครกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building
2. แผนการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน
4. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การพัฒนาแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักไวยากรณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ได้แก่ ชนิดของคำ (Part of Speech) แบบแผนประโยค (Sentence Pattern) และการแสดงกาลเวลา (Tense) จากเอกสาร ตำรา ได้แก่ หนังสือ Basic English Usage ของสวาน (Swan, 1994) หนังสือ Grammar Sense 2 ของ พาฟลิคน์ (Pavlikn , 2004) หนังสือ Advanced Grammar in Use ของ ฮิวอิงส์ (Hewings, 2003) หนังสือ A Practical English Grammar: 4th ed ของ โทมัสและมาร์ตินเนท (Thomson & Martinet, 2000)

1.2 ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาสาระเกี่ยวกับชนิดของคำ (Part of Speech) แบบแผนประโยค (Sentence Pattern) และการแสดงกาลเวลา (Tense) จากเอกสาร ตำรา ได้แก่ หนังสือ Oxford Practice Grammar ของ อีสท์วูด (Eastwood, 1999) หนังสือ How English Works: a grammar practice book ของ สวานและวอลเตอร์ (Swan & Walter, 1997) หนังสือ English Grammar in Use: a self-study reference and practice book for advanced learners of English: with answer ของ เมอร์ฟี (Murphy, 1995)

1.3 ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะจากเอกสาร หนังสือตำราและงานวิจัย

1.4 ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ในปี

การศึกษา 2558 จังหวัดเพชรบุรี เพื่อประเมินความคิดเห็นลักษณะของแบบฝึกหัดที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกเรื่อง Sentence Building (ภาคผนวก ก)

1.5 ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ให้มีความสอดคล้องกับหลักการสร้างแบบฝึกตามข้อมูลที่ได้ศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์มาจากการสัมภาษณ์ ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่มีประโยชน์และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาแบบฝึกประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยสร้างแบบฝึกได้ 4 ชุด พร้อมด้วยคู่มือ 1 เล่ม ดังนี้ (ภาคผนวก ข)

1.5.1 ชุดที่ 1 เรื่อง Part of Speech มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำชนิดต่าง ๆ และสามารถนำไปใช้ในการแต่งประโยคได้อย่างถูกต้อง

1.5.2 ชุดที่ 2 เรื่อง Sentence Pattern มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน เพื่อให้สามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้อย่างถูกต้อง

1.5.3 ชุดที่ 3 เรื่อง Tense มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของ Tense โครงสร้าง Tense และสามารถเลือกใช้ Tense ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง

1.5.4 ชุดที่ 4 เรื่อง Sentence Building มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง part of speech เรื่อง sentence pattern และ tense ไปใช้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้อย่างถูกต้อง

1.5.5 คู่มือมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำแบบฝึกทั้ง 4 ชุดไปใช้ตามลำดับขั้นตอน อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง Part of Speech เรื่อง Sentence Pattern และ Tense ไปใช้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ทั้งนี้แบบฝึกทั้ง 4 ชุดนั้นในแต่ละชุด มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- คำนำเพื่อชี้แจงความเป็นมาและภาพรวมของแบบฝึก
- คำชี้แจงเพื่อบอกองค์ประกอบของแบบฝึก
- คำแนะนำสำหรับครูผู้สอนเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถใช้แบบฝึกเพื่อการเรียน

การสอนให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

- คำแนะนำสำหรับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้แบบฝึกให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

- จุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อบอกว่าแบบฝึกนี้ต้องการให้ผู้เรียนทำสิ่งใดได้บ้าง

- ใบความรู้ ใบงาน และเฉลยคำตอบเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยยึดการดำเนินขั้นตอนตามหลักการของการสร้างแบบฝึก

- แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ทดสอบความรู้พื้นฐานของตนเองและตรวจสอบความก้าวหน้าของตนเองในการเรียนรู้

1.6 นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ไปทดลองใช้กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนรายวิชาไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ 1 ในหัวข้อการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการใช้แบบฝึก และประเมินผลของการใช้รวมทั้งให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นต่อแบบฝึกนี้ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ 1) ด้านความครอบคลุมเนื้อหา 2) ด้านความยากง่ายของคำศัพท์ 3) ด้านองค์ประกอบของแบบฝึกแต่ละชุด 4) ด้านความสะดวกในการนำไปใช้ 5) ด้านการส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานมากขึ้น 6) ด้านข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยพบผลดังต่อไปนี้ (ภาคผนวก ค)

1.6.1 ผลจากการสังเกตพฤติกรรมการใช้แบบฝึก และประเมินผลของการใช้ โดยผู้วิจัยพบว่า 1) แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่อง Part of Speech ควรเพิ่มจำนวนคำศัพท์ให้มากขึ้นเพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์ให้กว้างขวางมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำกริยา 2) แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่อง Sentence Pattern ควรเพิ่มใบงานที่ให้ผู้เรียนฝึกจำแนกแยกแยะองค์ประกอบของ Sentence Pattern แต่ละแบบให้มากขึ้น เพราะจะทำให้ผู้เรียนชำนาญในการสร้างประโยคได้อย่างถูกต้อง 3) แบบฝึกชุดที่ 3 เรื่อง Tense นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของ Tense โครงสร้าง Tense ได้ดี แต่การเลือกใช้ Tense ควรเพิ่มใบงานให้นักศึกษาได้ฝึกฝนมากขึ้น 4) แบบฝึกชุดที่ 4 เรื่อง Sentence Building นั้น นักศึกษายังสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้ไม่ดีเท่าที่ควร เพราะนักศึกษาหลายคนยังคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแต่งเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้หลายครั้งเกิดปัญหาในประเด็นที่ว่า นักศึกษาเรียงคำภาษาอังกฤษตามประโยคภาษาไทย ดังนั้นจึงควรเพิ่มใบความรู้และใบงาน เพื่อแก้ปัญหานี้

1.6.2 ผลจากการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาพบว่า ควรเพิ่มเติมข้อมูลในใบความรู้ให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาจะได้ศึกษาได้ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่วนข้อดีของแบบฝึกได้แก่ มีความละเอียด คำศัพท์ที่นำมาสร้างประโยคไม่ยากมาก และเพื่อความสะดวกในการใช้ควรทำออกมาในลักษณะของรูปเล่มเอกสาร และ CD

โดยหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 นี้ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามผลการประเมินของนักศึกษาและจากการประเมินโดยผู้วิจัยเอง

1.7 นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ทั้ง 4 ชุด รวมทั้งคู่มือที่ได้ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์นิภา เพชรสม ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุทัศน์ นาคจั่น อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนุวรรณ กำคำ อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เผด็จ กำคำ อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และ ดร. นพมาศ หงษาชาติ อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ (ภาคผนวก ก) ประเมินแบบฝึกในแต่ละด้านด้วยแบบประเมิน (ภาคผนวก ง) โดยใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้ (สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์, 2551 : 1)

คะแนน +1 สำหรับการประเมินว่าเห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดไว้ในแบบสอบถาม

คะแนน 0 สำหรับการประเมินว่าไม่แน่ใจกับข้อความที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามนี้จะเหมาะสมหรือไม่

คะแนน -1 สำหรับการประเมินว่าไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดไว้ในแบบสอบถาม

บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ระหว่างแบบฝึกทักษะกับข้อความที่เป็นรายละเอียดในแต่ละด้านโดยในการวิจัยในครั้งนี้ทุกข้อความมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 และหลายข้อความ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 ซึ่งแสดงว่าลักษณะของแบบฝึกตามข้อความนั้น ๆ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้จัดการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอื่น ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะไว้ในตอนท้ายของแบบสอบถามและได้นำประเด็นที่ได้รับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบฝึก (ภาคผนวก จ)

1.8 นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ปรับปรุงแก้ไขตามที่คุณผู้เชี่ยวชาญแนะนำแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ดังต่อไปนี้ (ภาคผนวก ฉ)

การทดลองครั้งที่ 1 การทดลองเดี่ยว

ในการทดลองใช้ครั้งที่ 1 นี้ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 3 คน ประกอบด้วย นักศึกษาที่เรียนเก่ง 1 คน เรียนปานกลาง 1 คน และ เรียนอ่อน 1 คน โดยพิจารณาจากผลการทดสอบวัดความสามารถทักษะภาษาอังกฤษก่อนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 1 โดยให้ผู้เรียนทดลองใช้แบบฝึกที่ละเล่มเรียงตามลำดับ โดยในแต่ละเล่มจะดำเนินการทดลองที่เริ่มจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ศึกษาใบความรู้ ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ได้แก่ เวลา ความชัดเจนของเนื้อหาในใบความรู้ รวมทั้งการจัดลำดับในการทำใบงานต่าง ๆ รวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อบกพร่องและปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ซึ่งพบว่าแบบฝึกในแต่ละเล่มในด้านใบความรู้นั้นมีรายละเอียดน้อยเกินไปที่จะให้นักศึกษาทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระของเรื่องนั้น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าจำนวนใบงานของแต่ละเล่มมีน้อยเกินไป ซึ่งทำให้นักศึกษาไม่ชำนาญในการฝึกเรื่องนั้น ๆ เท่าที่ควร โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 1 พบว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 1

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ กระบวนการ (E ₁)	คะแนนเต็มของ กระบวนการ	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ ผลลัพธ์ (E ₂)	คะแนนเต็ม ของผลลัพธ์	ประสิทธิภาพ E ₁ /E ₂
ชุด 1 part of speech	48.33	80	45.00	20	48.33/45.00
ชุด 2 sentence pattern	42.50	120	41.67	20	42.50/41.67
ชุด 3 tense	46.67	20	43.33	20	46.67/43.33
ชุด 4 sentence building	35.55	30	31.67	20	35.55/31.67
รวม	43.86	250	40.42	80	43.86/40.42

การทดลองครั้งที่ 2 การทดลองกลุ่ม

ในการทดลองใช้ครั้งที่ 2 นี้ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 15 คน ประกอบด้วย นักศึกษาที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน คละกัน ที่ไม่ใช่ นักศึกษากลุ่มเดิม และยังไม่เคยใช้ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มาก่อน โดยผู้วิจัย จะพิจารณาวิธีการใช้แบบฝึก สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาอย่างใกล้ชิด และสอบถามความคิดเห็น ของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกแล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องซึ่งพบว่าไปงานที่นำไปคิด คะแนนสำหรับหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ควรพิจารณาคัดเลือกให้มีความเหมาะสม มากขึ้น โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 2 พบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 2

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ กระบวนการ (E_1)	คะแนนเต็มของ กระบวนการ	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ ผลลัพธ์ (E_2)	คะแนนเต็ม ของผลลัพธ์	ประสิทธิภาพ E_1/E_2
ชุด 1 part of speech	64.93	100	64.33	20	64.93/64.33
ชุด 2 sentence pattern	58.83	200	57.56	30	58.83/57.56
ชุด 3 tense	61.50	40	59.17	32	61.50/59.17
ชุด 4 sentence building	59.00	60	51.28	13	59.00/51.28
รวม	60.65	400	58.67	95	60.65/58.67

การทดลองครั้งที่ 3 การทดลองภาคสนาม

ในการทดลองใช้ครั้งที่ 3 นี้ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 30 คน ประกอบด้วยนักศึกษาที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และ เรียนอ่อน คละกัน ที่ไม่ใช่ นักศึกษากลุ่มเดิมและ

ยังไม่เคยใช้ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มาก่อน โดยผู้วิจัยพิจารณาวิธีการใช้แบบฝึก สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาอย่างใกล้ชิด และสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึก ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ไม่พบว่ามีปัญหาใดๆ โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 3 พบว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาษาอังกฤษ ในการทดลองใช้ครั้งที่ 3

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ กระบวนการ (E ₁)	คะแนนเต็มของ กระบวนการ	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ ผลลัพธ์ (E ₂)	คะแนนเต็ม ของผลลัพธ์	ประสิทธิภาพ E ₁ /E ₂
ชุด 1 part of speech	77.76	116	75.33	20	58.67/75.33
ชุด 2 sentence pattern	72.77	471	71.11	30	72.77/71.11
ชุด 3 tense	71.75	40	72.92	32	71.75/72.92
ชุด 4 sentence building	70.04	83	72.05	13	70.04/72.05
รวม	73.21	710	72.77	95	73.21/72.77

1.9 นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ทดลองหาประสิทธิภาพและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี จำนวน 30 คน ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560

2. การสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ภาคผนวก ข)

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (How to teach grammar, n.d.) ศึกษาเอกสารการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากหนังสือศาสตร์การสอนของ ทิศนา แจมมณี (2555) และเอกสารของมยุรี อรรถมาศ (ม.ป.ป.) หนังสือการออกแบบการสอนแบบย้อนกลับ Backward Design ของ ฌนัท ธาตุทอง (2552)

2.2 สร้างแผนการจัดการเรียนการสอนแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ทั้งหมด 6 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมงโดยผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง ในแต่ละแผนมีรายละเอียดดังนี้

แผนที่ 1 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาพรวมของประโยคได้แก่ ความหมายและองค์ประกอบของประโยค มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ที่เป็นข้อสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคพื้นฐานประเภทต่างๆ ได้แก่ บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับความหมายของประโยค โดยให้ผู้เรียนซักถามแสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติจำแนกข้อความที่เป็นประโยคและที่ไม่เป็นประโยค

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับองค์ประกอบของประโยค ได้แก่ ภาคประธาน (subject) และภาคแสดง (predicate) โดยให้ผู้เรียนซักถามแสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติเพื่อจำแนกภาคประธานและภาคแสดงของประโยค

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้แก่ประโยคบอกเล่า (positive sentence) ประโยคบอกปฏิเสธ (negative sentence) ประโยคคำถาม (interrogative sentence) ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง (imperative sentence) ประโยคอุทาน (exclamatory sentence) แล้วให้ผู้เรียนร่วมกันซักถามและฝึกปฏิบัติจำแนกประโยคชนิดต่างๆ

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยนำเสนอตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มีการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การสนทนาทักทายกัน การบรรยายผู้คน สิ่งของ ป้ายประกาศต่าง ๆ ได้แก่ บอกทาง ป้ายบอก ป้ายห้าม ตามสถานที่ทั่วไป ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันยกตัวอย่างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ตนเองเคยพบเห็นหรือเคยใช้ในการสื่อสารมานำเสนอให้เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนฟัง

แผนที่ 2 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) ที่นำมาใช้ในการสร้างประโยคมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวน ซักถาม และอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยค ที่ได้เรียนไปในแผนที่ 1 ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาใช้ในการแต่งประโยค ได้แก่ คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) แบบแผนประโยค (sentence pattern) และ tense ซึ่งในแผนนี้จะศึกษาเกี่ยวกับ part of speech จากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) เรื่อง part of speech

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประโยคโดยให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายว่า ประโยคเหล่านี้ ประกอบด้วย คำชนิดใดบ้าง (part of speech) แล้วอธิบายพร้อมยกตัวอย่างคำและหน้าที่ของคำชนิดต่าง ๆ แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปราย แสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติเพื่อจำแนกคำ และหน้าที่ของคำชนิดต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยแจกเล่มเอกสารแบบฝึกชุดที่ 1 เรื่อง part of speech โดยในเล่ม ประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงาน และคำแนะนำการใช้แบบฝึกจากนั้นผู้วิจัยอธิบายแนะนำการใช้แบบฝึกจนผู้เรียนเข้าใจ โดยมีลำดับการใช้ดังนี้

- 1) ผู้เรียนอ่านคำแนะนำในการใช้
- 2) ผู้เรียนศึกษาใบความรู้
- 3) ผู้เรียนทำใบงานไปตามลำดับ

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนลงมือทำแบบฝึกตามที่ได้อธิบายไว้ในขั้นที่ 3 โดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาคำแนะนำ การศึกษาใบความรู้ซึ่งผู้เรียนสามารถซักถามเกี่ยวกับข้อมูลในใบความรู้เพิ่มเติมได้ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำใบงานในเล่มให้เรียบร้อยครบถ้วนแล้วผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนใบงานทั้งหมด

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เรื่อง part of speech ชุดเดียวกับ แบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

แผนที่ 3 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ แบบแผน ประโยค (sentence pattern) ที่ใช้เป็นแนวทางในการเรียบเรียงคำเพื่อให้เป็นประโยคภาษาอังกฤษ พื้นฐานชนิดต่าง ๆ ได้แก่ บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทานมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวน ซักถาม และอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำชนิดต่างๆ (part of speech) ที่ได้เรียนไปในแผนที่ 2 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาใช้ในการแต่งประโยคนอกจากคำชนิดต่างๆ (part of speech) แล้วยังต้องให้ความสำคัญกับ แบบแผนประโยค (sentence pattern) และ tense ซึ่งในแผนที่นี้จะศึกษาเกี่ยวกับแบบแผนของประโยค (sentence pattern) จากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) เรื่อง sentence pattern

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประโยคโดยให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายว่า ประโยคเหล่านี้มีแบบแผนประโยคอย่างไร แล้วอธิบายพร้อมยกตัวอย่างแบบแผนประโยคพื้นฐาน ภาษาอังกฤษประเภท บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปราย แสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติเพื่อจำแนกแบบแผนของประโยคชนิดต่างๆ

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยแจกเล่มเอกสารแบบฝึกชุดที่ 2 เรื่อง sentence pattern โดยในเล่มประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงาน และคำแนะนำการใช้แบบฝึกจากนั้นผู้วิจัยอธิบายแนะนำการใช้แบบฝึกจนผู้เรียนเข้าใจ โดยมีลำดับการใช้ดังนี้

- 1) ผู้เรียนอ่านคำแนะนำในการใช้
- 2) ผู้เรียนศึกษาใบความรู้
- 3) ผู้เรียนทำใบงานไปตามลำดับ

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนลงมือทำแบบฝึก ตามที่ได้อธิบายไว้ในขั้นที่ 3 โดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาคำแนะนำ การศึกษาใบความรู้ซึ่งผู้เรียนสามารถซักถามเกี่ยวกับข้อมูลในใบความรู้เพิ่มเติมได้ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำใบงานในเล่มให้เรียบร้อยครบถ้วน จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนใบงานทั้งหมด

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เรื่อง sentence pattern ชุดเดียวกับ แบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้งสองอย่าง

แผนที่ 4 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเกี่ยวกับกาลเวลา (tense) ที่ต้องแสดงกาลเวลาของการเกิดเหตุการณ์นั้น ๆ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวน ซักถาม และอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำชนิดต่าง ๆ (part of speech) ที่ได้เรียนไปในแผนที่ 2 และแบบแผนของประโยค (sentence pattern) ในแผนที่ 3 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาใช้ในการแต่งประโยค นอกจากคำชนิดต่าง ๆ (part of speech) และแบบแผนของประโยค (sentence pattern) แล้ว ยังต้องให้ความสำคัญกับ เรื่อง กาลเวลา (tense) จากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) เรื่อง tense

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประโยคโดยให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายว่า ประโยคเหล่านี้มีการแสดงกาลเวลาไว้ที่ส่วนใดของประโยค และลักษณะของการแสดงกาลเวลาเป็นอย่างไรบ้าง แล้วอธิบายพร้อมยกตัวอย่างเกี่ยวกับ ประเภท โครงสร้าง และการใช้ tense แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปราย แสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับ tense

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยแจกเล่มเอกสารแบบฝึกชุดที่ 3 เรื่อง tense โดยในเล่มประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงาน และคำแนะนำการใช้แบบฝึกจากนั้นผู้วิจัยอธิบายแนะนำการใช้แบบฝึกจนผู้เรียนเข้าใจ โดยมีลำดับการใช้ดังนี้

- 1) ผู้เรียนอ่านคำแนะนำในการใช้
- 2) ผู้เรียนศึกษาใบความรู้
- 3) ผู้เรียนทำใบงานไปตามลำดับ

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนลงมือทำแบบฝึก ตามที่ได้อธิบายไว้ในขั้นที่ 3 โดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาคำแนะนำ การศึกษาใบความรู้ซึ่งผู้เรียนสามารถซักถามเกี่ยวกับข้อมูลในใบความรู้เพิ่มเติมได้ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำใบงานในเล่มให้เรียบร้อยครบถ้วน จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนใบงานทั้งหมด

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เรื่อง tense ชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้งสองอย่าง

แผนที่ 5 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทต่าง ๆ ได้ ประกอบด้วย บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวน ซักถาม และอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการสร้างประโยคได้แก่คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) แบบแผนของประโยค (sentence pattern) และ tense ผู้เรียนร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับสิ่งสำคัญเหล่านี้ จากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) เรื่อง sentence building

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยอธิบายการสร้างประโยคแบบต่างๆ พร้อมยกตัวอย่างโดยให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปราย ซักถาม แสดงความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานชนิดต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยแจกเล่มเอกสารแบบฝึกชุดที่ 4 เรื่อง sentence building โดยในเล่มประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงาน และคำแนะนำการใช้แบบฝึก จากนั้นผู้วิจัยอธิบายแนะนำการใช้แบบฝึกจนผู้เรียนเข้าใจ โดยมีลำดับการใช้ดังนี้

- 1) ผู้เรียนอ่านคำแนะนำในการใช้
- 2) ผู้เรียนศึกษาใบความรู้
- 3) ผู้เรียนทำใบงานไปตามลำดับ

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนลงมือทำแบบฝึก ตามที่ได้อธิบายไว้ในขั้นที่ 3 โดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาคำแนะนำ การศึกษาใบความรู้ ซึ่งผู้เรียนสามารถซักถามเกี่ยวกับข้อมูลในใบความรู้เพิ่มเติมได้ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำใบงานในเล่มให้เรียบร้อยครบถ้วน จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนใบงานทั้งหมด

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เรื่อง sentence building ชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จากนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันเฉลยและตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้งสองอย่าง

แผนที่ 6 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อให้สามารถแต่งประโยคได้อย่างถูกต้องแม่นยำ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันทบทวนว่าในการแต่งประโยคต้องใช้คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) ต้องเรียบเรียงคำให้เป็นไปตามแบบแผนประโยค (sentence pattern) แล้วยังต้องมีการใช้ tense อีกด้วย

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้ทบทวน เน้นย้ำ และฝึกปฏิบัติจนผู้เรียนมีความมั่นใจในการแต่งประโยคพื้นฐานภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เพื่อวัดความสามารถในการแต่งประโยคโดยเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จากนั้นผู้เรียนและผู้วิจัยร่วมกันเฉลยคำตอบและตรวจให้คะแนน

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยและผู้เรียนร่วมกันสรุปบทเรียนทั้งหมดที่เรียนมาแล้วเพื่อทบทวนและเน้นย้ำความเข้าใจ

2.3 หลังจากสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกับที่ประเมินแบบฝึกทักษะเป็นผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนการสอน โดยพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรม การวัดผลและประเมินผล

2.4 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแผนการจัดการเรียนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ก่อนนำไปทดลองสอนจริง โดยนำไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 1 เพื่อหาข้อบกพร่องและทดสอบเวลาที่เหมาะสมเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ข้อร้อง เป็นแบบเขียนตอบซึ่งตรวจให้คะแนนแบบถูกให้ 1 ผิดให้ 0 จำนวน 50 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือเทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544) หนังสือ Language Test at School: A Pragmatic Approach ของออลเลอร์ (Oller, 1979) และหนังสือ

English as a Second Language: from Theory to Practice ของ ฟินอคชีโย (Finocchiaro, 1974) หนังสือ Modern Language Testing A Handbook แวลเลต (Vallette, 1977) หนังสือการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ สวาน (Swain, 1984) หนังสือการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของแฮริส (Harris, 1988)

3.2 สร้างแบบทดสอบอัตนัยแบบ 1-0 วัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประกอบด้วย การแต่งประโยค บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และการแปลงประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และการแปลงประโยคภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ รวมทั้งหมดจำนวน 100 ข้อ

3.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพ ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นมานั้นสอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังต่อไปนี้ (สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์, 2551 : 1)

คะแนน +1 ข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

คะแนน -1 ข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนี ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบข้อนั้น ๆ มีเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นแบบทดสอบ ส่วนข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะคัดออกหรืออาจจะนำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่

3.4 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วและได้เสนอแนะไว้ไปปรับปรุงแก้ไข ด้านสำนวน ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยค ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียน รายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 103 คน

3.6 นำแบบทดสอบที่ได้จากการทดสอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สูตร KR-20 และ KR-21 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ได้ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของ

ข้อสอบแบบอิงกลุ่ม ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (ค่าความเชื่อมั่น) ของครอนบาค = 0.9006 ค่าความเที่ยง (Reliability) KR-20 = 0.9017 ค่าความเที่ยง (Reliability) KR-21 = 0.8647 เทคนิค 27% ของจุดเต็ม ฟาน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 184-217) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 1.00 โดยคัดเลือกข้อสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสมโดยในการวิจัยครั้งนี้แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22-0.63 จำนวน 50 ข้อ (ภาคผนวก ข)

3.7 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบแบบอัตนัยที่ให้ผู้ทดสอบเขียนโดยได้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ (Brookhart, 1999 อ้างถึงใน Moskal, 2001; Marzano et. al., 1993 อ้างถึงใน Andrade, n.d.)

ตารางที่ 3.4 เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบอัตนัยรายข้อ

เกณฑ์	คะแนน
ถ้าประโยคที่เขียนถูกต้องในด้าน part of speech , sentence pattern, tense	1
ถ้าประโยคที่เขียนปรากฏว่ามีที่ผิดในเรื่อง part of speech หรือ sentence pattern หรือ tense	0

3.8 นำเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมประเมินโดยพิจารณาว่าเกณฑ์ที่สร้างขึ้นมานั้นสอดคล้อง เหมาะสมกับแบบทดสอบหรือไม่ และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

3.9 กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจแบบทดสอบอัตนัยฉบับนี้โดยต้องเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษผู้วิจัย หรือผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานและสามารถตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดได้

3.10 หาความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2552 : 328)

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้ (ภาคผนวก ฉ)

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือวิธีวิจัยทางการศึกษาของบุญเรียง ขจรศิลป์ (2543) หนังสือการวิจัยเบื้องต้นของบุญชม ศรีสะอาด (2545) หนังสือเอกสารคำสอนวิชา

วป502 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดทางพฤติกรรมศาสตร์ของ อรพินทร์ ชูชม (2545) และหนังสือระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติของ สุวิมล ติรกันันท์ (2548)

4.2 นำข้อมูลทั้งหมดมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ในด้านต่างๆ เช่น ด้านวัตถุประสงค์ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมในใบงาน และด้านองค์ประกอบอื่นๆ โดยเขียนเป็นข้อความในลักษณะขอประโยชน์บอกเล่าและในตอนท้ายของแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม แบบสอบถามใช้วิธีกำหนดมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้ (อรพินทร์ ชูชม, 2545)

มากที่สุด	ให้	5 คะแนน
มาก	ให้	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบ ความถูกต้องเหมาะสม ของการใช้ภาษา และความครอบคลุมของข้อความที่ต้องการสอบถาม แล้ว ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try-out) กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2559 กลุ่มเดียวกับที่ได้รับการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนการสอน

4.5 นำผลการทดลองใช้แบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 125) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.71

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้ แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2543)

ตารางที่ 3.5 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

T1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

T2 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Post-test)

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

X หมายถึง การทดลองสอนการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน

2. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 เตรียมความพร้อมผู้เรียนโดยก่อนการดำเนินการทดลองสอนผู้วิจัยได้จัดปฐมนิเทศครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อม โดยมีการซักถามให้มีความเข้าใจตรงกันในบทบาทหน้าที่ เป้าหมายของการเรียน การประเมินผลการเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องกระทำ เพื่อให้การดำเนินการทดลองสอนเป็นไปได้อย่างราบรื่น

2.2 ทดสอบก่อนทดลองสอน (pre-test) ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.3 ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้แผนการสอนจำนวน 6 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการทดลอง 18 ชั่วโมง

2.4 ทดสอบหลังทดลองสอน (post-test) ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

2.5 สอบถามความคิดเห็นของครูกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยทำแบบสอบถามหลังจากการทดลองเสร็จสิ้นลง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีการดำเนินงานดังต่อไปนี้

1. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยใช้สถิติหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ 70/70

2. การหาความก้าวหน้าของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยเทียบกับเกณฑ์พัฒนา ร้อยละ 25 ขึ้นไป โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้สถิติ t-test แบบ Dependent โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

4. การศึกษาความคิดเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนาสำหรับค่าเฉลี่ยได้ใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (Best, 1981 : 182)

ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

สำหรับคำถามปลายเปิดเป็นการรวบรวมจัดหมวดหมู่ประเด็นสำคัญ ๆ แล้วสรุปรายละเอียดเป็นข้อ ๆ (ภาคผนวก ญ)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

มีการใช้สูตรและสูตรดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ใช้สถิติหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ 70/70

70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของครูกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อยในแต่ละเล่ม ซึ่งเขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ E_1 คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520 : 136 และบุญชม ศรีสะอาด, 2546)

$$E_1 = \frac{\sum X/N}{A} \times 100$$

เมื่อ $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบย่อยหลังเรียนในแต่ละเล่ม
ทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

N แทน จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

A แทน คะแนนเต็ม

70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยครูกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำ
แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ E_2 คำนวณสูตรดังนี้

$$E_2 = \frac{\sum F/N}{B} \times 100$$

เมื่อ $\sum F$ แทน ผลรวมของคะแนนการทำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน

N แทน จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

B แทน คะแนนเต็ม

หาความก้าวหน้าของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยเทียบกับเกณฑ์
พัฒนาร้อยละ 25 ขึ้นไป โดยใช้สูตร (พิชิต ฤทธิ์เจริญ, 2547 : 79-80)

$$\text{ร้อยละของความก้าวหน้า} = \frac{\bar{X}_2 - \bar{X}_1}{\text{คะแนนเต็ม}} \times 100$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน

1.2 การทดลองใช้แล้วเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ
พื้นฐานของครูผู้สอนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สถิติ t-test แบบ Pair-
Samples t-test เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน (ตารางที่ 4.6-4.10)
โดยกำหนดระดับนัยสำคัญในการทดสอบที่ .05

1.3 การศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียน
การสอนการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง
Sentence Building วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดระดับ
นัยสำคัญในการทดสอบที่.05

2. สูตรสถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2552 : 40)

$$\text{สูตร } P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ค่าความถี่ที่ต้องการแปลให้เป็นร้อยละ

n แทน ค่าจำนวนความถี่ทั้งหมด

2.1.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2552 : 36)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ตัวกลางเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตรดังต่อไปนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 64)

$$\text{สูตร } S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.2.1 หาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2545 : 66)

$$\text{สูตร } P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีความยากของข้อสอบ

R แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างที่ตอบข้อสอบนั้นได้ถูกต้อง

N แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างที่ตอบข้อสอบทั้งหมด

2.2.2 หาค่าอำนาจจำแนก (r) เพื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อโดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2545 : 68)

$$\text{สูตร } r = \frac{R_U - R_L}{N}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก

R_U แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูงที่ตอบถูก (กลุ่มสูงใช้ประมาณร้อยละ 25 ของครูทั้งหมด)

R_L แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก (กลุ่มต่ำใช้ประมาณร้อยละ 25 ของครูทั้งหมด)

N แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 168)

$$\text{สูตร } r_t = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

$$S_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

เมื่อ r_t แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูกกับผู้ที่ทำข้อสอบทั้งหมด

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำข้อสอบข้อนั้นผิดกับผู้ที่ทำข้อสอบทั้งหมด

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนสอบทั้งฉบับ

N แทน จำนวนผู้ทำข้อสอบ

2.2.4 สูตรสถิติที่ใช้วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรดังนี้ (อรพินทร์ ชูชม, 2545 : 340)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence)

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2.5 การหาค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ตามเกณฑ์ 70/70 (E1/E2) โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520 : 136 และบุญชม ศรีสะอาด, 2546)

$$\text{สูตร } E1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการได้จากการทำแบบฝึกคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกในระหว่างเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของครูกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบฝึก
ระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกระหว่างเรียน

N แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$\text{สูตร } E2 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E2 แทน ประสิทธิภาพของรูปแบบของแบบฝึกในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครูกลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละจาก การทำแบบฝึกหลังจากเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของครูกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบฝึก
หลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหลังเรียน

N แทน จำนวนครูกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2.2.6 สูตรสถิติที่ใช้วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกและแบบทดสอบโดยใช้สูตรดังต่อไปนี้ (อรพินทร์ ชูชม, 2545 : 340)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence)

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความแตกต่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยการหาค่า t-test

Dependent (ฐศิริ วงศ์รัตน์, 2552 : 201)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

n แทน จำนวนคู่ของข้อมูล

D แทน ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จังหวัดเพชรบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ประกอบด้วย 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จังหวัดเพชรบุรี ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก 2) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จังหวัดเพชรบุรี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จังหวัดเพชรบุรี ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อมูลผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงคุณภาพได้แก่ การสัมภาษณ์ และข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ การทำแบบทดสอบ การทำแบบสอบถาม ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

- | | | |
|-----------|---------|-------------------------|
| N | หมายถึง | จำนวนครูในกลุ่มตัวอย่าง |
| $\bar{X}$ | หมายถึง | ค่าเฉลี่ยของคะแนน |

S.D.	หมายถึง	ความแปรปรวนของคะแนน
D^2	หมายถึง	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$(D)^2$	หมายถึง	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
E_1	หมายถึง	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t- distribution
p	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลำดับในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก
3. ศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลแล้วทำให้ได้ผลการวิจัยซึ่งจะนำเสนอเป็นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

การสร้างแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 4 ชุด มีผลของการหาประสิทธิภาพดังต่อไปนี้

การทดลองครั้งที่ 1 การทดลองเดี่ยว

ในการทดลองใช้ครั้งที่ 1 นี้ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 คน ประกอบด้วยนักศึกษาที่เรียนเก่ง 1 คน เรียนปานกลาง 1 คน และ เรียนอ่อน 1 คน โดยพิจารณาจากผลการทดสอบวัดความสามารถทักษะภาษาอังกฤษก่อนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 1 โดยให้ผู้เรียนทดลองใช้แบบฝึกที่ละเล่มเรียงตามลำดับ โดยในแต่ละเล่มจะดำเนินการทดลองที่เริ่มจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ศึกษาใบความรู้ ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในด้านต่างๆ ได้แก่ เวลา ความชัดเจนของเนื้อหา ใบความรู้รวมทั้งการจัดลำดับในการทำใบงานต่างๆรวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อบกพร่องและปัญหาต่างๆ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ซึ่งพบว่าแบบฝึกในแต่ละเล่มในด้านใบความรู้นั้นมีรายละเอียดน้อยเกินไปที่จะให้นักศึกษา ทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระของเรื่องนั้นๆ นอกจากนี้ยังพบว่าจำนวนใบงานของแต่ละเล่มมีน้อยเกินไป ซึ่งทำให้นักศึกษาไม่ชำนาญในการฝึกเรื่องนั้น ๆ เท่าที่ควร โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 1 พบว่าแบบฝึกมีการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 43.86/40.42

การทดลองครั้งที่ 2 การทดลองกลุ่ม

ในการทดลองใช้ครั้งที่ 2 นี้ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 15 คน ประกอบด้วย นักศึกษาที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน คละกัน ที่ไม่ใช่ นักศึกษากลุ่มเดิมและยังไม่เคยใช้ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มาก่อน โดยผู้วิจัยจะพิจารณาวิธีการใช้แบบฝึก สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษา อย่างใกล้ชิด และสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกแล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งพบว่าใบงานที่นำไปคิดคะแนนสำหรับหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ควรพิจารณาคัดเลือกให้มีความเหมาะสมมากขึ้น โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 2 พบว่าแบบฝึกมีการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 60.65/58.67

การทดลองครั้งที่ 3 การทดลองภาคสนาม

การทดลองใช้ครั้งที่ 3 นี้ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน ประกอบด้วย นักศึกษาที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน คละกัน ที่ไม่ใช่

นักศึกษากลุ่มเดิมและยังไม่เคยใช้ แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มาก่อน โดยผู้วิจัยพิจารณาวิธีการใช้แบบฝึก สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาอย่างใกล้ชิด และสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึก ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ไม่พบว่ามีปัญหาใดๆ โดยในการทดลองใช้ครั้งที่ 3 พบว่า แบบฝึกมีการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 73.21/72.77

ตารางที่ 4.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ภาษาอังกฤษ

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ของกระบวนการ (E_1)	คะแนนเต็มของ กระบวนการ	คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของ ผลลัพธ์ (E_2)	คะแนนเต็ม ของผลลัพธ์	ประสิทธิภาพ E_1/E_2
ชุด 1 part of speech	84.91	116	86.50	20	84.91/86.50
ชุด 2 sentence pattern	73.37	471	76.33	30	73.37/76.33
ชุด 3 tense	86.00	40	82.40	32	86.00/82.40
ชุด 4 sentence building	78.07	83	77.95	13	78.07/77.95
รวม	76.52	710	80.74	95	76.52/80.74

จากตารางที่ 4.1 พบว่า แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ภาษาอังกฤษ โดยรวมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/80.74 เมื่อพิจารณาเป็นรายเล่มพบว่า แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ชุด 1 part of speech มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/86.50 ชุด 2 sentence pattern มีประสิทธิภาพเท่ากับ 73.37/76.33 ชุด 3 tense มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.00/82.40 และชุด 4 sentence building มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.07/77.95 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70 แสดงว่าแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ชุด 1 part of speech ชุด 2 sentence pattern ชุด 3 tense และชุด 4 sentence building มีความเหมาะสมกับสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ภาษาอังกฤษ และมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก

ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึกแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก

คนที่	คะแนนก่อนใช้แบบฝึก (50 คะแนน)	คะแนนหลังใช้แบบฝึก (50 คะแนน)	คะแนน ความก้าวหน้า
1	10	29	19
2	17	41	24
3	30	48	18
4	7	37	30
5	9	27	18
6	9	34	25
7	12	28	16
8	11	27	16
9	19	37	18
10	28	39	11
11	12	36	24
12	9	29	20
13	9	41	32
14	8	27	19
15	13	29	16
16	2	33	31
17	24	35	11

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อนใช้แบบฝึก (50 คะแนน)	คะแนนหลังใช้แบบฝึก (50 คะแนน)	คะแนน ความก้าวหน้า
18	10	39	29
19	10	30	20
20	4	33	29
21	10	33	23
22	14	32	18
23	11	34	23
24	21	42	21
25	5	40	35
26	5	32	27
27	11	39	28
28	32	49	17
29	4	37	33
30	6	41	35
รวมคะแนน	372	1,058	686
คะแนนเฉลี่ย	12.40	35.26	22.86
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	24.80	70.53	45.73

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จ การศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มีความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ร้อยละ 45.73 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 25 ขึ้นไป แสดงว่าผลการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ทำให้ครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานมากขึ้น

ตารางที่ 4.3 ผลความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะ
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับ
ประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการสร้างประโยค ภาษาอังกฤษพื้นฐาน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนใช้แบบฝึก	30	12.40	7.73	-18.526	0.000**
หลังใช้แบบฝึก	30	35.26	5.90		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ($\bar{X} = 35.26$) สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก ($\bar{X} = 12.40$) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จ
การศึกษาด้านวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building**

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาด้านวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จำนวน 30 คน แสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (n = 30คน)	ร้อยละ
วุฒิการศึกษา		
- ปริญญาตรี	21	70.00
- ปริญญาโท	8	26.67
- ปริญญาเอก	1	3.33
รวม	30	100.00
ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ		
- ไม่มีประสบการณ์	2	6.67
- 1-5 ปี	16	53.33
- 6-10 ปี	2	6.67
- 11-15 ปี	2	6.67
- 16-20 ปี	1	3.33
- มากกว่า 20 ปี	7	23.33
รวม	30	100.00
ความรู้สึการสอนภาษาอังกฤษ		
- ชอบมากที่สุด	3	10.00
- ชอบมาก	3	10.00
- ชอบปานกลาง	9	30.00
- ชอบน้อย	12	40.00
- ชอบน้อยที่สุด	2	6.67
- ไม่ชอบเลย	1	3.33
รวม	30	100.00

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (n = 30คน)	ร้อยละ
ปัญหาที่พบ		
- การใช้คำชนิดต่าง ๆ (part of speech)	20	66.67
- การแต่งประโยคบอกเล่า (positive sentence)	12	40.00
- การแต่งประโยคปฏิเสธ (negative sentence)	9	30.00
- การแต่งประโยคคำถาม (interrogative sentence)	11	36.67
- การแต่งประโยคคำสั่ง/ขอร้อง (imperative sentence)	11	36.67
- การแต่งประโยคอุทาน (exclamatory sentence)	13	43.33
- อื่น ๆ ได้แก่ หลักไวยากรณ์ต่างๆ คำศัพท์	8	26.67

จากตารางที่ 4.4 สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พบว่า

มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 รองลงมา
มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 และมีวุฒิการศึกษาระดับ
ระดับปริญญาเอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ 1-5 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33
รองลงมามีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี จำนวน 7 คน 23.33 มีประสบการณ์ 6-10 ปี 11-15 ปี และ
ไม่มีประสบการณ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และมีประสบการณ์ 16-20 ปี จำนวน 1 คน
คิดเป็นร้อยละ 3.33

ความรู้สึกเมื่อต้องสอนภาษาอังกฤษ มีความชอบน้อย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00
รองลงมามีความชอบปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีความชอบมาก และมากที่สุด
จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 มีความชอบน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ
ไม่มีความชอบเลย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

ประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการใช้คำชนิดต่าง ๆ (part of speech) มากที่สุด จำนวน 20 คน
คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาประสบปัญหาเรื่องการแต่งประโยคอุทาน (exclamatory sentence) จำนวน
13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 ประสบปัญหาเรื่องการแต่งประโยคบอกเล่า (positive sentence) จำนวน 12
คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ประสบปัญหาเรื่องการแต่งประโยคคำถาม (interrogative sentence) และเรื่อง
การแต่งประโยคคำสั่ง/ขอร้อง (imperative sentence) จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 ประสบปัญหา

เรื่องการแต่งประโยคปฏิเสธ (negative sentence) จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และประสบปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ หลักไวยากรณ์ต่างๆ คำศัพท์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises	4.13	0.81	มาก	4
2. ด้านเนื้อหา	4.40	0.47	มากที่สุด	2
3. ด้านรูปแบบ	4.30	0.60	มากที่สุด	3
4. ด้านการนำไปใช้	4.43	0.60	มากที่สุด	1
รวมเฉลี่ย	4.31	0.50	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่าด้านที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก ได้แก่ ด้านการนำไปใช้ ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.60) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.47) และด้านรูปแบบ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.60) ส่วนด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และอยู่ในลำดับสุดท้าย ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.81) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises

ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. เหมาะสมสำหรับครูที่ไม่ได้จบการศึกษาระดับปริญญาโทและต้องสอนภาษาอังกฤษ	4.13	0.81	มาก	1

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.81)

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านเนื้อหา

ด้านเนื้อหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. เนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนมีระดับ ความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	4.27	0.64	มากที่สุด	5
2. เนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรรู้และควรปฏิบัติให้ได้	4.27	0.64	มากที่สุด	5
3. แบบฝึกชุด 1 part of speech ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษชนิดต่าง ๆ	4.50	0.50	มากที่สุด	2
4. แบบฝึกชุด 2 sentence pattern ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานตามแบบแผนประโยค	4.43	0.56	มากที่สุด	4
5. แบบฝึกชุด 3 tense ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการแต่งประโยคตามกาลเวลา	4.43	0.50	มากที่สุด	3
6. แบบฝึกชุด 4 sentence building ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน	4.53	0.50	มากที่สุด	1
รวมเฉลี่ย	4.40	0.47	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรกได้แก่ แบบฝึกชุด 4 sentence building ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50) รองลงมาคือ แบบฝึกชุด 1 part of speech ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษชนิดต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) แบบฝึกชุด 3 tense ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการแต่งประโยคตามกาลเวลา ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.50) แบบฝึกชุด 2 sentence pattern ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานตามแบบแผนประโยค ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.56) และเนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน และเนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรรู้และควรปฏิบัติให้ได้ ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.64) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาศาขวิชาภาษาอังกฤษหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านรูปแบบ

ด้านรูปแบบ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. คำศัพท์เหมาะสมกับผู้เรียน	4.37	0.71	มากที่สุด	1
2. ภาพประกอบส่งเสริมความสนใจของผู้เรียน	4.23	0.67	มากที่สุด	3
3. ขนาดตัวอักษรเหมาะสม	4.30	0.70	มากที่สุด	2
รวมเฉลี่ย	4.30	0.60	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรกได้แก่ คำศัพท์เหมาะสมกับผู้เรียน ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.71) รองลงมาคือ ขนาดตัวอักษรเหมาะสม ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.70) และภาพประกอบส่งเสริมความสนใจของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.67) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านการนำไปใช้

ด้านการนำไปใช้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. กิจกรรมประชุมพร้อมกัน	4.33	0.75	มากที่สุด	4
2. ระยะเวลาในการใช้ Skill Exercises	4.37	0.76	มากที่สุด	3
3. ทุกชุดมีองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้สามารถนำไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ คำแนะนำ และเฉลยคำตอบ	4.50	0.57	มากที่สุด	2
4. สามารถทำให้ผู้เรียนฝึกหัดแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้เป็นอย่างดี	4.53	0.62	มากที่สุด	1
รวมเฉลี่ย	4.43	0.60	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านการนำไปใช้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรก ได้แก่ สามารถทำให้ผู้เรียนฝึกหัดแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.62) รองลงมาคือ ทุกชุดมีองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้สามารถนำไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ คำแนะนำ และเฉลยคำตอบ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.57) ระยะเวลาในการใช้ Skill Exercises ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.76) และกิจกรรมประชุมพร้อมกัน ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.75) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

ในการทำวิจัยครั้งนี้เนื่องมาจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนมากมีปัญหาในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่งหรือขอร้อง และประโยคอุทานซึ่งเป็นประโยคพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในการสื่อสารนั้นแม้ว่าผู้เรียนจะสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากมาย แต่ถ้าผู้เรียนนั้นสื่อสารด้วยการสื่อออกไปเป็นคำ ๆ ก็ไม่ได้หมายความว่า การสื่อสารนั้นจะสมบูรณ์ราบรื่นหรือเข้าใจได้เสมอไปดังเช่นการสื่อสารด้วยประโยคที่สมบูรณ์ และที่สำคัญถ้าเป็นการสื่อสารโดยใช้การเขียนย่อมต้องการประโยคที่ชัดเจนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ฉะนั้นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาใดก็ตาม รวมทั้งภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องสามารถสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ให้ได้ เพราะผู้เรียนไม่สามารถที่จะสื่อสารเป็นคำๆ หรือท่องจำประโยคต่าง ๆ ไปใช้ในการสื่อสารได้เท่านั้น แต่ในทางกลับกันผู้เรียนที่ต้องการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษต้องสามารถสร้างประโยคได้ด้วยตนเอง ซึ่งนั่นหมายความว่าครูผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในหลักไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประโยค

จากประสบการณ์ในการสอนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีและการเป็นผู้เชี่ยวชาญให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษพบว่าที่ผ่านมาจะมีการสร้างประโยคโดยใช้คำภาษาอังกฤษที่เรียงเรียงตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทยทำให้ประโยคนั้นๆ ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ ทั้งนี้เพราะว่าผู้เรียนไม่ได้รับการสอนให้เข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญในการสร้างประโยคได้แก่ รูปแบบประโยค (sentence pattern) คำชนิดต่างๆ (part of speech) และการปรับคำกริยาให้สอดคล้องตามเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ คือ การเรียนรู้เรื่องกาลเวลา(tense)เหล่านี้เป็นหลักไวยากรณ์สำคัญที่ใช้ในการสร้างประโยคซึ่งครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ และที่สำคัญครูผู้สอนก็ต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์เหล่านี้เป็นอย่างดีด้วยเช่นกันจึงจะสามารถสอนนักเรียนของตนเองได้

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัย และสัมภาษณ์นักศึกษาศาสนาวิชาภาษาอังกฤษและครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการทำให้พบข้อมูลสอดคล้องกันประการหนึ่งว่าการทำแบบฝึกหัดมากๆ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษและที่สำคัญแบบฝึกนั้นควรเป็น

แบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสร้างประโยค (sentence building) ภาษาอังกฤษพื้นฐานให้ถูกต้อง และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิจัย เพื่อให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้สำเร็จสาขาวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่มุ่งเน้นใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) คำชนิดต่างๆ (part of speech) ที่ใช้ในการสร้างประโยค 2) โครงสร้างประโยค (sentence pattern) และ 3) กาลเวลา (tense) โดยผู้เรียนจะนำความรู้ทั้ง 3 ด้าน ดังกล่าวไปสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้อย่างถูกต้องทั้งนี้เพราะว่าครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญ ที่สุดในการจัดการเรียนการสอน โดยการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้แบบฝึก ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก
2. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้ สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building

สมมติฐานในการวิจัย

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะมีความสามารถ ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานหลังใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้
2. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชา ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะมีประสิทธิภาพ อยู่ในเกณฑ์ 70/70
3. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จะมีความคิดเห็น ต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ที่สอนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ได้มาด้วยความเต็มใจและยินดีเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน หมายถึง คะแนนของครูที่วัดได้จากการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว ซึ่งทำการทดสอบก่อนใช้แบบฝึกและหลังใช้แบบฝึกโดยเป็นแบบทดสอบเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

ไวยากรณ์ หมายถึง กฎเกณฑ์ของภาษา รวมถึงเสียง คำศัพท์ ประโยคและส่วนประกอบอื่นๆ เช่น การประสมคำ และการตีความ

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง กฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่ความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประเภทประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน ได้ถูกต้องตรงตามสถานการณ์

แบบฝึกทักษะ หมายถึง เอกสารที่ได้รับการพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกฝนในเรื่องใด ๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญ โดยใช้ในการฝึกจากการลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนการฝึกในใบกิจกรรมหรือแบบฝึก เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดทักษะตามจุดประสงค์ของแบบฝึกนั้น ๆ ที่ต้องการจะมุ่งเน้น โดยอาศัยรูปแบบการฝึกที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการคิด การฝึกฝนจากการลงมือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนเกิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาอย่างชัดเจน

แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง เอกสารที่ได้รับการพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกฝน โดยใช้ในการฝึกจากการศึกษาใบความรู้และการลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนการฝึกในใบงาน เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้ถูกต้อง

ในประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง อุทาน โดยผู้วิจัยจัดทำขึ้นจำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุด A Part of Speech ชุด B Sentence Pattern ชุด C Tense และชุด D Sentence Building

ประสิทธิภาพ หมายถึง การใช้ทรัพยากรในการดำเนินการเพื่อมุ่งหวังผลสำเร็จจากการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด และการดำเนินการเป็นไปอย่างประหยัด ไม่ว่าจะเป็นระยะเวลา ทรัพยากร แรงงาน รวมทั้งสิ่งต่างๆ ที่ต้องใช้ในการดำเนินการนั้นๆ ให้เป็นผลสำเร็จ และถูกต้อง

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่มุ่งหวังให้ครูสามารถสร้างประโยค ภาษาอังกฤษพื้นฐาน บรรยายภาพได้ถูกต้องในประเภทประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทานได้ถูกต้อง โดยประกอบด้วยใบความรู้ และใบงานที่มีจำนวนเหมาะสมเพื่อให้เกิดการใช้ ทรัพยากรน้อยที่สุด และการดำเนินการเป็นไปอย่างประหยัดในด้านต่างๆ ได้แก่ระยะเวลาการฝึก และ วัสดุ แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านการทดลองแล้วจึงนำไปใช้ ทำให้ครูเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถหลังใช้แบบฝึกสูงขึ้น โดยประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Sentence Building จะพิจารณาจากเกณฑ์ E1/E2 ซึ่งมีความหมายดังนี้

E1 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ของครู ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ได้จากการ ทดสอบย่อย แบบฝึกทักษะประจำแต่ละเนื้อหาย่อยระหว่างใช้แบบฝึก สำหรับการวิจัยครั้งนี้กำหนด เป้าหมายของ E1 เท่ากับร้อยละ 70

E2 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบวัดความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานบรรยายภาพหลังใช้แบบฝึก สำหรับการวิจัยครั้งนี้กำหนดเป้าหมายของ E2 เท่ากับร้อยละ 70

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ความคิดเห็นของครูที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building หมายถึง ความรู้สึกของครูที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่วัดได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยสร้างตามประเด็น และวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้และให้มีความสอดคล้องกับหลักการสร้างแบบฝึกตามที่ได้ศึกษาค้นคว้า มาซึ่งสามารถสร้างแบบฝึกได้จำนวน 4 ชุด และคู่มือ 1 เล่ม ได้แก่

1.1 ชุดที่ 1 เรื่อง Part of Speech มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับคำชนิดต่าง ๆ และสามารถนำไปใช้ในการแต่งประโยคได้อย่างถูกต้อง

1.2 ชุดที่ 2 เรื่อง Sentence Pattern มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน เพื่อให้สามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน ได้อย่างถูกต้อง

1.3 ชุดที่ 3 เรื่อง Tense มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของ Tense โครงสร้าง Tense และสามารถเลือกใช้ Tense ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง

1.4 ชุดที่ 4 เรื่อง Sentence Building มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง part of speech เรื่อง sentence pattern และ tense ไปใช้ฝึกแต่งประโยคพื้นฐานภาษาอังกฤษ ได้อย่างถูกต้อง

1.5 คู่มือมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำแบบฝึกทั้ง 4 ชุดไปใช้ ตามลำดับขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง part of speech เรื่อง sentence pattern และ tense ไปใช้ฝึกแต่งประโยคพื้นฐานภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้แบบฝึกทั้ง 4 ชุดนั้นในแต่ละชุด มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- คำนำเพื่อชี้แจงความเป็นมาและภาพรวมของแบบฝึก
- คำชี้แจงเพื่อบอกองค์ประกอบของแบบฝึก
- คำแนะนำสำหรับครูเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถใช้แบบฝึกเพื่อการเรียนการสอน

ให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

- คำแนะนำสำหรับนักศึกษาเพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้แบบฝึกให้บรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

- จุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อบอกว่าแบบฝึกนี้ต้องการให้ผู้เรียนทำสิ่งใดได้บ้าง

- ใบความรู้ใบงาน และเฉลยคำตอบเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยยึดการดำเนินขั้นตอนตามหลักการของการสร้างแบบฝึก

- แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ทดสอบความรู้พื้นฐานของตนเองและตรวจสอบความก้าวหน้าของตนเองในการเรียนรู้

2. แผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จำนวนทั้งหมด 6 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมงโดยแต่ละแผนมีจุดประสงค์ดังต่อไปนี้

แผนที่ 1 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาพรวมของประโยค ได้แก่ ความหมายและองค์ประกอบของประโยค

แผนที่ 2 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเกี่ยวกับคำชนิดต่างๆ (part of speech) ที่นำมาใช้ในการสร้างประโยค

แผนที่ 3 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแบบแผนประโยค (sentence pattern) ที่ใช้เป็นแนวทางในการเรียบเรียงคำเพื่อให้เป็นประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานชนิดต่าง ๆ ได้แก่ บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

แผนที่ 4 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เวลา (tense) ที่ต้องแสดงเวลาของการเกิดเหตุการณ์นั้นๆ

แผนที่ 5 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานประเภทต่าง ๆ ได้ ประกอบด้วย บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และอุทาน

แผนที่ 6 มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อให้สามารถแต่งประโยคได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานแบบอัตนัย จำนวน 50 ข้อ ประกอบด้วย การแต่งประโยค บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง ขอร้อง และการแปลงประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ ทดลองใช้ปรับปรุงแก้ไขและหาคุณภาพแล้วและคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 1.00 โดยแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22-0.63

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ประกอบด้วยประเด็นต่างๆ ได้แก่ ด้านวัตถุประสงค์ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมในใบงาน และด้านองค์ประกอบอื่นๆ โดยเขียนเป็นข้อความในลักษณะของประโยคบอกเล่า และในตอนท้ายของแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะ เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอื่นๆ เพิ่มเติมแบบทดสอบใช้วิธีกำหนดมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) ประกอบด้วย มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 18 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เตรียมความพร้อมผู้เรียนโดยก่อนการดำเนินการทดลองสอนผู้วิจัยได้จัดปฐมนิเทศครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมและซักถามให้มีความเข้าใจตรงกันในบทบาท หน้าที่ เป้าหมายของการเรียน การประเมินผลการเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องกระทำเพื่อให้การดำเนินการทดลองสอนเป็นไปได้อย่างราบรื่น

2. ทดสอบก่อนทดลองสอน (pre-test) ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานที่สร้างขึ้น

3. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใช้แผนการสอนจำนวน 6 แผนๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการทดลอง 18 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังการทดลองสอน (post-test) ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนทดลองสอน
5. สอบถามความคิดเห็นของครูกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยทำแบบสอบถามหลังจากการทดลองเสร็จสิ้นลง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึกการทดลองใช้สถิติ t-test แบบ Dependent โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา
2. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยใช้สถิติหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ 70/70
3. การหาความก้าวหน้าของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยเทียบกับเกณฑ์พัฒนาร้อยละ 25 ขึ้นไป โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา
4. การศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา สำหรับค่าเฉลี่ยได้ใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 107-108)

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

สำหรับคำถามปลายเปิดเป็นการรวบรวมจัดหมวดหมู่ประเด็นสำคัญๆ แล้วสรุปรายละเอียดเป็นข้อๆ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาตรี โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยจากผลของการศึกษาค้นคว้าสามารถอภิปรายผลตามลำดับของวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ก่อนและหลังใช้แบบฝึก พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานหลังใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มีคะแนนสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีร้อยละความก้าวหน้าของความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานร้อยละ 45.73 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 25 ขึ้นไป

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาตรี มีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 76.52/80.74 เมื่อพิจารณาเป็นรายชุดแบบฝึกพบว่า แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ชุด 1 Part of Speech มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/86.50 ชุด 2 Sentence Pattern มีประสิทธิภาพเท่ากับ 73.37/76.33 ชุด 3 Tense มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.00/82.40 และชุด 4 Sentence Building มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.07/77.95 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

3. ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาตรีหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก ได้แก่ ด้านการนำไปใช้ รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา และด้านรูปแบบ ส่วนด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และอยู่ในลำดับสุดท้าย ตามลำดับ พิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

3.1 ด้านจุดประสงค์ของ Skill Exercises พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เหมาะสมสำหรับครูที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาด้านภาษาอังกฤษและต้องสอนภาษาอังกฤษ

3.2 ด้านเนื้อหา พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรก ได้แก่ แบบฝึกชุด 4 sentence building ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน รองลงมาคือ แบบฝึกชุด 1 part of speech ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษชนิดต่างๆ แบบฝึกชุด 3 tense ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการแต่งประโยคตามกาลเวลา แบบฝึกชุด 2 sentence pattern ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานตามแบบแผนประโยค และเนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน และเนื้อหาสาระที่นำมาใช้เป็นบทเรียนเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรรู้และควรปฏิบัติให้ได้ ตามลำดับ

3.3 ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ด้านรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรก ได้แก่ คำศัพท์เหมาะสมกับผู้เรียน รองลงมาคือ ขนาดตัวอักษรเหมาะสม และภาพประกอบส่งเสริมความสนใจของผู้เรียน ตามลำดับ

3.4 ด้านการนำไปใช้ พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อที่มีค่าเฉลี่ยลำดับแรก ได้แก่ สามารถทำให้ผู้เรียนฝึกหัดแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้เป็นอย่างดี รองลงมาคือ ทุกชุดมีองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ คำแนะนำ และเฉลยคำตอบ ระยะเวลาในการใช้แบบฝึก และกิจกรรมประชุมพร้อมกัน ตามลำดับ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาด้านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง เรื่อง Sentence Building จากผลของการศึกษาค้นคว้าสามารถอภิปรายผลตามลำดับของวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานได้แก่ บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่งหรือขอร้อง และอุทานของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Sentence Building พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ 2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Sentence Building จะมีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกสูงกว่า ก่อนใช้ ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวอาจมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะที่สอดคล้องตามหลักการเรียนการสอนไวยากรณ์ที่กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีไวยากรณ์ ที่จะต้องใช้ให้ถูกต้อง และเมื่อเรียนหลักไวยากรณ์แล้วจะต้องมีการฝึกการใช้ (drill practice) หรือการฝึกฝน (practice) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ครูควรจัดให้มีแบบฝึกหัด ทั้งที่ให้ทำในชั้นเรียน และที่ให้ทำเป็นการบ้าน ให้มีความหลากหลายครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน มีการใช้ภาพและยกตัวอย่างง่าย ๆ (นิเทศการเรียนการสอน ปรัชญา พรบ, 2551 และสมยศ เม่นแยม, ม.ป.ป.) ซึ่งหลักการนี้มีความสอดคล้องกับการนำแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากแบบฝึกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ใบความรู้ที่มีตัวอย่างที่ง่ายแก่การเข้าใจและจดจำโดยใช้คำศัพท์ที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้านหลักการได้ง่ายขึ้น ในแบบฝึกแต่ละชุดยังมีใบงานที่ได้รับการออกแบบไว้ อย่างหลากหลายรูปแบบ เช่น เติมคำ เขียนประโยคประกอบภาพ โดยเริ่มจากง่าย ๆ ไปสู่ที่ยากขึ้นไป ใบงานเหล่านี้เพื่อให้ผู้เรียนค่อย ๆ เรียนรู้ การแต่งประโยคและได้ฝึกฝนการแต่งประโยค ซึ่งมีงานวิจัยหลายเรื่องที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหรือชุดฝึกที่ผู้สอนต้องการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน และผลการวิจัยทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้แก่ งานวิจัยของงานวิจัยของ สุพรรณาทิพย์เที่ยงแท้ (2557) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเดิม ตอบคำถามได้ถูกต้อง นักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและอ่อน อาจจะใช้เวลาในการทำแบบฝึกช้ากว่า แต่ก็เข้าใจเรื่องที่เรียนได้มากขึ้น โดยนักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก ปรานอม แก้วสุข (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดิน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอ่างทอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความคิดเห็นของ นักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.99/77.41 2) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยแบบฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 และงานวิจัยของชูลี กลิ่นสุวรรณ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการเรียนจำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนจำนวน 8 แผน แบบฝึกทักษะจำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการทดลองโดยทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนทดลองสอน แล้วจึงดำเนินการทดลองสอนโดยใช้ แผนการสอนและแบบฝึกทักษะ จากนั้นทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยแบบทดสอบเดิม แล้วเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test (dependent samples) ผลการทดลองพบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งงานวิจัยของคารุณี อินทุฤทธิ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึก เสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน ห้องสอนศึกษาการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อแก้ปัญหาการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 31101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนห้องสอนศึกษา จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล คือ ร้อยละสรุปผลการวิจัย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 84 ของนักเรียนอยู่ในระดับดีหรืองานวิจัยในต่างประเทศก็ประสบผลสำเร็จ เช่นกันดังงานวิจัยของแมคพีค (McPeake, 1979 อ้างถึงใน บังอร แก่นจันทร์, 2544 : 101) ได้ศึกษา ผลการเรียนรู้จากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อ ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง

Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอก็จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

1.2 แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพราะมีความสอดคล้องตามหลักการของการเสริมต่อการเรียนรู้ (scaffolding) ที่ว่าการเสริมต่อการเรียนรู้มีบทบาทหน้าที่คล้ายกับนั่งร้านที่ช่วยให้คนงานสามารถก่อสร้างตึกสูงๆ ขึ้นไปได้ นั่งร้านนี้ไม่ได้ทำให้การถาวรสามารถปรับเปลี่ยนได้ เมื่อการก่อสร้างบรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางนั่งร้านก็ไม่จำเป็นต้องใช้อีกและถูกรื้อทิ้งไป เช่นเดียวกับในสังคมต่าง ๆ หรือในบริบทของการเรียนการสอน การเสริมต่อการเรียนรู้ก็ถูกนำมาใช้เพื่อช่วยสร้างเช่นกัน แต่เป็นการช่วยสร้างเสริมความรู้ ทักษะ และพัฒนาการให้กับเด็ก ๆ ในสังคมต่าง ๆ และให้กับนักเรียนในโรงเรียน ทั้งนี้การเสริมต่อการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่เป็นไปตามลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นการติดต่อสื่อสารหรือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคม เช่น ระหว่างแม่และลูกก็สามารถช่วยทำให้ลูกสามารถพัฒนาการด้านภาษาได้ เป็นต้น หรือการที่ครูให้คำแนะนำ สร้างแรงจูงใจ เพื่อให้นักเรียนสามารถกระทำกิจกรรมต่างๆ ได้สำเร็จลงได้ด้วยตนเอง ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในบริบททางการศึกษา เช่นเดียวกันกับนั่งร้านการช่วยเหลือหรือการเสริมต่อการเรียนรู้เหล่านี้ก็จะค่อย ๆ ลดลงเรื่อยๆ และเมื่อเด็กหรือผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จแล้ว การช่วยเหลือก็จะยุติลงเหมือนนั่งร้านที่ถูกรื้อทิ้งไป นอกจากนี้ผู้เรียนแต่ละคนไม่ว่าจะมีความสามารถในระดับใดไม่ว่า เก่ง ปานกลาง อ่อน ย่อมมีศักยภาพในเรื่องหนึ่งๆ อยู่ด้วยกันทั้งสิ้นแต่อาจจะมากหรือน้อยนั้นย่อมต่างกันไป ทั้งนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถ้าได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองให้ไปสู่ระดับที่เป็นไปตามศักยภาพของตนเองดังแนวคิดทฤษฎีเรื่องระยะของการพัฒนา หรือ Zone of Proximal Development ที่ Vygotsky ได้กล่าวว่า ZPD เป็นบริเวณที่เชื่อมต่อระหว่างความสามารถของเด็กที่สามารถเรียนรู้หรือกระทำกิจกรรมสำเร็จได้ด้วยตนเอง กับบริเวณที่เด็กจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าให้ความช่วยเหลือ ซึ่งอาจจะเป็นผู้ใหญ่หรือเพื่อน (peers) ก็ได้ ตามแนวความคิดนี้ Vygotsky เชื่อว่าเด็กสามารถเรียนรู้วิชาใด ๆ ก็ได้แม้ว่าเรื่องเหล่านั้นจะอยู่ในระดับที่เหนือกว่าระดับความสามารถของเด็ก ถ้าครูผู้สอนนำการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ โดยครูผู้สอนอาจสร้างแรงจูงใจ แนะนำแนวทาง หรือสนับสนุนเมื่อทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ซึ่งเหมือนเป็นการสร้างสะพานเพื่อเชื่อมสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้นไป

ดังนั้นเด็กจะสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่โดยการต่อเติมหรือสานต่อความรู้เดิมกับการช่วยเหลือที่ตนเองได้รับ จากการศึกษาพบว่า ถ้าปราศจากการแนะแนวทาง และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเรียนรู้และการพัฒนาการจะล่าช้าลง (Bruner, 1978 และ Vygotsky, 1978) ดังนั้นจึงเป็นการเน้นย้ำว่าแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building จึงเป็นทั้งนั่งร้านหรือตัวช่วยเสริมช่วยพยุง ช่วยค้ำยันให้ผู้เรียนไต่ระดับความสามารถขึ้นไปได้เรื่อย ๆ จนบรรลุผลสำเร็จตามศักยภาพของตนไม่ว่าเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีของ Vygotsky เรื่อง ZPD ดังกล่าวแล้ว

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 76.52/80.74 เมื่อพิจารณาเป็นรายชุดแบบฝึกพบว่าแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ชุด 1 Part of Speech มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/86.50 ชุด 2 Sentence Pattern มีประสิทธิภาพเท่ากับ 73.37/76.33 ชุด 3 Tense มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.00/82.40 และชุด 4 Sentence Building มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.07/77.95 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 70/70 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building นี้มีการกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมคือเท่ากับ 70/70 ซึ่งสอดคล้องตามหลักการที่ว่าเนื้อหาวิชาที่เป็นทักษะให้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70 (การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ, ม.ป.ป.) ดังนั้นจึงทำให้ประสิทธิภาพของแบบฝึกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building นี้สร้างขึ้นอย่างสอดคล้องตามหลักการสร้างแบบฝึกดังต่อไปนี้ (มานะ สกฤตภักดิ์, ม.ป.ป.)

2.2.1 มีการยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละวัย ต้องคำนึงถึงความสามารถความสนใจ แรงจูงใจของผู้เรียน และมีการตั้งจุดประสงค์ในการฝึกว่า

ต้องการฝึกเสริมทักษะใดเนื้อหาใด ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไรซึ่งแบบฝึกนี้มีองค์ประกอบดังกล่าวอย่างครบถ้วน ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน และเห็นชอบแล้วทั้งด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา และประเด็นที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.2.2 เป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่ไม่ยากไม่ง่ายจนเกินไป คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายากโดยเรื่อง Sentence Building นี้ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ชุด ประกอบด้วย ชุด 1 Part of Speech เรียนรู้เกี่ยวกับคำชนิดต่าง ๆ ชุด 2 Sentence Pattern เรียนรู้เกี่ยวกับแบบแผนของประโยคหรือการนำคำชนิดต่าง ๆ มาเรียบเรียงให้เป็นประโยคพื้นฐานที่ถูกต้องได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่งหรือขอร้องและอุทาน ชุด 3 Tense เรียนรู้เกี่ยวกับการแต่งประโยคให้สอดคล้องเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ และชุด 4 Sentence Building เป็นการนำความรู้จากทั้ง 3 ชุดข้างต้นไปฝึกหัดแต่งประโยคแบบต่าง ๆ โดยในแต่ละชุดนั้นเนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ทั้งนี้ผู้วิจัยตระหนักดีว่าความสามารถและประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ย่อมทำให้ครูมีระดับความสามารถที่แตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้แบบฝึกนี้ยังนำเสนอใบความรู้และใบงานที่ค่อย ๆ เสริมเพิ่มความรู้ไปที่ละเล็กทีละน้อยตามลำดับจากง่าย ๆ ไปสู่ที่ซับซ้อนขึ้น เพื่อให้เป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและเกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบรูเนอร์ (Bruner, 1978) ที่กล่าวว่าลำดับขั้นการเรียนรู้นี้เป็นเหมือนขั้นบันไดคือมีการก้าวและมีการหยุดพัก ก่อนจะก้าวขึ้นสู่ขั้นต่อไปต้องมีการเรียนรู้ในเรื่องหนึ่ง ๆ เสียก่อนเหมือนกับเพื่อใช้เป็นแรงผลักดันให้ก้าวขึ้นต่อไปได้ ลำดับขั้นเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอายุแต่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม และเชื่อว่าถ้ามีการสอนที่เหมาะสมแล้วทุกเรื่องสามารถสอนได้กับทุกระดับอายุ

2.2.3 มีการศึกษาขั้นตอนต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ปัญหาและข้อบกพร่องของผู้เรียนซึ่งแบบฝึกนี้ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบฝึกหัดที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในภาคเรียนก่อน ๆ รวมทั้งมีการทดสอบการใช้แบบฝึกกับผู้เรียนกลุ่มต่างๆ หลายครั้ง จึงทำให้ได้แบบฝึกที่สามารถแก้ไขได้ตรงตามปัญหาและข้อบกพร่องของผู้ที่ใช้แบบฝึก

2.2.4 เป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่มีคำชี้แจงและมีตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจมากขึ้น และสามารถทำได้ด้วยตนเองโดยผู้วิจัยได้แสดงตัวอย่างของแต่ละแบบฝึกไว้อย่างชัดเจนและมีใบงานให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติและสามารถตรวจสอบคำตอบได้ด้วยตนเอง

2.2.5 มีรูปภาพประกอบที่สวยงาม ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ภาพประกอบแบบฝึกด้วยเช่นกัน โดยได้คัดเลือกภาพให้สอดคล้องกับเนื้อหา ที่นำเสนอในแต่ละใบความรู้และใบงาน รวมทั้งมีภาพประกอบในส่วนอื่น ๆ ตลอดเล่มของแบบฝึก

2.2.6 มีการใช้ภาษาสั้น ๆ ง่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาหรือคำสั่งโดยผู้วิจัยต้องการเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริงโดยไม่ต้องมีอุปสรรคทางด้านภาษามากนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเขียนคำบรรยาย คำอธิบาย และกำหนดคำสั่งต่าง ๆ ด้วยภาษาไทย เพื่อให้ผู้ใช้แบบฝึกนี้ที่มีความสามารถสามารถในระดับต่าง ๆ เข้าถึงหรือใช้แบบฝึกนี้ได้อย่างเท่าเทียมกันและมีปัญหาน้อยที่สุด

2.2.7 มีการทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง โดยผู้วิจัยทดลองใช้แบบฝึกกับนักศึกษาหลายครั้งแล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อสรุปที่ได้จากการนำไปใช้ของนักศึกษา

2.2.8 มีการจัดทำเป็นรูปเล่มและบันทึกลง CD ทำให้สามารถเก็บรักษาได้ง่าย และผู้เรียนสามารถนำมาทบทวนก่อนสอบได้โดยผู้วิจัยได้จัดทำแบบฝึกทั้ง 4 ชุด พร้อมแผ่น CD และแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างทุกคน เพื่อนำไปใช้ศึกษาและฝึกปฏิบัติประจำตัวของแต่ละคน

นอกจากนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่อง ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหรือชุดกิจกรรม ซึ่งงานวิจัยแต่ละเรื่องพบว่าแบบฝึกหรือชุดกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้เช่นกันทั้งนี้เพราะงานวิจัยดังกล่าว มีการสร้างสื่ออย่างสอดคล้องตามหลักการและแนวทางที่ถูกต้องนั่นเองได้แก่งานวิจัยของสายหยุด จันทร์มา (2549) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเรื่อง Food for health สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 สำหรับงานวิจัยของพรธิภา ตรีถัน (2552) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน เรื่องวันสำคัญทางวัฒนธรรมตะวันตก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 งานวิจัยของปรานอม แก้วสุข (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดินสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษอ่างทอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.99/77.41 2) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 และงานวิจัยของ

แมคพีค (McPeake, 1979 อ้างถึงใน บังอร แก่นจันทร์, 2544 : 101) ที่ได้ศึกษาได้ศึกษาผลการเรียน จากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อ ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้น นักเรียนชายที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำ ของนักเรียนทุกคนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ ในการสะกดคำ ไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ ซึ่งแบบฝึกของผู้วิจัย เมื่อศึกษากับผู้เรียนโดยรวมทั้งห้องก็มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ เช่นเดียวกัน

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้ สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building พบว่าครูกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดสำหรับสาเหตุอาจมีดังต่อไปนี้

3.1 ด้านความสามารถในการเรียน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนดี ย่อมมีแนวโน้มว่าจะมีความรู้สึกรักคิดไปในทางที่ดีต่อการเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ รัชณี พิทักษ์ญาติ (2546 : 20) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นมีหลายประการ รวมทั้ง ประสบการณ์เป็นสิ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบ ของงาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

3.2 แบบฝึกเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนการสอน ดังที่ เพ็ตตี (Petty, 1963 : 469 - 472) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่าง บุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับ ความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้นสอดคล้องกับมานะ สกุลภักดี (ม.ป.ป. : 243) ที่กล่าวว่าผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองเมื่อต้องการจะเรียนหรือศึกษาด้วยตนเอง เป็นการสนองความต้องการของผู้เรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ดีและรวดเร็ว เพราะเป็นการศึกษาด้วยความสนใจ สนุกพอใจ พอใจและพร้อมที่จะเรียน อีกทั้งยังเป็นการสร้างลักษณะ นิยชอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นประจักษ์นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปรานอม แก้วสุข (2552) ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกแล้วผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดี โดย ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดินสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอ่างทอง การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนแบบทดสอบวัดทักษะการเขียน และแบบสอบถามความคิดเห็น ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.99/77.41 2) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนการสร้างประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่สามารถนำเสนอในประเด็นต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. ถ้าจะทำการวิจัยโดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนในโรงเรียน ควรให้มีจำนวนที่เกินกว่าที่ต้องการให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพราะเนื่องจากครูบางท่านอาจมีภารกิจที่ต้องกระทำให้โรงเรียน จึงอาจขาดความต่อเนื่องในการเข้าร่วมกิจกรรม และขาดการส่งงานให้ครบถ้วนตามกำหนด

2. การเก็บคะแนนระหว่างเรียน (E1) ควรให้ผู้เรียนทำด้วยความรอบคอบ ตรวจสอบให้ถี่ถ้วน เพราะผู้เรียนอาจจะมองเห็นว่าเป็นเพียงการทำแบบฝึกหัดทั่ว ๆ ไปมิใช่การสอบ ไม่จริงจังเท่าที่ควร เพราะมีคะแนนที่ได้อาจไม่ตรงตามความสามารถที่แท้จริงเพราะความไม่ระมัดระวัง จึงอาจจะทำให้ผลที่ได้มีความผิดพลาดจากที่ควรจะเป็นสำหรับการเก็บคะแนนหลังเรียน (E2) ก็ต้องมีการทบทวนให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจดี มีความสามารถทำได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะว่าผลของคะแนนคือ ผลของประสิทธิภาพของแบบฝึกนั่นเอง มีคะแนนแล้วประสิทธิภาพของแบบฝึกอาจจะไม่ได้เกณฑ์มาตรฐานตรงตามที่ควรจะเป็น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในครั้งต่อไปผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรทำการวิจัยเพื่อค้นหา รูปแบบ หรือวิธีสอนที่เหมาะสมกับการนำแบบฝึกไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน
2. ควรทำการวิจัยเพื่อหาแนวทาง รูปแบบ หรือวิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนาครูที่ต้องสอนรายวิชาในสาขาที่ตนเองไม่ได้สำเร็จการศึกษา

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 การวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ. (ม.ป.ป.). ค้นเมื่อ มิถุนายน 7, 2557 จาก <http://www.google.co.th/search?hl=th&source=hp&q=%5C...heirloom-hp..18.18.2400.fXiwuXpPJME>.
- การบริหารจัดการและบริการหลักสูตร. (ม.ป.ป.). ค้นเมื่อ เมษายน 18, 2555 จาก <http://library.uru.ac.th/bookonline/books%5C4ugsut4.pdf>
- การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม 6 ระดับ. (ม.ป.ป.). ค้นเมื่อ พฤษภาคม 9, 2557 จาก http://web.odu.edu/educ/llschult/blooms_taxonomy.html.
- เกสร รองเดช. (2522). การสร้างแบบฝึกเพื่อซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” “ขว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ขนิษฐา ปัตตา, ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน และอรรณู ชูกระเดื่อง. (2554). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดมหาสารคาม : การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉันท ชาติทอง. (2552). การออกแบบการสอนแบบย้อนกลับ Backward Design. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินดา เสงสมบุรณ์. (2542). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- จินตนา สุขจันทน์. (2543). การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จำลอง เงินดี. (2534). เอกสารการสอนจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ. (2528). การเลือกและการใช้สื่อการสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2544). **เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics)**. ค้นเมื่อ มีนาคม 18, 2553 จาก <http://www.watpon.com/Elearning/mea5.htm>.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2526). **เทคโนโลยีและการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชัน.
- _____. (2535). **เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารงานศึกษาเล่มที่ 1**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชูลี กลิ่นสุวรรณ. (2547). การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ **ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1** โดยใช้แบบฝึกทักษะ. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2552). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิต.
- คารุณี อินทุฤทธิ์. (2552). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง **Present Simple Tense** ของ **นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1** โรงเรียนห้องสอนศึกษา. ค้นเมื่อ พฤษภาคม 4, 2555 จาก <http://www.l3nr.org/posts/347494>
- ทิตนา แหมมณี. (2555). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 21 กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กิจโร. (2553). การศึกษาผลการฝึกทักษะการตั้งคำถามของนักเรียนในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ **ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์** ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิเทศการเรียนการสอน ปรัชญา พรบ. (2551). ค้นเมื่อ มิถุนายน 19, 2557 จาก http://supervised.blogspot.com/2008/07/blog-post_4466.html
- นืออน กลิ่นรัตน์. (2525). **จิตวิทยาเบื้องต้น**. ขอนแก่น: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บ้งอร แก่นจันทร์. (2544). **การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทยแบบมุ่ง** **ประสบการณ์ภาษาเรื่องเที่ยวงานพนมรุ้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น .
- _____. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2546). **การวิจัยสำหรับครู**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น จัดพิมพ์.

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: พี. เอ็น. การพิมพ์.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ. (ม.ป.ป.). ค้นเมื่อ มกราคม 10, 2556 จาก

<http://www.gotoknow.org/posts/418766>

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2540). **ทัศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปรานอม แก้วสุข. (2552). **การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศาลาดิน**. ค้นเมื่อ พฤษภาคม 4, 2555 จาก

http://www.kroobannok.com/board_view.php?%20b_id=25370&bcat_id=16

ปรานี วานิชเจริญธรรม. (2524). **การศึกษาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร**. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พริภา ศรีถัน. (2552). **การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนเรื่องวันสำคัญทางวัฒนธรรมตะวันตก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2531). **การวัดทัศนคติ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

พรรณี เจนจิต. (2528). **จิตวิทยาการสอน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). **ชุดยอควีธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การเรียนรู้ของครูยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). (2538). **พุทธธรรม**. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2547). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แฮสส์ ออฟ เคอร์มีสท์.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2550). **ไวยากรณ์อังกฤษแนวเสริมสร้างความรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มานะ สกุลภักดี. (ม.ป.ป.). **แบบฝึกในลดเวลาการสอน: นวัตกรรมที่น่าสนใจ**. ลพบุรี: โรงพิมพ์หัตถกิจโกมลการพิมพ์.

มยุรี อรรถมยาศ. (ม.ป.ป.). เทคนิคการเรียนรู้แบบ K-W-L (K-W-L Learning Technique). ค้นเมื่อ
มิถุนายน 17, 2555 จาก <http://www.gotoknow.org/posts/362736>

รัชณี พิทักษ์ญาติ. (2546). ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการงานทะเบียนราษฎรและ
บัตรประจำตัวประชาชนของสำนักทะเบียนอำเภอเมืองชลบุรี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

โรจนา แสงรุ่งรวี. (2531). ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียน
ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). สถิติวิทยาทางการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสัน.
ลักขณา อินทะจักร. (2538). กิจกรรมการสอนภาษาไทยในชั้นประถม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วรรณถ พ่วงสุวรรณ. (2518). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ศศิธร วัลย์ถักนันท. (2542). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ.
เอ็ดดูเคชั่น.

สมโภชน์ พนาวาส. (2545). วากยสัมพันธ์ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

สมยศ เม่นเยี่ยม. (ม.ป.ป.). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

สามารถ มีศรี. (2530). ศึกษาความก้าวหน้าด้านคุณภาพลายมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนสุวรรณาราม กรุงเทพมหานคร หลังการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึก.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สายหยุด จันทร์มา. (2549). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Food
For Health” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

สำหรี กุลสิริสวัสดิ์. (ผู้แปล). (2546). วิธีสอนไวยากรณ์. ของทอร์นบอริ, สก็อต. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน
เอ็ดดูเคชั่น.

- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอนเล่ม 2 การสร้างแบบฝึก.
ราชบุรี: ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- สุพรรณา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้
ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุพัตรา กองทรัพย์. (2548). การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมแบบ
เน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับ
ยอกกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุจิต เหมวัล. (2555). ศาสตร์การสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะ. ขอนแก่น: โรงพิมพ์ทรัพย์สุนทร
การพิมพ์.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ติรกานันท์. (2548). การประเมินโครงการ : แนวทางสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ คงสัตย์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์. (2551). การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม. ค้นเมื่อ
กันยายน 25, 2560 จาก [http://www.mcu.ac.th/site/articlecontent_desc.php?
article_id=656&articlegroup_id=146](http://www.mcu.ac.th/site/articlecontent_desc.php?article_id=656&articlegroup_id=146)
- เสาวลักษณ์ ลักษณะ โภคิน. (2539). การศึกษาวิธีการสอนอ่านแบบ MIA. และระดับความสามารถที่มี
ต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาความคิดเห็น
ของผู้บริหารเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพตามหลักสูตร
การศึกษา ขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ: ร.ส.พ.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับและประเมินผลการใช้ภาษา
เพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อดุล ภูปลุ่ม. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะกดคำสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกจัดคำเป็นกลุ่มคำ และแบบฝึกที่จัดคำและกลุ่มคำ.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- อดิษฐ์ เตรีตัน. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้เรื่อง
โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ระหว่างการเรียนรู้ผ่านบทเรียน
คอมพิวเตอร์มัลติมีเดียกับการสอนแบบปกติ. ปรินซิปีนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสรัญญา เสวตมาลย์. (2544). **ทฤษฎีไวยากรณ์**.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพินท์ ชูชม. (2545). เอกสารคำสอนวิชา วป 502 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดทาง
พฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2545). การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- เอกรินทร์ สังข์ทอง. (2543). สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้แฟ้ม
สะสมผลงานของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- Anderson, L.W. & Krathwohl, D.R. (2001). **A Taxonomy for Learning, Teaching, and Assessing:
A Revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives, Complete Edition
Hardcover**. Retrieved March 18, 2010 from <http://www.amazon.com/Taxonomy-Learning-Teaching-Assessing-Educational/dp/0321084055>.
- Andrade, H. G. (n.d). **Understanding Rubrics**. Retrieved March 18, 2010, from
<http://learnweb.harvard.edu/ALPS/thinking/does/rubricar.htm>
- Beauchamp, R.H. (1975). **Education in Japan : A Source Book**. New York : Garland.
- Bergeman, C.A. & Senn, J.A. (1986). **Heath Grammar and Composition**. Lexington: D.C. Heath
and Company.
- Best, John W. (1981). **Research in Education**. 4th ed. New Jersey : Prentice-Hall Inc.
- Bloom, B. S. (1976). **Human Characteristic and School Learning**. New York : McGraw-Hill Book
Company.
- Bock, S. (1993). "Developing Material for Study of Literature." **English Teaching Forum**. 31, 3 (July
1993): 2-4.
- Brown, R., Condor, S., Mathews, A., Wade, G., & Williams, J. (1986). Explaining intergroup
differentiation in an industrial organization. **Journal of Occupational Psychology**,
59, 279-304.

- Brualdi, A. (1998). **Implementing Performance Assessment in the Classroom**. Retrieved March 18, 2010 from <http://pareonline.net/getvn.asp?v=6&n=2>
- Bruner, J. S. (1978). **The Role of Dialogue in Language Acquisition**. In A. Sinclair, R. J. Jarvella, & W. J. M. Levelt (Eds.), *The Child's Concept of Language*. New York: Springer-Verlag. Retrieved February 11, 2017, from [http://www.scirp.org/\(S\(czeh2tfqyw2orz553k1w0r45\)\)/reference/ReferencesPapers.aspx?ReferenceID=1412277](http://www.scirp.org/(S(czeh2tfqyw2orz553k1w0r45))/reference/ReferencesPapers.aspx?ReferenceID=1412277).
- Countable and uncountable nouns. (n.d.). **Nouns: countable and uncountable from English Grammar Today**. Retrieved February 11, 2017, from <https://dictionary.cambridge.org/grammar/british-grammar/about-nouns/nouns-countable-and-uncountable>.
- Christ, H., I. & Carlin, J. 1978. **Modern English in Action**. Lexington: D.C. Heath and Company.
- Dickins, P.M.R. & Woods, E.G. (1988). Some criteria for the development of communicative grammar tasks. **TESOL Quarterly**, 22(3): 623-646.
- Dictionary. (1999). **Webster's New World Dictionary**. Library of Congress Cataloging-in-Publication Data. New York: Macmillan USA.
- Eastwood, J. (1999). **Oxford Practice Grammar**. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R. (1997). **SLA. Research and Language Teaching**. Oxford: Oxford University Press.
- Finocchiaro, M. (1974). **English as a Second Language: from Theory to Practice**. New York: Regents Publishing Company.
- Frank, Widden, Marvin. (1972). "A Product Evaluation of Science - A Process Approach" **Dissertation Abstracts International**. (32 January): 3528-A.
- Freeman, L. (1995). **Organization Behavioral**. 7th ed. Singapore: McGraw-Hill.
- Fromkin, V., Rodman, R. and Hyams, N. (2003). **An introduction to Language**. 7th ed. Boston, Mass.: Heinle.
- Gass, S. & Schachter, J. (1990). **Linguistic perspectives on second language acquisition**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Good, M.L. (2006). **Integrating the Individual and the Organization**. New York: Wiley.

- Grammar and Composition Handbook. (2002). **Grammar and Composition Handbook Teachers Guide**. Retrieved October 29, 2017, from https://www.amazon.com/Grammar-Composition-Handbook-Teachers-Guide/dp/0078251354/ref=sr_1_1?s=books&ie=UTF8&qid=1516550798&sr=1-1.
- Gunter, M. et al. (1990). **Instruction: A Model Approach**. Massachusetts. Allyn and Bacon.
- Harris, D. P. (1988). **Testing English as a Second Language**. New York: McGraw- Hill, Inc.
- Hewings, M. (2003). **Advanced Grammar in Use**. Cambridge: Cambridge University Press.
- How to teach grammar. (n.d.). Retrieved October 29, 2017, from <http://www2.vobs.at/ludescher/pdf%20files/grammar.pdf>
- Klammer, E. (1977). **Sentence Sense**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Leech, G. Y. & J.A. Svartvik. (1981). A Communicative Grammar of English. **Londres, Pergamon.**
- Littlewood, W. (1981). **Communicative Language Teaching: An Introduction**. New York: Cambridge University Press.
- Martin, R. (1984). **Teaching Science for All Children : Method for Constructing Understanding**. United State of American: Pearson Education.
- Mertler, C. A. (2001). **Designing Scoring Rubrics for Your Classroom**. Retrieved March 18, 2010 from <http://pareonline.net/getvn.asp?v=7&n=25>.
- McCallum, A. and Others. (1993). **Language Arts today**. New York: McGraw-Hill.
- Moskal, B. M. (2001). Scoring rubrics: what, when and how?. Practical Assessment, Research & Evaluation, V.7(3). Retrieved March 19 , 2016, from <http://www.PAREonline.net>
- Murphy, R. (1995). **English Grammar in Use**: a self-study reference and practice book for advanced learners of English: with answer. Cambridge: Cambridge University Press.
- Murphy, R. & Smalzer, W.R. (2004). **Basic Grammar in Use**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ney, W.J., Harsh, W., Lapp, D., Meerson, M.L. & Armstead, M. , Jr. (1979). **Good English**. California: Laidlaw Brothers.
- Oller, J. W. (1979). **Language Test at School: A Pragmatic Approach**. London: Longman.
- Pavlikn, C. (2004). **Grammar Sense 2**. Oxford: Oxford University Press.

- Petty, G. (1963). **Language Workbooks and Practice Materials. Development Language Skills in Elementary School.** New York: Allyn and Bacon.
- Practice on points of English grammar. (n.d.)
- Research Support. (n.d.). Retrieved April 18, 2010, from <http://library.cmu.ac.th/rsc/?newsdetail.php&id=16>.
- Selinker, L. (1992). **Rediscovering Interlanguage.** London: Longman.
- Skehan, P. (1998). **A Cognitive Approach to Language learning.** Oxford: Oxford University Press.
- Swain, M. (1984). Teaching and Testing Communicatively. **Test Talk**, 15 (182): 7-18.
- Swan, M. (1994). **Basic English Usage.** Oxford: Oxford University Press.
- Swan, M. & Walter, C. (1997). **How English Works: a grammar practice book.** Oxford: Oxford University Press.
- Thomson, A.J. & Martinet, A.V. (2000). **A Practical English Grammar: 4th ed.** Oxford: Oxford University Press.
- Vallette, R.M. (1977). **Modern Language Testing.** 3rd ed. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc.
- Vygotsky, L. S. (1978). **Mind in society: The development of higher psychological processes.** Cambridge, MA: Harvard University Press. Retrieved February 11, 2017 from https://www.colorado.edu/physics/phys4810/phys4810_fa08/4810_readings/vygot_chap6.pdf
- Weaver, C. (1979). **Grammar for Teachers: perspectives and definitions.** Illinois: National Council of Teachers of English.
- Weaver, C.; McNally, C.; & Moreman, S. (n.d.). **To Grammar or Not to Grammar: That is not the Question.** Retrieved June 17, 2014, from http://www.csun.edu/~Bashforth/406_PDF/406WebPDFGrammarRelated/VM_ToGrammarOrNotToGrammarThatIsNotTheQuestion.pdf
- Webster, M. (Editor). (1981). **Webster's Third New International Dictionary and Seven Language Dictionary.** U.S.A.: Merriam Webster.

ประวัติ

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ-สกุล	นางสรिता บัวเขียว
วัน เดือน ปี เกิด	วันที่ 9 เดือนกันยายน พุทธศักราช 2505
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 56/1 หมู่ 2 ตำบลบ้านลาด อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ประวัติการศึกษา

2547- 2550	ศษ.ค. หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร
2533-2535	กศ.ม. การสอนภาษาอังกฤษ มศว. ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
2524-2527	กศ.บ. ภาษาอังกฤษ มศว. บางแสน (มหาวิทยาลัยบูรพา) จังหวัดชลบุรี
2543 (พฤษภาคม-มิถุนายน)	Certificate in ESL Douglas College, Canada

ประวัติการทำงาน

2541-ปัจจุบัน	- อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) - อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ค.บ.) มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
2537-2540	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
2528-2537	อาจารย์ประจำหมวดวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนหาดอมราอักษรลักษณ์วิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติการบริหาร

มิถุนายน 2559-พฤษภาคม 2560

รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2559

ประธานสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

2552-2554

รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

2546-2547

ประธานสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ประวัติการสอน

รายวิชาที่การสอน

ระดับปริญญาตรี (นักศึกษาไทย)

English for International Business

ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ

English Grammar I

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 1

English Grammar II

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 2

ระดับปริญญาตรี (นักศึกษาจีน)

English for International Business

ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ

ระดับปริญญาโท

English for International Business

ภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ

รายวิชาที่เคยสอน

ระดับปริญญาตรี

Business English I

ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1

Business English II

ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2

English for Business Communication I

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1

English for Communication I

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1

English for Hotel I

ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม 1

English for Controlled Writing

การเขียนภาษาอังกฤษตามรูปแบบ

Features of English Writing	องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ
Foundation English	ภาษาอังกฤษพื้นฐาน
ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต วิชาชีพ	
Language and Technology for Teacher	ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับครู
ระดับปริญญาโท	
English for Graduate	ภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตศึกษา
ระดับปริญญาเอก	
English for Graduate	ภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตศึกษา
ประวัติที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	
การฝึกอบรม/ประชุม	
สิงหาคม 2553 - มีนาคม 2554	อบรมเชิงปฏิบัติการ การทำวิจัยตามโครงการพัฒนาบุคลากรด้านงานวิจัย นักวิจัยรุ่นใหม่ รุ่นที่ 3 ของสถาบันวิจัยและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
28 พฤษภาคม 2554	การประชุมวิชาการงานวิจัยระดับชาติ “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัย เพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 1” ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
27-28 มกราคม 2555	เข้าร่วมประชุมนานาชาติ ครั้งที่ 32 ของ Thailand TESOL ในหัวข้อ “Teacher Collaboration: Shaping the Classroom of the Future” ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
1-4 เมษายน 2555	อบรมเทคนิคการเขียนบทความวิชาการ
26-27 พฤษภาคม 2555	การประชุมวิชาการงานวิจัยระดับชาติ “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัยเพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 2”
26-28 มิถุนายน 2555	อบรมการวิเคราะห์ข้อมูลและหลักการเขียนบทความ
16 สิงหาคม 2555	เข้าร่วมรับฟังการเสนอผลงานวิจัยในโครงการวิจัย “การวิจัยและพัฒนากลยุทธ์การขับเคลื่อนนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง” ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

29-31 สิงหาคม 2555	อบรมเทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) โดยสมาคมส่งเสริมการวิจัย ณ กรุงเทพมหานคร
20-21 พฤศจิกายน 2555	อบรมเทคนิคการวิจัยแบบผสม (Mixed Method) โดยสมาคมส่งเสริมการวิจัย ณ กรุงเทพมหานคร
การทำวิจัย	
ธันวาคม 2559 - มกราคม 2561	ทำวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Sentence Building สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จังหวัดเพชรบุรี”
สิงหาคม 2556 - สิงหาคม 2557	ทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี”
มีนาคม 2555 - กุมภาพันธ์ 2556	ทำวิจัยเรื่อง “ความสามารถด้านทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี”
สิงหาคม 2553 - มีนาคม 2554	ทำวิจัยเรื่อง “แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดเพชรบุรี”
การนำเสนองานวิจัย	
23 สิงหาคม 2557	นำเสนองานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tense สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี” เมื่อการประชุมวิชาการงานวิจัย “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัยเพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4” ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- 20 มกราคม 2556 นำเสนองานวิจัยเรื่อง “ความสามารถด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี” เมื่อการประชุมสัมมนาเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน ครั้งที่ 7 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
- 28 พฤษภาคม 2554 นำเสนองานวิจัยเรื่อง “แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดเพชรบุรี” เมื่อการประชุมวิชาการงานวิจัย “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัยเพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 1” ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

บทความวิจัย

- สริตา บัวเขียว. (2554). แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดเพชรบุรี. เอกสารรวมบทความวิจัยในการประชุมวิชาการงานวิจัยระดับชาติ “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัยเพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 1”. 1(1) 54.
- _____. (2556). ความสามารถด้านทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี. เอกสารรวมบทความวิจัยในการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน ครั้งที่ 7 “การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน” 1(1) 153-156.
- _____. (2557). แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดเพชรบุรี. เอกสารรวมบทความวิจัย

ในการประชุมวิชาการงานวิจัยระดับชาติ “ราชภัฏเพชรบุรีวิจัยเพื่อแผ่นดินไทยที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4”.

รางวัลเกี่ยวกับการวิจัย

- | | |
|-----------------|---|
| 28 พฤษภาคม 2554 | รางวัล “นักวิจัยดีเด่น” ตามโครงการพัฒนานุเคราะห์ด้านงานวิจัย นักวิจัยรุ่นใหม่ รุ่นที่ 3 ของสถาบันวิจัยและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี |
| 20 มกราคม 2556 | รางวัล “ดีเด่น” การนำเสนอผลงานวิจัยประเภทโปสเตอร์ เมื่อการประชุมสัมมนาเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ผู้ประชาคมอาเซียน ครั้งที่ 7 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ |

ทุนสนับสนุนการทำวิจัยที่ได้รับ

- | | |
|--------------|--|
| ปี พ.ศ. 2553 | ทุนของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีตามโครงการพัฒนาบุคลากรด้านงานวิจัย นักวิจัยรุ่นใหม่ รุ่นที่ 3 |
| ปี พ.ศ. 2555 | ทุนของสภาวิจัยแห่งชาติ (วช.) |
| ปี พ.ศ. 2557 | ทุนของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี |
| ปี พ.ศ. 2560 | ทุนของสภาวิจัยแห่งชาติ (วช.) |

งานด้านอื่นๆ

- ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- คณะกรรมการตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- คณะกรรมการกลั่นกรองผลงานทางวิชาการของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องงานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ให้กับนักวิจัยภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
- ผู้ให้คำปรึกษาการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของคณาจารย์ในโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดอื่นๆ

ผลงานวิชาการ

สรีดา บัวเขียว. (2000). **Essential English Writing Skills**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

_____. (2000). **Business English II**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

_____. (2011). **Feature of English Writing**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

_____. (2012). **English Grammar I**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

สรีดา บัวเขียว. (2012). **English Grammar II**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

_____. (2012). **English for International Business**. เพชรบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

รางวัลที่ได้รับ

1. ด้านวิจัย

- 20 มกราคม 2556 รางวัล “ดีเด่น” การนำเสนองานวิจัยประเภทโปสเตอร์” เมื่อการประชุมสัมมนาเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน ครั้งที่ 7 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
- 28 พฤษภาคม 2554 รางวัล “นักวิจัยดีเด่น” ตามโครงการพัฒนาบุคลากรด้านงานวิจัย นักวิจัยรุ่นใหม่ รุ่นที่ 3 ของสถาบันวิจัยและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

2. ด้านอื่นๆ

ปีการศึกษา 2557 ครูดีในดวงใจ

ปีการศึกษา 2558 อาจารย์ที่ปรึกษา